

П. Г. УДХАУС
КЛУБ „АНОНИМНИ ЕРГЕНИ“

Част 0 от „Monty Bodkin“

Превод от английски: Веселина Тихолова, 1996

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Господин Ефраим Траут от „Траут, Уапшот и Едълстейн“, една от многото правни фирми, обслужващи Айвър Луелин, шефа на кинематографско студио „Супер Луелин“ от Холивуд, изпращаше въпросния господин Луелин на летището в Лос Анджелис. Двамата бяха приятели от векове. Господин Траут беше осъществил всичките пет развода на господин Луелин, включително и последния — този с Грейс, вдовицата на Орландо Мълиган от „Западна звезда“, а това бе една непоклатима основа за крепка мъжка дружба. Затова нищо не разрушава толкова бързо бариерите между адвокат и клиент, както един развод — дава безкрайни теми за разговор.

— Ще ми липсваш, Айви — каза господин Траут. — Старата бърлога няма да е същата без теб. Но съм напълно съгласен, че е разумен ход от твоя страна да прехвърлиш дейността си в Лондон.

Господин Луелин смяташе същото. Бидейки човек, който, освен когато се жени, обмисля добре нещата, той предприемаше тази стъпка след обстоен размисъл.

— Английският клон има нужда от малко съживяване — каза той. — Няколко пръчки динамит под задните части на ония лапнимухи ще им дойдат идеално.

— Не мислех толкова за ползата, която английският клон несъмнено ще има — уточни замислено господин Траут, — колкото за тази, която ти ще извлечеш от посещението си в Лондон.

— Там правят добър бифтек — отбеляза бързо господин Луелин.

— Не става дума за бифтека. Сигурен съм, че щом се освободиш от коварното въздействие на калифорнийското слънце, апетитите ти да се жениш отново ще утихнат. Неспирно леещите се потоци слънчева енергия — ето от това се раждат всички неблагоприятия.

При думите „да се жениш отново“ господин Луелин бе потреперал силно като желе на вятър.

— Не ми говори за женене. Отървах се от тоя навик — изпищя той, обзет от тих ужас.

— Така си мислиш ти — наежи се господин Траут.

— Сигурен съм. Познаваш добре Грейс.

— Съвсем вярно.

— И имаш представа какво е да си женен за нея. Тя се отнасяше с мен като с... как казваха на мексиканския роб, не песо, а нещо като паун...

— Пеон?

— Точно това. Настояваше да имаме обща сметка. Караше ме да пазя диета. Хапвал ли си някога диетичен хляб?

Господин Траут отвърна, че не е. Той беше толкова слаб и мършав, че от диетичния хляб би станал направо невидим.

— По-добре и не хапвай. Има вкус на попивателна. Какви страдания преживях! Сигурно щях да загина, ако не беше една прекрасна млада жена на име Милър, сега госпожа Монтроуз Бодкин, която с риск за живота си ме уреждаше с някое и друго парче, което не се изпарява веднага щом го захапеш. Сега, след като се разведох с Грейс, се чувствам като затворник от „Сан Куентин“, пуснат на свобода след десетгодишна присъда за обир на банки.

— Сигурно е голямо облекчение — вметна господин Траут.

— Колосално. Е, ще тръгне ли този затворник да ограбва нова банка в момента, в който е излязъл на свобода?

— Не, ако е разумен.

— Е, аз съм разумен — завърши господин Луелин и самодоволно се усмихна.

— Но си слаб, Айви.

— Слаб? Аз? Питай момчетата от студиото колко съм слаб — възнегодува той.

— Когато става дума за жени, само тогава.

— А-а, жени.

— Ти все им предлагаш. Може да се каже, че си нещо като Вечният жених. Разбира се това се дължи на отзивчивата ти, щедра натура.

— Точно така, и още на това, че не знам какво да им кажа след първите десет минути. Не можеш просто да стоиш като пън.

— Ето затова се радвам, че имам възможност да ти дам един съвет. Сигурно си се питал защо след като работя вече повече от двадесет години в сърцето на Холивуд, никога не съм се женил?

На господин Луелин не му беше хрумвало да си зададе този въпрос. Ако го бе направил, щеше да си каже, че отговорът на мистерията се състои в това, че на стария му приятел, макар и много вещ в юридическите лабиринти, му липсва чар. В допълнение на слабите си телеса, господин Траут притежаваше и онзи съсухрен лик, който така често се забелязва у адвокатите на средна възраст. У него нямаше нищо, което да ти хване окото. Може би щеше да се хареса на някоя непретенциозна женичка с майчински инстинкти, но такива са истинска рядкост в Холивуд.

— Причината — продължи господин Траут — е, че от много години принадлежа към една малка общност, чиито членове са решили, че безбрачният живот е най-добрият начин да изживееш дните си. Нарекли сме се „Анонимни ергени“. Основоположниците взели идеята от клубовете „Анонимни алкохолици“. Методите ни също са взаимствани от техните. Когато някой от нас усети, че желанието му да изведе една жена на вечеря става непреодолимо, той се обажда на останалите членове на братството, казва им за болката си и те го разубеждават. Обикновено той изтъква, че една вечеря няма да му навреди, но те знаят до какво може да доведе тя. Сочат му неизбежните резултати от тази първа стъпка надолу по стръмнината. Веднъж да се поддаде на изкушението, казват му те, и въпросната вечеря ще бъде последвана от нови вечери, обеда за двама и задушежни срещи в сумрачни будоари. И така, докато въпросният господин не се изтъпани в редингот пред олтара, треперещ като лист до булката и разкъсван от угризения и съжаление, че няма връщане назад. В резултат на всичко това разумът постепенно се връща на мястото си. След бурята настъпва затишие и страстите се уталожват. Мъжът, който се разделя с приятелите си, е отново старият ерген, решен отсега нататък да хвърля в кош парфюмираните покани, да отказва разговори по телефона и да хлътва в първата пряка, щом види на хоризонта пищни женски очертания. Слушаш ли ме, Айви?

— Слушам те — тихо отвърна господин Луелин, определено впечатлен от думите на приятеля си. За двадесет години членство в Анонимните ергени господин Траут си беше изработил забележителна убедителност.

— За съжаление нямаме клон на Анонимните ергени в Лондон, иначе бих ти дал препоръка. Това, което трябва да направиш при

пристигането си, е да ангажираш някой здравомислещ, улегнал човек, на когото можеш да се довериш и който ще замести моите хора в моменти на надвисваща опасност от предложение. Един добър адвокат, свикнал да урежда дискретно поръчките на клиентите си, може да ти намери такъв човек. На „Бедфорд Роу“ има една кантора — „Никълс, Еридж и Тръбшоу“ с която съм си сътрудничил отлично през всичките тези години. Сигурен съм, че ще могат да ти намерят някого, който да ти е полезен. Разбира се, няма да е същото. Анонимните ергени няма да бъдат зад гърба ти, но е по-добре от нищо. А аз наистина мисля, че ще имаш нужда от подкрепа. Преди малко ти говорих за калифорнийското слънце и пагубното му влияние и те поздравявах за това, че си решил да му избягаш, но знайно е, че понякога слънце грее и в Англия, тъй че човек трябва да е готов. „Никълс, Еридж и Тръбшоу“. Не забравяй!

— Няма — отвърна господин Луелин.

След като си тръгна от летището, господин Траут се върна в Холивуд и отиде на обяд в „Браун Дърби“, както обикновено в компанията на Фред Басит, Джони Рънсибъл и Дж. Д. Фланъри — всичките закleti членове на Анонимните ергени. Фред Басит, който търгуваше с недвижими имоти, беше сключил изгодна сделка тази сутрин, също както и Дж. Д. Фланъри, който бе литературен агент, така че на масата цареше весела атмосфера. Само господин Траут седеше безмълвен, втренчил се в говеждото си. Мислите му явно витаеха някъде другаде, а подобно поведение не можеше да не извика коментари.

— Ама наистина си много мълчалив днес, друже — отбеляза високо Фред Басит и господин Траут дойде на себе си с лек подскок.

— Съжалявам, приятелю, но съм много разтревожен.

— Това е лошо. И за какво?

— Току-що изпратих Луелин за Лондон.

— В това няма нищо тревожно. Той сигурно ще пристигне невредим.

— Но какво ще стане след това?

— Доколкото го познавам, ще си устрои една богата вечеря.

— Сам? С някой бизнес партньор? Или — гласът на господин Траут прозвуча мрачно, — в компанията на жена?

— Ей богу! — възкликна Джони Рънсибъл.

— Да, разбирам какво имаш предвид — обади се Дж. Д. Фланъри и на масата се възцари гробна тишина.

Това бяха мъже, които можеха да погледнат фактите в очите и да си извадят нужните заключения. Те знаеха, че когато някой е имал пет жени, е безсмислено да се заблуждават, че е имунизиран срещу дяволското привличане на противоположния пол. Опасността, която дебнеше Айвър Луелин, се представи пред очите им с болезнена отчетливост. Това, което бе започнало като безгрижно обедно парти, неочаквано се превърна в напрегнато съвещание на клубния съвет. Веждите се сключиха, устните се свиха и погледите помътняха от

тревога. Като че ли виждаха как Айвър Луелин непредпазливо нагазва в Голямото блато, което би накарало дори Шерлок Холмс и доктор Уотсън да потреперят.

— Не можем да сме сигурни, че непременно ще се случи най-лошото — отбеляза накрая Фред Басит. Като човек, който си играе с разните му недвижими имотчета, той винаги гледаше на света през розови очила. — Може би всичко ще е наред. Трябва да имаме предвид, че той тъкмо е излежал дълга присъда като съпруг на Грейс Мълиган. Със сигурност един мъж с подобно преживяване няма да бърза да си сложи отново главата в торбата.

— И той ми каза това, когато стана дума за нов брак — потвърди господин Траут, — и май беше искрен.

— Ако питате мене — рече Дж. Д. Фланъри, вечният песимист, чийто нрав беше отровен от контактуването с автори, — по-вероятно е всичко това да му подейства точно обратно. На практика след Грейс всяка ще му се стори ангел и той ще се превърне в лесна плячка на първата сирена, която му се изпречи. Особено ако е гаврътнал едно-две питиета. Знаете го какъв става, когато е на градус.

Веждите се склочиша още повече, устните се свиха по-здраво, а погледите съвсем помътняха. Долови се известен упрек към господин Траут.

— Трябваше да го предупредиш, човече — каза Фред Басит.

— Предупредих го няколко пъти — засегна се господин Траут. — Нещо повече. Изпратих го при едни адвокати в Лондон, които познавам, и които ще могат да му намерят човек, до известна степен заместител на Анонимните ергени.

Фред Басит поклати глава. Макар и ентузиаст при описанието на някой привлекателен имот пред евентуалния купувач, в извънработно време той беше реалист.

— Може ли един аматьор да заеме мястото на Анонимните ергени?

— Съмнявам се — съгласи се Дж. Д. Фланъри.

— Аз също — обади се Джони Рънсибъл.

— Трябва му някой като тебе, Ефи — продължи Фред Басит. — Някой, свикнал да си служи с аргументи и да пледира каузи. Дали пък не би могъл да заминеш за Лондон?

— Това се казва идея! — обади се Дж. Д. Фланъри.

Такава не бе хрумнала на господин Траут, но като я огледа от всички страни, се съгласи с предимствата ѝ. Един разговор надвечер на летището едва ли би имал траен ефект върху мъж с младоженчески уклони като Айвър Луелин. Но ако замине за Лондон и застане плътно до рамото му в позиция, удобна да добавя аргумент след аргумент, ще бъде съвсем друга работа. Мисълта, че ще може да свири върху душата на Айвър Луелин като върху струните на цигулка му допадна. А пък и така се случи, че бизнесът в момента беше в затишие и делата на Траут, можеха спокойно да се оставят в ръцете на Уапшот и Едълстейн. Не беше от ония случаи, когато кантората е във вихъра на някое шумно дело и шефът трябва да е на кормилото всеки един миг.

— Ти си прав, Фреди — заключи той — Дайте ми малко време да уредя нещата в офиса и потеглям за Лондон.

— Не можеш ли да тръгнеш веднага?

— Страхувам се, че не.

— Тогава да се помолим горещо, за да не стане прекалено късно.

— Да, да се помолим — кимнаха Джони Рънсибъл и Дж. Д. Фланъри.

3

Самолетът на господин Луелин вече беше на път. Пълното отсъствие на терористи му даде възможност да стигне до Ню Йорк. Оттам друг самолет го отведе до Лондон, където на тържеството в негова чест, организирано от лондонския клон „Супер Луелин“, той се запозна с госпожица Вира Далримпъл, която наскоро щеше да играе в комедия на име „Братовчедката Анджела“ от младия автор Джоузеф Пикъринг.

Тя беше красива брюнетка, също както и всичките му предишни пет съпруги, и безспорно забележителната ѝ външност го накара временно да забрави мъдрите слова на господин Траут. Едва когато пиесата беше на сцена в продължение на две седмици, господин Луелин осъзна необходимостта от установяване на контакт с „Никълс, Еридж и Тръбшо“ от „Бедфорд Роу“, пощенски район W. C. I.

ГЛАВА ВТОРА

На сцената на театър „Регал“ на Шафтсбъри авеню Вира Далримпъл и един мъж на около петдесет репетираха сцена от „Братовчедката Анджела“. Всеки, който можеше да следи диалога, би забелязал, че госпожица Далримпъл е обрала всички хубави реплики. И тази забележка би била съвсем уместна. Актьорът, който играеше с нея в момента, се беше оплакал, че да участваш в сцена с госпожица Далримпъл е все едно да си нарисуван на задната завеса.

На последния ред в партера Джо Пикъринг даваше интервю на една девойка, чиято хубост при първия поглед бе сковала гласните му струни. Деловитостта ѝ, обаче, скоро възвърна самообладанието му и те вече си бърбеха като стари дружки. Името ѝ, както разбра, беше Сали Фич и работеше за някакъв непознат за него седмичник. Нещо си на жените, но какво точно на жените той така и не запомни.

Когато Природата е майсторяла Джо Пикъринг, е имала наум създаване безгрижно и жизнерадостно. До репетициите на „Братовчедката Анджела“ той си беше точно такъв. Но един чувствителен младеж, чиято първа пиеса е попаднала в лапите на звезда, взискателна като Вира Далримпъл, едва ли би могъл да се радва дълго на тези си качества. Още в началните фази на тяхната съвместна работа душата му беше натежала като олово, а сега, след като оставаха само ден-два до премиерата, той се чувстваше като боксьор в края на последния тежък рунд.

Сали, която досега задаваше въпроси върху работата му, започна нова тема.

— Невероятно колко мрачен е театърът през деня — отбеляза тя.

— Мрачни неща стават в него — отвърна горчиво Джо Пикъринг и тежка въздишка се изтръгна от гърдите му.

— Чудя се защо още никой писател не го е използвал за място на действието в поредната си криминална история продължи Сали. — Ето тука, например. Под седалката е идеалното скривалище за един труп. Малък труп, разбира се. Всъщност, джудже, от ония, дето спират да

растат в детските години заради пушенето. Габаритите са му позволили да се скрие в шапката на злодея и той чува неговия заговор, но за беда кихва, разкрит е и му светят маслото. Подарявам ти тази идея.

— Благодаря — рече Джо и изведнъж очите му се оживиха. — И защо злодеят пъха трупа под седалката?

— Все някъде трябва да го пъхне — не се предаваше Сали. — Както и да е, ще измислиш нещо. Не мога аз да свърша цялата работа.

Освен, че е хубава, помисли си Джо, има очарователен глас. Най-малкото очарователен за него, но явно не за всички, защото в този момент друг един глас се обади откъм сцената:

— За бога! Ще замълчите ли вие там отзад? Невъзможно е да се репетира при цялата тая врява.

— О, съжалявам — извини се мигновено Джо. — Съжалявам.

— Кой беше това? — попита Сали с глас, изпълнен със страхопочитание. — Сам Господ Бог?

— Вира Далримпъл — изръмжа тихо Джо.

— Разбира се. Трябваше да я позная. Веднъж я интервюирах.

— Моля! — чу се отново откъм сцената.

— Е, май не сме желани тук — рече Сали. — Хайде да идем във фойето. Кажи ми — продължи тя, след като вратата се затвори след тях — какво мислиш за тази талантлива актриса? Няма да го записвам. Само между теб и мен.

Това беше въпрос, на който Джо можеше да отговори тутакси. И той го направи без грам колебание.

— Да кажем, че майка ѝ сигурно си я обича.

— Но не и ти? — предположи момичето.

— Не и аз.

— Темпераментна, а?

— Ужасно.

— Деспотична?

— До ен-та степен.

— Нрав?

— Сатанински.

— Но иначе си е наред, нали?

— Не съвсем. Тя е грабител на реплики.

— Какъв?

— Ограбва репликите на другите актьори и разрушава баланса на цялата пиеса. Вземи например тая сцена, която репетират сега. Мъжът беше този, който казва остроумните думи. Свързано е със следващото действие. На това се гради историята. Но какво ли ѝ пука за историята, щом обира смеха на публиката. Трябваше да преправям сцената поне десет пъти, докато остане доволна, че е обрала всичко, което си струва.

— И друг път съм чувала, че е егоистка — продължи мисълта му Сали.

— Ха!

— Не можа ли да ѝ кажеш да върви да се удави в Сърпентайн?^[1]
— предложи нежно тя.

— Как бих могъл? Тя е шефът. Как си представяш етиопският роб да каже на Клеопатра да ходи да се удави в Нил?

— Не ми приличаш на етиопски роб.

— Само защото съм малко по-светъл от средния етиопец — въздъхна Джо Пикъринг.

— Омъжена ли е? — продължи с въпросите си момичето.

— Не знам такова нещо.

— Жал ми е за съпруга ѝ, когато го има и ако го има.

— Да, не може да му се завижда — съгласи се той.

— Е, това си е негова работа. Да продължаваме с интервюто.

— Трябва ли? — Джо Пикъринг я погледна в очите и чистосърдечно си призна: — Мразя да говоря за себе си.

— Сигурно, но все пак се налага, когато даваш интервю.

— Не разбирам защо вестникът ти иска интервю от мен. Кой съм аз?

— Е, не сме някакъв голям вестник. А ти сигурно си правил и друго, освен да напишеш една пиеса, с която да вземеш акъла на всички. Имаш ли си странично занимание? Бокс, ако не се лъжа?

— Кой ти каза? — подскочи той.

— Моята редакторка. Тя е голям запаянко. Каза, че си спечелил купата за аматьори преди няколко дни.

— Една от купите. В средна категория.

— Сигурно е била в първия ред около ринга.

— Какъв е тоя странен интерес към бокса? И тя ли се състезава?

— Не бих се учудила. Макар че май е отминала най-добрата си форма. А сега хайде да поговорим за автора Джо Пикъринг.

Джо се размърда неспокойно на стола. Не му се искаше да дава думата на въпросния безинтересен персонаж.

— Няма много за казване. Пиша колкото мога вечерно време, когато се върна от офиса.

— Аз също. Какъв офис?

— Адвокатска кантора — с нежелание поясни той.

— Доста скучно. Какво те накара да избереш това за призванието на своя живот?

— Не съм го избирал. Трябваше да се изуча за адвокат, но определени катаклизми в семейния бюджет ме принудиха да започна работа.

Това накара Сали да замълчи за момент.

— Лош късмет — каза тя накрая.

— Наистина преживях нещо като шок.

— Но как успяваш да присъстваш на репетициите, ако трябва да си в офиса?

— Пуснаха ме за този следобед.

— Ясно. Харесва ли ти работата там?

— Не много. Изкарвам си прехраната, но ми се ще да имах целия ден за писане.

— И при мене е същото.

— Как ти върви писането?

— Не много зле. Но аз съм тази, която трябва да те интервюира.

— Ти си тази, за която ми се иска да науча нещичко — призна Джо.

— Е, добре, щом желаеш да чуеш историята на моя живот, ето ти я. Дъщеря на свещеник от Устършир. Напуска рано родния резерват. Работи на различни места. Доста време прекарва като секретарка и придружителка на Летиша Карбъри. Чувал ли си някога за нея?

— Нямам никакъв спомен.

— Съвързана е с дейността на Антиникотиновата лига.

— Тогава по-добре, че не съм я срещал. Знам ги тоя тип жени. Тлъсти и склонни към малтретиране на всичко живо.

— Напротив. Слаба и нежна като котенце. Не много интелигентна.

— Предполагам, щом те е уволнила.

— Какво те кара да мислиш, че ме е уволнила?

— Е, нали сега си тук, далече от вредното ѝ влияние.

— Работата стана твърде тежка за мен и тя реши да наеме мъж.

Можех да остана като нейна придружителка, но тя внезапно си науми да се установи в Южна Америка, а аз не исках да напускам Англия. Ще попиташ защо Южна Америка. Вероятно защото беше чула, че там много се пуши. Надяваше се да разпръсне лъчите на просветлението. Разделихме се в най-добри отношения и със сърдечни пожелания. Нещо като майка и дъщеря или поне като леля и племенница, не че съм чувала някога леля да отправя сърдечни пожелания към племенница.

— Нито пък чичо да отправя сърдечни пожелания към племенник, струва ми се.

— После дойдох в Лондон и се установих на сегашната си работа.

— Щастлив край, а?

— Напълно. Обичам да върша това. А сега, за бога, нека да чуем твоя милост. Предполагам, че тази пиеса означава много за теб — нали ти е първата.

— Означава всичко.

— Е, на добър път.

— Благодаря. Писала ли си някога пиеса?

— Я най-после остави на мира моя живот — упрекна го Сали. — Ако си мислиш, че съм дошла тук, за да ти предоставя материали за биографията ми, се лъжеш.

Когато вече си бе отишла, твърде скоро ако питате Джо, му дойде наум, че няма да е зле да се сдобри с госпожица Далримпъл. Той я пресрещна, когато тя си тръгваше от театъра, и я покани на обяд. Поканата бе приета, но се оказа, че вече имала ангажимент с някой си господин Луелин, важна клечка в света на киното.

---

[1] Сърпентайн — езеро в лондонския Хайд парк, бел.пр. ↑

ΓΙΑΒΑ ΤΡΕΤΑ

1

Възкачен на стола си в кабинката пред входа за артистите, Мак, портиерът на театър „Регал“, усещаше в душата си някаква потиснатост. И това не бе поради факта, че му се пушеше, а не му позволяваха, а поради далеч по-алтруистични причини. Зад онази врата от лявата му страна комедията „Братовчедката Анджела“ от Джоузеф Пикъринг приключваше кратката си кариера, а това натъжаваше Мак.

Не че го засягаше лично дали е успяла или не да забавлява публиката. Както често казваше, това, което става от другата страна на вратата му минаваше през едното и излизаше през другото ухо. Успех или провал, триумф или фиаско, той продължаваше напред, като един от ония вечни служители във Форин Офис^[1]. Но по време на краткото им познанство Мак бе обикнал автора на „Братовчедката Анджела“ и съжаляваше за лошия му късмет. Като си помислеше за някои от ония гадняри, чиито пиеси се бяха задържали година, че и повече, на сцената на театър „Регал“ откакто започна работа тук, не можеше да не упрекне Съдбата, че е сгрешила в сметките, като е отредила само шестнадесет представления за достойното отроче на Джо Пикъринг.

Тези мисли бяха изречени наум, тъй като нямаше с кого да ги сподели. Единствената му компания беше някакъв мъж на средна възраст, който се беше облегал на стената с примижали очи и унесена усмивка на лицето. Не може да се каже, че в косите му имаше лозови листа, тъй като коси на практика липсваха, но и за далеч по-слаб диагностик от портиера би било ясно, че човекът, както е прието да се казва, е на градус. Мак го определи като американец и за пореден път се удиви как гражданите на тази голяма страна успяват да обърнат толкова много чаши и пак да се държат във вертикално положение.

Очевидно обмяната на размисли — или това, което Шекспир би нарекъл годеж на умовете — не би била по силите на една толкова размяната глава и скоро разсъжденията на Мак се насочиха към шансовете на коня, който скоро щеше да се състезава на Катърик Бридж и в чийто успех имаше значителен финансов интерес. В този

момент вътре се втурна човек, който беше по-млад и значително по-приятен за окото от предхождания го. Всъщност, направо изглеждаше зашеметяващо. Беше обгърнат от оная ефирна омая ала Пърси Биш Шели, която пронизва жените в сърцата. Тази магия, обаче, не действаше толкова силно върху мъжете и Мак го огледа с нескрита неприязън.

Онзи попита:

— Господин Пикъринг тук ли е тази вечер, Мак?

На което Мак отвърна:

— Оттатък в предни позиции.

Наконтеният младеж се оттегли и Мак се отдаде на предишните си размисли. Но скоро трябваше отново да поднови социалния си живот. Вратата към сцената се отвори и оттам се показа Джо Пикъринг.

Поради стечението на обстоятелствата от другата страна на тази врата Мак не посмя да го посрещне с обичайната си усмивка. Докато го поздравяваше, лицето му остана все така мрачно.

— Здравейте, господин Пикъринг.

— Здравей, Мак. Отбих се да си вземем довиждане.

— Яд ме е, че си отивате, господин Пикъринг — призна си Мак.
— Жалко, че пиесата не сполучи.

— Да, провали се.

Откъм стената се разнесе гръмогласно хъркане. Джо изгледа подсвиркващия въпросително.

— Фиркан, а? — понижи той глас.

— Пиян-залян — отсече Мак с флоберовски усет към точната дума. — Чака госпожица Далримпъл.

— Ще си паснат — кимна с глава Пикъринг.

— А-ха.

— Не че не е направил каквото трябва. Ще ми се да отида и да се подреда точно като него.

— Хайде-хайде, господин Пикъринг.

— Не одобряваш ли намерението ми да удавя мъките си?

— Мисля, че го взимате твърде присърце, сър. На всеки му се случват неудачи — философски вметна Мак.

— Надявах се да съм изключение.

— Просто трябва да се поучим от тях.

— Проповядваш примирение със съдбата, така ли?

— Сър?

— Лесно ти е да го кажеш. Ти си един щастлив и волен портиер, без едничка грижа на света.

— Да, сър, но не си мислете, че не бих желал нещо по-добро, ако можех да го получа. Когато си отбих службата, нямаше други доходни места, освен това. Затова и станах портиер. Но няма да ме чуете да се жалвам от късмета си. И аз бих искал да съм шеф на Английската народна банка или да си имам хубава малка пивница някъде, но си знам гъола.

Красноречието му развълнува Джо и той кимна с разбиране.

— Направо го закова, Мак. Даде ми да разбера. Няма и да си помисля повече за даване на мъката. Никакво самосъжаление.

— Ето, това е. Дръжте се, сър.

Настъпи тишина. Мак я наруши пръв.

— От предния вход ли ще излезете, господин Пикъринг?

— Не, нагледах ѝ се точно на тази пиеса. Защо?

— Мислех си, че ако излезете отпред, ще срещнете сър Джаклин Уорнър, баронета. Той беше тук преди малко и питаше за вас, а знаете какъв е муфтаджия. Искаше да измъкне нещо, познах го по очите. Обзалагам се, че е крънкал от всеки в Уест Енд^[2], откакто взе да се навърта тук. Даже и от мен поиска онзи ден. Почувствах се като че ли съм от някоя богаташка фамилия.

— Ако всички, от които Уорнър е взимал пари, се съберем, ще станем едно голямо семейство. Да, той явно не е от най-добрите ни баронети.

— И още как, господин Пикъринг. Джак Уорнър, пфу! — възкликна Мак с отвращение и човекът, облегал на стената се размърда като Спящата красавица, събудила се от дългия си сън. — Ако искате да знаете, за мене Джак Уорнър е мазник и пиявица.

Онзи от стената се отдели от нея. Сега очите му бяха отворени, а лицето строго. Проговори с леден глас:

— Чух какво каза.

Едно пронизително „У-ух!“ се откъсна от гърдите на Мак. Като че ли му беше проговорила статуя или отдавна вкочанен мъртвец. Също толкова стреснат бе и Джо. Последното нещо, което се очакваше от тоя налян до козирката тип, бе свързана реч.

— И — продължи говорещият — възнамерявам да ти тресна един по тиквата. Джак Уорнър е мой скъп приятел. Е, като казвам скъп приятел, не сме се виждали от три години, но това няма значение. Всеки, който чуя да позори името му, ще получи един по тиквата. При споменаването на това име хората от единия край на Холивуд, та чак до другия, си свалят шапките... Ако имат такива.

— Той нямаше предвид този Джак Уорнър — каза Джо и се почувства като истински пацифист.

— Ти не се бъркай — озъби се възкръсналият.

Джо настоя.

— Говорехте за шапки и за Холивуд — отбеляза той. — Предполагам там не се носят много шапки.

— Съвсем рядко.

— И слънцето никога не е прекалено силно — няма опасност от слънчев удар — поведе разговора в съвсем друга посока той.

— Абсолютно никаква.

— Но получаваш хубав тен — продължаваше упорито да дълбае в темата Джо.

— Естествено. Кой може да ти попречи?

Джо Пикъринг въздъхна с облекчение. По всичко личеше, че като е отклонил хитро разговора към метеорологичните условия в Южна Калифорния, е предотвратил неприятна кавга. Такт, мислеше си той, ето това е необходимо в спешни ситуации, такт и присъствие на духа.

— Трябва да е чудесно в Холивуд — каза той. — Всичките тия портокали и филмови звезди.

Макар и с най-добри намерения, този път изглежда бе избрал погрешна тема за хвалебствената си реч. Лицето на пияния приятел на Джак Уорнър потъмня, а устата му се изкриви, като че ли е хапнал развалена стрида. Коментарът му върху думите на Джо не можеше да бъде наречен другояче, освен суров.

— По дяволите филмовите звезди! — изграчи непознатият.

— Именно — побърза да потвърди Джо. — Именно, да, точно.

— Измета на обществото — продължи в същия дух той.

— Сигурно сте прав.

— Аз винаги съм прав.

— Но портокалите. Тях сигурно харесвате?

— По дяволите и портокалите. Сега нямам време да дрънкам за портокали. Трябва да тресна тоя тип по тиквата.

И като каза това, фирканийт се приближи до кабинката на Мак и започна да се катери по прозореца.

Джо разбра, че ситуацията става деликатна. Беше от ония, в които се налага решителна намеса на трета страна, за да не направи нито един от противниците нещо, за което после да съжالياва. Мак щеше да загази, ако си позволеше да се впусне в лична схватка с посетител, а срещуположната страна със сигурност щеше да съжالياва, ако успееше да тресне въпросната тиква. С похвална бързина младежът се вкопчи в дрехата на пияния и задърпа. После беше лесно да го изправи, да го придружи до вратата към улицата и да го изтика навън. Забеляза, че вали, но повереникът му сигурно щеше да си намери такси преди да е подгизнал. Когато свърши, той се върна при Мак, усещайки се като бой скаут, който е извършил поредното добро дело за деня.

— Слава богу! — въздъхна Мак.

— Наистина, слава богу! — съгласи се Джо Пикъринг.

— Всякакви ги има — продължи портиерът.

— Така е. Кой беше гостенинът?

— Нямам представа. Каза си името, но го забравих. Лу някой-си.

— Май е от Холивуд.

— Не знам откъде е, но ми се иска да си беше стоял там. Задължен съм ви, господин Пикъринг, че се намесихте така бързо.

— А, дреболия. Довиждане, Мак.

— Довиждане, сър. Повече успех следващия път.

— Ако има следващ път.

— О, ще има, господин Пикъринг. Слънцето ще се покаже и за вас. Няма да мине много и късметът ще ви се усмихне.

— Надявам се да побърза — каза Джо. — Ако го срещнеш този мой късмет, кажи му да си размърда кокалите.

Той излезе на улицата и тръгна към скромния апартамент, който наричаше свой дом. Дъждът беше спрял, но имаше локви, в които беше желателно да не стъпва. И тъкмо беше избегнал една, когато се блъсна в някакъв твърд предмет и политна.

Сграбчи го в ръце. Днес изглежда му беше денят за сграбчване на близни в прегръдките си. Преди малко това бе господин Лу-някой-си

от Холивуд, а сега пък — Сали Фич. Бяха минали няколко дни от предишната им среща, но той я разпозна безпогрешно.

---

[1] Министерството на външните работи на Великобритания, бел.ред. ↑

[2] Уест Енд — западната аристократическа част на Лондон, бел.пр. ↑

— Господи! — викна той. — Ти ли си?

— О, здравей — възкликна Сали.

— Казвам се Пикъринг, ако си спомняш.

— Не съм забравила. Благодаря, че ме хвана така сръчно.

— Няма защо. Какво правиш? Изпълняваш някакъв танц ли?

— Куцам. Токът ми падна.

— А това ли било?

— Ходех си кротко и мирно — започна Сали, — когато тряс — няма ми го токът на дясната обувка. И ето ти проблем в навигацията.

— Мога да си представя.

— След малко ще дойде такси — прекъсна го тя. — Междувременно, казвай новините. Боксирал ли си се напоследък?

— Не и тия дни. Освен дето се запитах дали да цапардосам Вира Далримпъл по окото, но от мен да мине.

— Надявам се тя да не е съсипала пиесата ти. Как върви?

— Свърши се.

— О, не!

— Точно тази вечер.

— Наистина съжалявам. Трябва да се чувстваш ужасно.

— Бил съм и по-весел.

— Не изглеждаш много тъжен.

— Само маска. Заклех се да не се поддавам на самосъжаление. В края на краищата, имало е толкова хора къде-къде по-зле от мен.

— Би могло да се погледне и от този ъгъл — съгласи се Сали.

— Вземи например момчето, което стояло само на горящата палуба, след като всички избягали. Не може да му е било приятно.^[1]

— Ни най-малко.

— Но не съм чул да е опявал. Ами Наполеон. Страдал е от киселини в стомаха. Не е можел нищичко да хапне. Всеки път, когато ставал от масата, усещал как в корема му се устройва боксов шампионат за диви котки. А отгоре на всичко и Ватерло.

— И сигурно единственото, което е казвал, било „О-лала“.

— Не бих се учудил.

— Е, можем да се майтапим така до безкрайност, но това не променя факта, че ужасно съжалявам и мисля, че ти наистина приемаш нещата доста добре.

— Благодаря. Това означава много за мен.

— Надявам се всичко скоро да се оправи.

— От много надежден източник знам, че скоро слънцето ще се покаже и за мен. А сега — добави Джо, — нека да ти взема такси.

Таксито тръгна, а той поднови пътуването си към дома. Когато влезе в апартамента, намери писмо на пода и разпозна почерка на приятеля си Джери Никълс, който работеше за адвокатската кантора на баща си „Никълс, Еридж и Тръбшоу“ на „Бедфорд роу“ 27.

„Скъпи Джо — пишеше Джери, — ако можеш да накараш твоя надзирател да те пусне за половин час във вторник сутринта, ела да ме видиш. Мисля, че мога да ти уредя една добра работа. Уточнявам вторник, защото трябва да се действа бързо, а в понеделник ще отсъствам цял ден. Гледай да дойдеш, защото тази добра работа изглежда наистина твърде добра. Запомни, вторник, не понеделник.“

Обещаващо, помисли си Джо, много обещаващо. И все пак, колкото и да е странно, докато заспиваше, мислите му бяха заети не с Джери Никълс, а със Сали Фич.

---

[1] Герой от известна в Англия поема, подобен на нашия Гюро Михайлов, бел.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Пръснати из не толкова модните лондонски квартали, тук-там се издигаха огромни къщи, строени по времето, когато семействата са имали по десет-дванадесет деца, много пари и изобилие от слуги и роби. Някои от тези къщи, поради невъзможността си да влязат в употреба като частни домове, главно защото слугите и робите в днешно време знаят едно-друго и предпочитат да си изкарват прехрана другаде, са се превърнали в жилищни сгради, други пък са станали общежития за студенти и работещи младежи. Всяко от тях има обща дневна и трапезария, а отделният обитател притежава своя спалня. Общият ефект е на непретенциозен и доста уютен клуб. Един от тези млади трудещи се беше Сали Фич.

В неделята, последвала вечерта, когато обувките ѝ се оказаха толкова несигурни, тя си беше в стаята и обсъждаше с приятелката си Мейбъл Потър брачните проблеми на последната.

Мейбъл беше секретарка на Едгар Сампсън, театралният директор, но скоро се женеше и щеше да напуска, освен ако не сметнеше за по-уместно да остане на работното си място и след сватбеното пътешествие. Беше дошла да поиска мнението на Сали по кой път да тръгне. Изглежда Чарли, който печелеше достатъчно за двама като борсов агент, искаше Мейбъл да напусне и да се концентрира върху дома им, но тя се колебаеше, защото ѝ харесваше да е секретарка.

— Сами е страшно готин като шеф, а и на подобно място срещаш толкова интересни хора. Онзи ден имаше някакъв журналист, който получи делириум тременс точно пред бюрото ми. Представяш ли си? — Мейбъл закърши ръце и неочаквано се вторачи в Сали. — Обичаш ли работата си, скъпа?

— Обожавам я — призна младото момиче.

— Ти също сигурно срещаш много интересни хора.

— Непрекъснато. Срещала ли си някога поет екзистенциалист? Струва си да му хвърлиш един поглед. Този, когото срещнах, ми

предложи абсент. А във вторник имам уговорка с Айвър Луелин, онзи от киното. Сигурно е добър. Бедата в тая работа е, че всичко минава-заминава.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами срещнеш някого, хареса ти, побъбрите малко и се разделяте завинаги. Никога не го срещаш отново.

— Е, не можеш да очакваш от знаменитостите да ти се кълнат във вечна дружба.

— Вестник като нашия не се занимава точно със знаменитости, макар че Айвър Луелин май е такъв. Аз самата не го бях чувала. Ние обираме по-дребните риби. Мислех си за Джо Пикъринг.

— Кой е той? — полюбопитства Мейбъл и за миг забрави сериозните си проблеми.

— Името едва ли ти говори нещо. Поставиха първата му пиеса в „Регал“ и тя се провали. Много ми беше тъжно за него. Срещнах го отново снощи, но само за минута. Едва ли ще го видя някога пак, а не познавам мъж, който така да ми е харесал от пръв поглед. Разбрахме се, като че сме от една майка.

— Хубавец, а?

— Ни най-малко. Той се боксира, а това обикновено променя външния вид. Но от мен да знаеш, драга ми Мейбъл. Външността не е всичко. Клепналото ухо не означава нищо, ако под него се крие топло сърце, каквото, доколкото разбрах, Джо има. Не му беше приятно, че го интервюирам, но остана любезен до края, дори когато ровех из личния му живот.

— Не се ли чувстваш неловко да се изръсиш при някой непознат и да го питаш каква му е религията, дали обича жена си и коя му е любимата закуска?

— Постепенно свикваш, като при хирурзите е.

— Сами казва, че журналистите трябва да бъдат удавени в кофа вода. Да се накиснат и да им се натиска главата, докато не изпуснат и последното мехурче въздух. Е, — додаде Мейбъл, като с това показва, че интересът ѝ към тази част от литературния свят е изчерпан, — ти продължавай, ако ти харесва. А какво мислиш, че трябва да направя аз? Какво би сторила на мое място? Става дума за Чарли?

— Не можеш да се ръководиш от мен — каза Сали. — Аз съм от послушните и хрисимите. Бих си казала, че ако съм обещала да

почитам и слушам господинчото, по-добре е да започна веднага. Предполагам, много зависи и от съпруга. Чарли прилича ли на ония костеливи, властни мъже, които удрят по масата и реват: „Слушай сега. Веднъж и завинаги...“

— О не, изобщо не е такъв. Казва ми: „Избери това, което ще те направи щастлива.“

— Но иска да напуснеш работата си?

— Да.

— Тогава я зарежи, драга, зарежи я. За такъв мъж си струва да се жертваш.

— Мисля, че ще го направя.

— Точно така. Разбира се, това означава, че животът ти ще загуби част от удоволствието, но какво от това? Щом веднъж си видяла един от пишещите братя в делириум тременс, значи си ги видяла всичките. Твоят Чарли изглежда е златно момче. Явно е от ония, всеотдайните. За такъв бих се оженила и аз.

— А ти защо не се ожениш, Сали? Сигурна съм, че ще ти хареса.

— Никой не ми е предлагал, поне не напоследък. Веднъж бях сгодена, но не се получи.

— Скарахте ли се? Някакво недоразумение? И сте били твърде горди да се изясните? — въодушеви се Мейбъл, която четеше разкази в женските издания, като това на Сали, когато нямаше работа или не гледаше журналисти в делириум тременс. — Кой беше той? Някой духовник?

— Защо пък духовник?

— Нали баща ти е бил свещеник. Около теб трябва да е било гъчкано с духовници. Или пък е бил доктор?

— Какво те кара да мислиш така?

— Не може да има голям избор в местенце като Мъч Мидълфолд. Или пък...

— Съдържателят на местната кръчма? Сезонният работник? Учителят? Не, не бяха те. Беше баронет, скъпа, при това седми баронет. Татко обучаваше няколко подбрани младежи, които щяха да кандидатстват за дипломати, и Джаклин беше между тях. Така се запознахме.

— Странно име.

— Наследствено. Предавано във фамилията от много години.

— Ти ли развали годежа?

— Не, той. Каза, че щели да минат години, преди да си позволим да се оженим и няма да е честно да ме кара да чакам.

— Не е имал пари ли?

— Да. По бързата процедура шестият баронет профукал всичко на залагания. Не им е лесно, Мейбъл, на седмите баронети.

— Той в Лондон ли е? Виждате ли се?

— Да не би да ме интервюираш? Да, в Лондон е и понякога го срещам. Ходим от време на време на театър.

— Надявам се да ти е минало.

— О, напълно.

Мейбъл стана и се протегна като котка, която се е събудила неочаквано и е видяла пред себе си паничка с прясна риба. Трябвало да се прибира в стаята си.

— Имаш да пишеш писма ли?

— Не пиша писма в почивния си ден. Ще почета неделните вестници. Има страхотно криминале в „Световни новини“.

Когато остана сама, Сали потъна в размисъл. Напоследък не се сещаше често за Джек Уорнър. Но сега, когато любопитството на Мейбъл беше извадило на повърхността спомените, с известна изненада откри, че е направила грешка, заявявайки толкова самоуверено, че магията му е престанала вече да действа. Старите чувства бяха все още живи в сърцето ѝ. Един мъж може да не е обект на възхищение за строги мъжки критици като Мак портиера, но ако съчетава привлекателна външност, приятен език и патетична мечтателност, не може лесно да бъде изтрит от паметта на нежните създания, особено ако го виждат от време на време.

Вълшебните моменти от ония дни, прекарани в Мъч Мидълфолд, изплуваха в съзнанието ѝ — разходки по поляните на лунна светлина, целувки в сенчести прикрития, екскурзии с лодката надолу по реката... Докато Мейбъл се върна, Сали вече беше изпаднала в настроение, което всеки би класифицирал като съзливо. При това глупавото ѝ състояние се задълбочаваше все повече и повече.

Влизането на Мейбъл подежда като коректив. Тя отвори вратата с такава сила, че прозорците зазвънтяха и се втурна към Сали, издавайки развълнувани писъци. Размахваше един вестник.

— Погледни това, Сали!

— Какво да погледна?

— За тебе е.

— Кое е за мене?

— Прочети. Ето тук, където е палецът ми.

Сали взе вестника и в същия миг миналото с нощните разходки и целувки изчезна като с магическа пръчица. Нямахше нужда да разчита на палеца на Мейбъл като пътеводител. В момента, в който хвърли поглед към страницата, собственото име изскочи като изплашен заек пред очите ѝ.

— Дръж ме, че ще падна! — възкликна тя и коментарът на Мейбъл, че тая работа си е направо за едно хубаво падане, бе напълно оправдан.

Обявата гласеше, че ако госпожица Сара Фич, родом от Мъч Мидълфолд в Устършир, се обади в кантората на „Никълс, Еридж, Тръбшоу и Никълс“, „Бедфорд роу“ 27, ще получи благоприятно известие. Ако и това не е достойно за гореспоменатото падане, то здраве му кажи.

Възбудата на Мейбъл беше достигнала нови висоти.

— Ти знаеш какво означава това, Сали. Някой ти е оставил наследство.

Сали беше започнала да идва на себе си след първото смътно усещане — като че ли някой я бе цапардосал по главата с доста твърда и при това голяма риба.

— Не може да бъде.

— Може, може. Когато адвокати пускат обява за благоприятно известие, означава точно това.

— Но не е възможно.

— Защо?

— Кой може да ми е завещал нещо?

Оказа се, че Мейбъл не е чела женски издания напразно.

— Дядо ти — заяви тя уверено. — Той лишил от наследство майка ти, задето се е оженила за свещеник, докато самият той уреждал брак с граф еди-кой си. Постоянно се случват тия неща.

— Но не и този път. Дядо ми винаги е обичал баща ми.

— О! — разочарова се Мейбъл.

— И още повече, той си е жив. Вчера получих писмо от него.

— О! — разочарованието на Мейбъл се задълбочи.

— А дори и да не беше, не би оставил пари на никого. Няма пукнат грош, освен пенсията си. Ако ме питаш, това е някаква тъпа шега. Някои от момичетата, с които работя, биха намерили номера за страхотен.

— Но ако беше така, щяха да изрежат обявата и да ти я покажат.

— Вярно.

— Както и да е, нали ще отидеш да се видиш с хората на „Бедфорд роу“?

— О, ще отида. Най-малкото, любопитно ми е. Ще отида във вторник сутринта. С господин Луелин имаме среща чак вечерта.

— А защо не утре?

— Утре не мога. Трябва да отскоча до Вали Фийлдс. Старата ми бавачка живее там и имам поръка да я виждам всяка седмица. Последния път пропуснах, затова сега ще трябва да ходя два пъти. Но не се безпокой. Никълс, Еридж, Тръбшоу и Никълс ще си бъдат там и във вторник.

ΓΛΑΦΑ ΠΕΤΑ

Във вторник сутринта Джо Пикъринг бе поел към приятеля си Джери Никълс. Движеше се замислено, с вид, наподобяващ повече този на сомнамбул, отколкото на жизнен млад мъж, владеещ напълно крайниците си. В главите на пешеходците, с които се сблъскваше, се зараждаха недотам приятелски мисли за него, но ако те имаха на разположение пълните факти около състоянието му, щяха да разберат, че му трябва съчувствие, а не упрек. Защото като се събуди в неделя сутринта, Джо установи, че миналата вечер му се е случило това, което на практика се свежда до любов от пръв поглед, а това естествено тревожеше духа му и се отразяваше неблагоприятно на координираните движения на всеки един негов крайник.

В подобно положение той не би позволил да изпадне нито един от героите му, които създаваше вечер след работа, защото все пак беше писател, макар и неуспял. Любовта от пръв поглед, мислеше си Джо навъсено, трябва да се остави на ония, които пишат за милозливи девойки — Роузи М. Банкс, например, авторката на „Марвин Кийн, светският лъв“, или Лейла Дж. Пинкни, написала „Пролетни ухания“ и „Цветче на хълма“.

И все пак несъмнено това се бе случило, колкото и погрешно да е според всички артистични правила. Беше виждал въпросната девойка само два пъти, но любовта, ако цитираме Роузи М. Банкс („Целувка по здрач“, Глава трета), „бе изплела златните си мрежи около него“. Симптомите бяха безпогрешни.

Разбира се, човек не би имал нищо против любовта от пръв, че и от втори поглед, но ако е решил да се захваща с тая работа, по-добре би било да знае името и адреса на обекта на своята страст. Адресът на Сали беше пълна загадка за Джо, а колкото до името ѝ, помнеше само частта със Сали — какво следваше напълно бе изхвъркнало от главата му. Не запомни и името на вестника, за който тя работи. Имаше една теоретична възможност да изкупи всички седмичници в Лондон и да ги изчете, докато намери интервюто на Сали Еди-коя си, но едва ли

след неуспеха на пиесата някой редактор ще си направи труда да го публикува.

Ето защо той пристигна при Никълс, Еридж и Тръбшоу в мрачно разположение на духа. За щастие приятелят му Джери, жизнерадостен младеж, който винаги беше весел за двама, днес изглеждаше в още по-добро настроение от обикновено. За разлика от своя посетител, той създаваше впечатлението, че целият свят му се струва от хубав по-хубав. След началните поздравии, които се отличаваха с особена сърдечност, той обърна разговора към темата на писмото си.

— Нещо направи ли ти впечатление, Джо? — запита той с вид на прясно откъсната репичка.

— Само, че е много мило да се сетиш за мен — изхъхри младежът с глас, който можеше мигновено да спаружи всеки един зеленчук.

— И нищо по-особено? — продължи все в същия дух Джери.

— Не. Имаше ли нещо?

— Беше подписано от „Никълс, Еридж, Тръбшоу и Никълс“ — изцвили домакинът.

— Е, нали така се казва кантората?

— „Никълс, Еридж, Тръбшоу и Никълс“.

На Джо му просветна и мрачните му мисли определено се разведриха. Той умееше да се радва на успеха на приятелите.

— Искаш да кажеш, че са те направили партньор?

— Точно това. Младши, но все пак партньор. По-голяма заплата, повече самочувствие, уважение от страна на подчинените и тям подобните му.

— Е, това е чудесно. Моите поздравления.

— Благодаря. И много мило, че не питаш защо. Но аз ще ти кажа. Мисля, че баща ми най-накрая разбра — фирмата има нужда от някой, който да говори като нормален човек, а не да грачи с правния речник на Еридж, Тръбшоу и на него самия. Някой, който да предразполага по-нервните клиенти.

— И ще предразполагаш ли някого тази сутрин?

— Само теб и едно момиче, което се обади, че ще дойде. Но да не говорим повече за моя триумф. Нека да се заемем с Луелин.

— Това, за което ми писа в писмото?

— Точно това. Според мен, открива ти се прекрасна възможност. Разбира се, има и риск, но какво ли няма на тоя свят.

— И какъв е рискът?

— Ами ще трябва да напуснеш работа, което ще те остави с пръст в устата, ако Луелин реши, че не си подходящият човек. Тогава ще останеш без средства за препитание, а в днешно време е трудно да намериш такива. Нямам нищо против да си призная, че ако баща ми не беше една от най-големите правни акули в Лондон, едва ли щях да мога да ям три пъти на ден.

— Може ли Луелин да вземе решение за една седмица?

— Предполагам може. Защо една седмица?

— Защото тъкмо съм по средата на двуседмичния си отпуск, така че няма да се налага да си връчвам веднага оставката.

— Звучи добре.

— Това решава най-належащото. А сега сигурно ще ми кажеш какво иска Луелин и кой, по дяволите, е той.

Джери изглеждаше изненадан.

— Не си ли чувал за Луелин?

— Никога.

— Голямата клечка от киното?

— А, да. Виждал съм името на екрана, преди да започне филма. „Супер Луелин Продъкшън“.

— Точно така.

— Но за какво съм му аз, ако ме одобри? Какво ще правя?

— Ще играеш ролята на постоянен бодигард, струва ми се.

— От какво ще го пазя?

— Не каза. Стана малко свенлив, когато опитах да зачекна този въпрос. Но ако отидеш на „Енистън Гардънс“ 8, където живее, и му кажеш, че аз те изпращам, предполагам, че ще ти каже.

— Навярно го преследват тайни врагове.

— Възможно.

— Човек като него сигурно ги вѐди като бълхи върху смърдяща котешка кожа. С десетки за секунда.

— Със стотици.

— И всичките с меки шапки и дъждобрани.

— И с автомати. Макар че, ако ме питаш, му трябва само някой, който да му отговаря с „Да“, когато трябва. Както и да е, дава тлъсто

заплащане, така че иди и виж.

— Ще отида. И благодаря, Джери.

— Няма защо. Очаквам бъдещите ти успехи с огромен интерес.

— Ако трябва само да казвам „Да“, аз съм неговият човек.

Вътрешният телефон иззвъня. Джери скочи да се обади.

— Да, татко?... Веднага, татко... Там съм за секунда, татко. Това беше баща ми, Джо. Исква да ме види за нещо — избъбри Джери и изчезна със скорост, равна на скоростта на подплашен млад звяр на квадрат. Защото когато шефът на една фирма повика младшия съдружник, очаква бърза реакция.

Джо остана потънал в размисли. Той беше оптимист по природа и несгодите на съдбата, които до настоящия момент играеха такава значителна роля в живота му, не бяха съсипали напълно надеждата, че, както беше казал Мак, все някога слънцето ще се покаже и за него. И сегашната възможност изглежда показваше какви точно са намеренията на слънцето.

Причините на господин Луелин да търси неговите услуги тепърва щяха да се изясняват. Вероятно иска някой да танцува пред него, както Давид танцувал пред Саул^[1], да го забавлява с трикове с карти или просто да се върти наоколо и да казва на неканените посетители, че шефът е на конференция. С две думи, човекът явно се нуждае от дясна ръка и в лицето на Джо Пикъринг щеше да намери точно това. Той се виждаше как влиза под кожата на господин Луелин, как става толкова незаменим за него, че последният няма да има друг избор, освен да му довери някоя от многобройните си примамливи служби, които са в ръцете на всеки магнат от неговия калибър. Това ще даде възможност на Джо, след като е поставил финансите си на здрава основа, да се ожени за любимото момиче и да живее щастливо до края на живота си.

Първо, разбира се, ще трябва да се осведоми за името и адреса ѝ, което изисква известна проучвателна работа, но това можеше да стане с помощта на частни детективи.

В картината, която беше нарисувал в съзнанието си, не съзираше и един-единствен дефект, затова затвори очи да ѝ се наслади.

Точно в този момент вратата се отвори и в стаята безшумно влезе Сали.

[1] Саул — първият цар на израилтяните. Първо бил благосклонен към Давид, но после започнал да му завижда и се отдал на беззакония. След една неуспешна битка се самоубива и е заместен от Давид, бел.пр. ↑

Докато Сали минаваше през стаята, се чувстваше нервна, макар че не осъзнаваше защо. Разбира се, нямаше никакви причини. Никълс и останалите от тайфата я бяха поканили да се обади, тя бе отговорила, че ще го направи и ето я сега тук. Всичко беше съвсем по реда си. Само дето в една адвокатска кантора винаги има нещо, което внушава на посетителя усещането, че макар нещата да вървят гладко за момента, в следващия той може вече да бъде обвинен в някоя щуротия и да е невъзможно да изличи петното, изцапало го неочаквано посред бял ден като птича курешка.

Сали не успя да се почувства по-спокойна и от това, че адвокатът, който трябваше да я приеме, изглежда дремеше, изтощен несъмнено от тежък труд по усуканото дело на Попджой срещу Дружеството на плетачките. Но тя беше храбро момиче и каза „Добро утро“, при което Джо подскочи, като че ли тези обикновени думи бяха нажежен ръжен, приложен към някои по-меки части от телосложението му.

Изпълнявайки подскока, той обърна лице към Сали, което ѝ даде възможност да открие стар приятел там, където е очаквала възрастен непознат с хладен поглед и суха кашлица. Облекчението ѝ беше огромно. Не ѝ дойде наум да намери присъствието на Джо за странно. Той ѝ беше казал, че работи в адвокатска кантора и това очевидно бе тъкмо тази.

— Виж ти, здравей — каза тя.

За секунда Джо остана безмълвен. През последните две седмици за пръв път усети, че мисли с умиление за Съдбата. Що се отнася до комедиите в три действия, там тя го бе изпързала яко, но сега явно се беше потрудила здравата. Чудото, че момичето, изпълващо мислите му от едно известно време насам, като че ли падна от небето, до такава степен го разтърси, че можеше само да стои ням като риба пред нагорещен тиган. А дори и когато възвърна говора си, съвсем не се прояви като оратор.

— Хм,... по ддд...

— „По дяволите“ мисля, че е думата, която търсиш. Предполагам има някакво съвпадение.

— Това е най-чудното нещо, което се е случвало някога в световната история.

Не беше присъщо на Джо дълго да се задържи ням, нито да говори несвързано. Той беше младеж с подвижен ум и скоро започна да се съвзема и да се връща към обичайното си еуфорично състояние. Чудеше се как изобщо е могъл да стане жертва на отчаянието. При това стечение на обстоятелствата слънцето не само му се беше усмихнало. То направо се беше ухилило като тиква.

— Няма ли... да седнеш, както се казва в театъра? — попита той.

— Благодаря. Не е ли по-добре да започнем със свидетелството ми за раждане?

— Ами да, разбира се. Винаги ме питат дали съм чел напоследък някое добро свидетелство за раждане.

— То доказва, че аз съм Сара Фич...

— Фич! Разбира се. Фич.

— ... родом от Мъч Мидълфолд, графство Устършир, за която бяхте пуснали обявата — продължи Сали.

— И какъв е адресът?

— Къде живея сега ли ме питаш?

— Именно. Очевидно не си в графство Устършир, значи трябва да си другаде — както изглежда някъде в столицата.

— А, да. Живея в едно общежитие. „Лабърнъм роуд“ 18, нагоре към Нотинг Хил. Важно ли е?

— Извънредно — кимна Джо. — Извънредно.

Той въздъхна от облекчение, че ще се размине с частните детективи, към чиито услуги вече беше планирал да прибегне. Детективите бяха в по-голямата си част тъпи и взимаха немалко.

— Цигара? — предложи той гостоприемно.

— Благодаря — засмя се Сали.

— Какво му е смешното?

— Само си помислих какво би казала госпожица Карбъри, ако ме види сега.

— Какво да каже? Екстра си.

— Да, но пуша.

— А, да, спомням си, че ми каза за нея.

— Веднъж ме хвана с цигара и ми дръпна такава лекция, че после се чувствах, като че съм се признала виновна в убийство, палеж, бунт в открито море и притежание на куче без разрешително едновременно. Значи тука работиш — каза Сали и се огледа наоколо. — Не е лошо.

Джо се изкашля.

— Страхувам се, че трябва да изправа една малка грешка. Не работя тук. Моите шефове са Шусмит, Шусмит, Шусмит и Шусмит, които кръволят малко по на изток. Аз съм само безпризорно пале на прага на Никълс, Еридж, Тръбшоу и Никълс. Понякога ме пускат вътре да се стопля, когато вън бушува снежна буря. Всъщност, отбих се да видя един приятел, Джери Никълс. Извикаха го при големия шеф преди малко, но ще се върне бързо. Той е човекът, струва ми се, когото трябва да видиш, ако имаш важни правни дела. Имаш ли такива? Не че искам да си пъхам носа?

— А, не, не съм си и помислила. Както и да е, за мен са важни. При условие, че съм същата Сара Фич, за която се отнася обявата.

— Трябва да си същата. Нали си имаш свидетелство за раждане и разните му там документи.

— И без съмнение съм родом от Мъч Мидълфолд, графство Устършир.

— Послушай ме, в кърпа ти е вързано. Никаква конкуренция. Всички останали ще са само прах в краката ти. Трябва да ми разкажеш всичко на обяд.

— Обяд?

— Забравих да ти спомена. Ще обядваш с мен в ресторанта на „Бариболт“ в един часа. Освен ако не приложиш това, което Шусмит, Шусмит, Шусмит, Шусмит, Еридж, Тръбшоу и двамата Никълс биха нарекли „солидно опровержение“.

— Без опровержения — каза Сали. — Звучи чудесно.

И тя смачка цигарата. Беше си запланувала кифла с масло и кафе в някоя сладкарничка и макар че никога не беше посещавала световноизвестния ресторант на „Бариболт“, знаеше репутацията му.

— Ако закъснея — добави тя, — почакай малко.

— Ще чакам, докато изстинат пясъците на пустинята — обяви тържествено Джо.

В този момент Джери се върна в стаята. Във вида му се четеше облекчение, като че ли разговорът с баща му бе минал неочаквано добре. Господин Никълс старши беше перфекционист, който никога не се колебаеше да говори каквото му е на ума, когато поведението на сина му заслужаваше упрек.

— А, ето те и теб, Джери — каза Джо. — Как беше татенцето?

— Мек като перце. Искаше само да ми даде инструкции за някоя си госпожица Фич, ако се появи.

— Това е госпожица Фич, ако имаш предвид онази, родом от Мъч Мидълфолд, графство Устършир.

— Наистина ли?

— Абсолютно. Има си свидетелство за раждане и всичко останало.

— Добро утро, госпожице Фич. Аз съм Никълс.

— Младши.

— Аз съм един от партньорите.

— Младшият — добави Джо. — А ако беше дошла преди ден-два, нямаше даже и това да е. Все пак е голям сладур, в чийто ръце можеш спокойно да оставиш всичко. Не знам друг, на който мога с таква доверие да покажа свидетелството си за раждане. Е, тъй като имате да си говорите за куп неща, аз ви напускам. Да ти опресня паметта: ресторантът на „Бариболт“, един часа. Ще запазя маса. Довиждане, Джери.

И в следващия момент Джо вече го нямаше.

3

— Това беше Джо Пикъринг — поясни Джери.

— Знам. Интервюирах го за вестника, където работя.

— Жалко за пиесата му.

— Онази Далримпъл я оплеска.

— О, така ли?

— Крадяла реплики и разрушила баланса — поясни Сали.

— Господи, каква гадост!

— Не се печели популярност по такъв начин.

— Не — потвърди Джери. — А сега... тъ-тъ... — добави той, усещайки, че колкото и приятна да е тази размяна на мнения относно драмата, баща му ще има какво да каже, ако го чуе. — Да преминем ли...

— Към това, което, предполагам, би нарекъл същността? Да, би трябвало, нали? Защо ме повикахте?

— Става дума за завещанието на покойната госпожица Летиша Карбъри.

Сали зяпна.

— Покойната?

— Страхувам се, че да — Джери се опита да докара нужния тембър, но не успя.

— О, наистина съжалявам. Толкова бях привързана към нея, а тя бе така мила с мен. И как се е случило?

— Сърцето, струва ми се — този път успя и остана доволен от себе си.

— О, боже.

— Искаш ли чаша вода?

— Не, благодаря. Добре съм.

Последва мълчание. На Джери му се искаше разнасянето на лошите новини да бе поверено в ръцете на Александър Еридж или Б. Дж. Тръбшоу. Една сълза се спускаше по бузата на Сали, а плачещите жени винаги го караха да се чувства като че се е навлякъл с вълнена

камизола в лятна жега. Но си напомни, че бизнесът си е бизнес и че е стабилен партньор в голяма правна кантора. Затова продължи:

— Госпожица Карбъри беше много богата жена.

— Знам. По онова време се налагаше да пиша всичките писма, касаещи инвестициите ѝ.

— Работела си за нея?

— В продължение на две години като секретарка.

— И отношенията ви винаги са били приятелски?

— Разказвах на господин Пикъринг, че тя ми беше повече като леля, отколкото като работодател.

— Това обяснява нещата.

— Нещата?

— Потвърждаваш ли, че си дъщерята на преподобния Хърбърт Фич, свещеник в Мъч Мидълфолд?

— В графство Устършир? Да, аз съм.

— Мога ли да видя свидетелството ти за раждане за момент?

— Заповядай.

— Изглежда изправно, и тъй като явно има десетки хора в Мъч Мидълфолд, които ще гарантират за теб, изглежда няма да е нужно продължително... ъ-ъ... как е думата...

— Допитване?

— Да, допитване. Макар че баща ми ще получи удар, ако разбере, че провеждам разследването толкова...

— Прибързано?

— Да, той е човек, на който му трябва няколко часа за подобно нещо. А също и на Еридж, и Тръбшоу. Аз предпочитам по-простите методи: Коя си? Как се казваш? Можеш ли да го докажеш? Можеш? Тогава, готово, нещата са ясни.

— Това говори добре за теб.

— Пести време — кимна с глава Джери.

— И няма ли да зададеш никакъв въпрос?

— Не.

— Е, аз ще задам тогава. Какви са тия „неща“, за които стана дума?

— Не те разбирам.

— Казах, че госпожица Карбъри ми е била като леля, а ти каза „Това обяснява нещата.“

— Имах предвид условията на завещанието на госпожица Карбъри. Голямата част от наследството отива за Антиникотиновата лига.

— Това е близо до ума.

— Но ти си един от по-малките наследници.

— Значи все пак получавам благоприятно известие?

— Наистина получаващ, но има и някои ограничения. Искам да знам дали пушиш?

— Не много.

— Целта на госпожица Карбъри е да те откаже напълно. Тя ти оставя това наследство при условие, че не палиш цигара в продължение на две години. За което време, се казва в завещанието, „тя ще се е изцерила напълно от порока.“ Аз самият не бих оставил пушенето, ако щат да ме направят и цар — добави Джери, изоставяйки методите на Еридж, Тръбшоу и баща си; — но ти може да мислиш друго. Двадесет и пет хиляди лири са доста пари.

Стаята се завъртя пред очите на Сали. Рафтът с томовете по право, които Джери беше купил, за да впечатлява посетителите, заподскача като при земетресение. А самият Джери очевидно се беше върнал към двадесетте години, подрусвайки се в ритъма на танца, известен по онова време като Шими.

— Двадесет и пет хиляди лири?

— Дреболия за госпожица Карбъри. Вероятно не е могла да измисли нещо по-малко от това.

Сали все още не можеше да се свести. При едно по-малко привлекателно момиче това, което тя изпълняваше, можеше да се нарече пуфтене.

— По-добре щеше да бъде, ако не казваше тия неща толкова внезапно. Не можа ли да стигнеш до въпроса малко по малко, да предупредиш, или нещо подобно?

— Съжалявам. Мислех, че предпочиташ да стигнем до същината без разните му там „с оглед на туй“ и „предвид на онуй“, които би чула от Александър Еридж или Б. Дж. Тръбшоу. Те биха те оставили да се гърчиш от нетърпение половин час. По моему човек трябва да схване веднага.

— Не съм сигурна, че аз наистина съм схванала. Не е за вярване. Двадесет и пет хиляди лири!

— И един много шик апартамент на „Фаунтън корт“, „Парк лейн“, който, между другото, ще делиш с госпожица Дафни Долби, една млада дама от детективската агенция „Орлов поглед“.

Сали застина. Въодушевляването в погледа ѝ угасна.

— О, не! — извика тя.

— Казах ти, че има ограничения към завещанието.

— Не желая да съжителствам с никакви Дафните.

— При настоящето положение, боя се, че ще трябва. Споменах, че голямата част от наследството на госпожица Карбъри отива в Антиникотиновата лига. Така че, ако нарушиш клаузата за пушенето, губиш твоите двадесет и пет хиляди, а Антиникотиновата лига е вперила в тях зорък поглед. Те искат да защитят интересите си и това може да бъде сторено само, ако имат свой човек под носа ти, който да те дебне непрестанно и да следи дали няма да си пафнеш една бърза цигарка, когато никой не те гледа? Записано е в завещанието. Предполагам, че Еридж или Тръбшоу, не знам кой от двамата го е изготвял, е изтъкнал пред госпожица Карбъри, че подобно уреждане на въпроса би било честно.

— Аз не бих го нарекла честно.

— Но Антиникотиновата лига би.

— Някакъв си детектив!

— Но не такъв детектив, за какъвто си мислиш. Ти си представяш не жена, а хищник, сумтяща като хрътка и с очи като ножове, която ще те накара да се чувстваш като че ли всеки момент ще ти надене белезниците и ще те повлече към дранголника. Тя изобщо не е такава. Напротив, очарователна е и не може да не я харесаш. След няколко дни вече ще я наричаш Дафи.

— Както и да е... казваш, че е записано в завещанието?

— Дума по дума.

— Тогава май нямам избор.

ГЛАВА ШЕСТА

1

На улицата пред кантората на Никълс, Еридж и Тръбшоу, понастоящем „Никълс, Еридж, Тръбшоу и Никълс“, Сали спря за секунда и се замисли. Подготвяйки се за разговора, тя ей беше сложила най-хубавата рокля. Но макар че й стоеше добре, не беше достатъчно бомбастична за великолепието на хотел „Бариболт“, където стандартите бяха високи. Тя погледна часовника си. Беше още рано и имаше достатъчно време да отиде до най-добрия магазин в Лондон и да купи нещо наистина поразяващо. Нейният кавалер й беше направил изключително впечатление и тя искаше да бъде достойна за него. След като установиха самоличността й, Никълс, Еридж, Тръбшоу и Никълс й бяха предплатили значителна сума, така че нищо не й пречеше да започне да сее злато с шепи. И тя повика такси.

Когато Сали излезе с покупката си от един от най-скъпите магазини в Лондон, времето беше напреднало доста, но не чак толкова, че да осуети едно бързо посещение на „Фаунтън корт“. Естествено, беше любопитна да види новия си дом. Повика друго такси.

„Фаунтън корт“ направо й взе дъха. Джери Никълс го беше нарекъл шик и това си беше самата истина. В добавка към парите, госпожица Карбъри имаше и отличен вкус. Всичко си беше на мястото — мебелите, завесите, възглавниците, килимите, книгите, картините. За човек, свикнал с „Лабърнъм роуд“ 18, ефектът беше умопомрачителен, затова Сали се отпусна в един от луксозните столове и се опита да осъзнае, че цялото това великолепие е нейно.

Трябваше да мине известно време, за да се промъкне подло в бляновете й една не чак толкова приятна мисъл: това великолепие върви с неотлъчната компания на непознатата госпожица Дафни Долби. Сали се запита, не без известна тревога, що за жена ще се окаже тази Дафни Долби и в същия миг успя да установи поне как изглежда, тъй като госпожица Долби влезе през вратата, която очевидно водеше към спалните помещения.

Въпреки това, което Джери й каза, Сали не беше прогонила от съзнанието си картината на детектива-жена, изобразяваща същество

страховито и зловещо. Ето защо видът на този екземпляр я накара да въздъхне с облекчение. Новодошлата можеше и да се окаже по-късно змия в райския кът, но поне изглеждаше добре, всъщност бе много привлекателна. Беше доста млада, с кръгло приятно лице и кафяви очи, на които липсваше онова пронизващо свойство, което обикновено се свързва с представителите на детективската професия. Външността ѝ беше съвсем нормална, макар че един познавач би видял във формата на устата и брадичката ѝ признак на решителност и силна воля. Това не бяха уста и брадичка на някоя глезла.

— Госпожица Фич, струва ми се — каза тя. — И ако си мислиш, че аз съм госпожица Долби, значи си познала. Посещаваш стария дом?

— Моля?

— Не работехте ли тук с госпожица Карбъри? — поинтересува се Дафни.

— О, не, тя го купи след като се разделихме.

— И го е държала, докато е била в Южна Америка? Какво нещо е да имаш пари! Е, харесва ли ти?

— Чудесен е.

— И аз бях поразена. Надявам се да се чувстваме удобно тук. Дано компанията ми не ти развали удоволствието. Знам, че съм напаст и досада, но ние от тая професия доста често сме такива. Ще се помъча да стана незабележима, доколкото мога.

Сали, която харесваше почти всички, вече бе започнала да храни топли чувства към посетителката си. Тя отвърна сърдечно:

— Изобщо не си напаст и досада. Ще се радвам да останеш при мен.

— Вярвам, че наистина го мислиш — поклати глава Дафни и се отпусна на един фотьойл.

— Разбира се, че го мисля. Ще пълзиш ли по пода, за да събираш малки предмети и да ги слагаш в пликове?

— Ще го правя, ако кажеш. Цялата съм на твое разположение.

— И ще ми разкажеш всичко за твоите случаи?

— Не са много интересни.

— Няма ли рубини на махараджи и секретни договори?

— Всъщност, работата ми е доста скучна. Предимно търчане. Ако имаш здрави крака, значи си добре. Но вече не се занимавам с това. Бизнесът си е мой.

— Как стигна толкова високо?

— Имах влияние. Баща ми беше началник в Скотланд Ярд. Когато трябваше да се пенсионира, основа тази агенция и я разработи в нещо наистина голямо. Накарах го да ме вземе като детектив и така научих всичко за здравите крака. Бях повишена до партньор. После татко отиде на Чанъл Айлъндз^[1] да отглежда домати и аз станах шеф. Ето ти историята на Пепеляшка, която станала принцеса.

— Не бих си помислила, че шефът ще се нагърби с такава неблагодарна работа. Звучи ми повече като задача за някой със здрави крака.

— Това беше предложение на Джери Никълс. Той ми каза, че няма да ти хареса някоя детективка да ти душа във врата. И е съвсем прав. Моите момичета са симпатяги, но нямат склонност към контактуване, докато при мен, както виждаш, не е така. Ако ти е приятно, ще си бърборим за какво ли не през дългите зимни вечери.

— Очаквам ги с нетърпение. Такова разрешение на въпроса обичайна практика ли е?

— Не мога да ти кажа. Никога не го бях чувала преди. Но идеята ти е ясна. Антиникотиновата лига иска да докопа двадесет и петте хиляди, а няма никакъв шанс, ако оспори завещанието. Затова възлагат надеждите си на тая клауза с пушенето. Лакоми прасета — тръсна глава Дафни. — Вместо да са доволни от това, което получават... Но такъв е животът. Както и да е, желая ти късмет.

— Благодаря. Радвам се, че си на моя страна.

Дафни Долби внезапно стана сериозна. Тези думи изглежда я обидиха.

— Не съм на ничия страна — каза тя.

— О, съжалявам.

— Разбирам те — продължи госпожица Долби, като поомекна. — Желая ти добър живот, свобода и щастие и ще извикам три пъти „ура“, ако всичко мине успешно. Но аз съм като рефер на футболен мач. А той не може да взема страна. Даже да му се иска момчетата с розовите шорти да разбият онези в зелените гащи на лилави райета, не може да си позволи това да влияе на решенията му. Същото е и с мен. Работата е моята религия.

— Разбирам какво имаш предвид. Въпрос на лоялност.

— Именно. Може да съм на твоя страна, но ако те хвана да пушиш, не мисли, че няма да те разоблича. Дългът на първо място.

— Разбирам. Благодаря за предупреждението.

— Няма защо. Какво имаш там?

— Нова рокля. Ще обядвам в „Бариболт“.

— Вече се целиш нависоко, а? Съвсем правилно. Забавлявай се, докато имаш възможност. Аз ще хапна сандвич с кафе в офиса. Освен ако годеникът ми не ме заведе някъде на обяд. Но не мисля, че ще го направи. Джоба му винаги е празен. Все залага на губещи коне като покойния си баща. Мога ли да те закарам до „Бариболт“? На път ми е.

— Не, благодаря. Връщам се до общежитието.

— Тогава тръгвам. Между другото, не се поддавай на изкушението да запалиш цигара, докато си далече от очите ми. Ще искам от теб да ми дъхнеш в най-неочаквани моменти.

— Да ти дъхна? — подскочи Сали.

— Предохранителна мярка. Трябва да съм сигурна.

— Наистина си последователна.

— Гордея се с това — отвърна госпожица Долби.

---

[1] Чанъл Айлъндз — англо-нормандските острови, бел.пр. ↑

Първата спирка на Дафни Долби, преди да се върне в офиса си, бе „Мърфис Мюз“ 5, разположен в западната част на Челси и населен с някои от най-съмнителните лондонски типове. Част от тях сигурно имат златни сърца, но най-доброто, което може да се каже за болшинството, е че точно в този момент не се издирват от полицията, макар че е само въпрос на точна хипотеза кога ченгетата ще закопнеят за тяхната мила компания. Един от въпросните типове бе годеникът на Дафни, Джаклин Уорнър. Той живееше тук от няколко седмици и щеше да продължи да живее, докато хазяинът бе готов да приема дар слово и подкупващи маниери вместо пари в брой.

Когато пристигна на очукания вход на номер 5, Дафни не почука. Джаклин, който винаги се чувстваше неспокоен, когато се чука на вратата му, я беше помолил да не го прави. Като пъхна два пръста в устата си, тя изсвири силно и Джаклин се появи по риза и с чаша в ръка.

— О, здравей, Даф — каза той. — Слава на бога, че дойде.

Тези, които познаваха и Джаклин, и покойния му баща, непрекъснато спореха кой от двамата е по-неуловим. Някои сочеха първия, други — втория, но общото заключение бе, че не се различават много. Всички споделяха мнението на патилите от тяхното безчестие, че двамата са способни да се скрият дори и зад вита стълба. Единствената разлика между баща и син бе, че шестият баронет бил безцеремонен, пряк и постигал целите си като потупвал хората по гърба, докато седмият си взимал своето, като си надявал печална патетична маска. Точно това правеше и сега.

— Даф — започна той, като придаде на гласа си онова трепетливо звучене, което знаеше, че действа безотказно на жените, — аз съм в ужасна беда.

— Пак ли? — измърмори момичето, погледна над чашата и заби ясните си очи в неговите. Тя не хранеше никакви илюзии относно

мъжа, за когото смяташе да се омъжи. Връзката им не бе някакъв покъртителен романс. Беше се сгодила за него, защото така щеше да стане лейди Уорнър, а той я бе взел заради парите ѝ.

Сега тя чакаше неизбежния момент в който ще има възможността да прехвърли част от тези пари в негови ръце.

— Този път нямам вина — продължи той с искрен глас. — Информацията ми беше сигурна сто процента и конят наистина победи, но постъпи възражение.

— Колко искаш?

— Десет лири.

— И това е всичко?

— Е, всъщност двадесет.

— Мога да го уредя.

— Слава богу.

— Само искам да отбележа, че след провала в „Кемптън Парк“ ти обеща никога повече да не залагаш.

— Знам, знам. Но когато ти попадне нещо абсолютно сигурно...

— Да, несъмнено си имал най-добри подбуди. Но ми се иска да си като гарвана^[1].

— Гарвана? Какво искаш да кажеш? Какъв гарван?

— Онзи, който казвал „Никога веч“.

— А, да. Ясно. Разбира се. Ха, ха. Боже мили, трябва да са минали петнадесет години, откакто не съм слушал това стихотворение. Докато бях малък, моят старец често ме караше да го рецитирам, когато беше на градус.

— Обзалагам се, че направо е паднал под стола от възторг.

След като финансовия въпрос беше уреден, Джаклин се почувства с леко сърце и в настроение за игрив разговор.

— Е, сладурче — усмихна се той, — има ли нещо ново?

— Първо — адресът ми. Отсега нататък ще ме намираш на „Парк лейн“, „Фаунтън корт“ 3. Запиши си го.

— Шегуваш се.

— Не, ще живея точно там.

— Да не би да си получила наследство?

— Аз не, но друга — да. Ще живея с нея. Между другото, трябва да я познаваш, защото веднъж ви видях заедно в театъра. И обзалагам

се — добави тя тихо, — че тя е платила билетите. Погледни си в малкия черен тефтер. Ще я намериш на „Ф“. Сали Фич.

— Сали Фич! За бога!

— Познаваш я, нали?

— Някога я познавах много добре. Баща ѝ беше свещеник в едно село в Устършир и се опита да ми натъпче някои неща в главата. Обучаваше ме, когато се готвех за дипломатическа служба. Сали Фич! Е, да пукна дано! Но кой, за бога, ще ѝ остави... Наследство ли каза?

— Е, така да се каже. Но във всеки случай, не е за пренебрегване. Двадесет и пет хиляди лири и този апартамент на „Парк лейн“. Ще живея там с нея.

— Защо?

— Защото ме наеха.

— Не разбирам.

— Не ти и трябва.

— Не мога да схвана какво общо имаш с това.

— Има някои условия към наследството и аз ще следя дали ги изпълнява.

— Какви условия?

— Няма значение. Не те засяга. Е, трябва да тръгвам. Имам тежък ден в офиса. Сега, когато ще отсъствам толкова дълго, трябва да уредя много неща.

Тя остави Джаклин дълбоко замислен. Той беше мъж, който при споменаването, че негова позната е наследила двадесет и пет хиляди и апартамент на „Парк лейн“, се изпоти и мозъчните му клетки задействаха като пара в свирката на локомотив. Още докато годеницата му говореше, в съзнанието му проблесна мисълта, че ако побърза към „Лабърнъм роуд“ и поиска ръката на Сали, има всички шансове за успех. Те някога бяха сгодени и старата обич сигурно още не бе угаснала. Можеше да си представи картината на своето удивление, когато, сгушена в прегръдките му, тя му каже, че няма да се наложи да живеят на хляб, сирене и целувки, защото сега е наследничка.

Всичко това мина през главата му и той вече щеше да е изхвъркнал от „Мърфис мюз“ и да се е метнал на някое такси с бързината на светкавица, ако в този момент не се чу внезапно тропане на входната врата.

Устремът му секна. Както бе казал на Дафни, изнервяше се, когато някой чука на вратата му. Не се знаеше кой може да е. Може да е онзи, който събира наемите, може да е шивачът, към когото беше затънал в дългове до уши, а може и да е някой противник от хиподрумите. Който и да беше, Джаклин не желаше да го среща. На всичко отгоре тия типове имаха гадния навик да чакат въвн на тротоара с надеждата да го пипнат как се изнизва, след като погрешно е заключил, че хоризонтът е чист.

Ето защо Джаклин с неохота реши да отмени пътешествието си до „Лабърнъм роуд“, докато посетителят не си вдигне парцалите.

Като се утеши с мисълта, че едно писмо би било толкова ефективно, колкото и срещата очи в очи, той си напълни отново чашата и седна да пише.

Получи се едно наистина прочувствено писмо. Чудесно писмо.

---

[1] Известно стихотворение от Едгар Алън По, бел.пр. ↑

Сали приключи тоалета си и се замисли за предстоящия обяд със смесени чувства. Новата рокля не я разочарова, но все още я преследваше страхът, че няма да се покаже в най-добрата си светлина. Възбудена от очакваната визита при Никълс, Еридж, Тръбшоу и Никълс, тя спа лошо през нощта и резултатът бе тенденция към непрекъснато прозяване. Ще бъде катастрофално, помисли си тя, ако се поддаде на тази слабост на масата. Джо ѝ се беше сторил мил младеж, но даже и на милите младежи не им се нрави, когато дамата им зее насреща им през цялото време. Подобни действия карат младите мъже да мислят, че дамата на тяхното сърце желае да ги глътне, а това ги изнервя.

Като се надяваше на най-доброто, Сали тръгна към вратата и там се засече с Мейбъл Потър, която бе избягала от работа и изгаряше от нетърпение да чуе последните новини.

— Сали! — изпищя тя като квачка, ритната ненадейно отзад от услужлив крак. — Страхувах се, че ще те изпусна. Ходи ли да видиш онези адвокати?

— Ходих.

— И какво? Научи ли благоприятната новина? — продължи тя, като че ли кракът отмерено си вършеше работата.

— О, да — отвърна Сали.

Тя не можеше и да мечтае за по-жадна публика. Любимото четиво на Мейбъл винаги са били романите на Роузи М. Банкс и Лейла Дж. Пинкни, които така дразнеха артистичния вкус на Джо Пикъринг, а в тях подобни неща се случваха непрекъснато. Би било направо чудо, ако на някоя бедна героиня не ѝ падне изневиделица солидно наследство.

Цифрата я шашардиса.

— Двадесет и пет хиляди лири!

— И един апартамент.

— Къде?

— „Парк лейн“, „Фаунтън корт“.

- Звучи страхотно.
- Точно така изглежда.
- Видя ли го?
- Оттам се връщам.
- Хайде да ми го покажеш.
- Нямам време.

— Разбира се, че имаш — замоли се Мейбъл. — Искам само да му хвърля един поглед. Ще ни отнеме не повече от пет минути.

Скоро стана ясно, обаче, че пет минути са твърде смела преценка, „Фаунтън корт“ очарова Мейбъл. Тя пърхаше напред-назад, издавайки одобрителни писъци, докато Сали, на която клепачите вече се затваряха, се отпусна в едно от дълбоките кресла и затвори очи.

Това беше злополучен ход. Когато ги отвори наново, нададе учуден вик.

- Господи! Два часа е!

Мейбъл Потър, полегнала на съседната кушетка с вида на човек, който никога в живота си не се е чувствал толкова удобно, поклати кротко глава.

- Да, добре си дремна.

- Защо не ме събуди?

— Не ми дойде наум. Видях, че си изтощена, и нищо чудно — след цялото това вълнение. Един хубав сън щеше да ти дойде добре.

- Но аз изпуснах обяда.

— Много лекари казват, че това не е лошо. Чарли често пропуска обяда. Казва, че направо се чувства страхотно. Свеж е целия следобед.

— Той ще си помисли, че съм му извъртяла номер — закърши ръце Сали.

- Той? Кой ли пък ще е това?

— Един мъж на име Пикъринг. Беше написал пиеса, аз го интервюирах, а днес се срещнахме случайно при адвокатите. Приятел е на единия от партньорите.

- Сега ще трябва да го видиш и да му обясниш.

- Но аз не знам къде живее.

— Е, за бога, съвсем просто е. Само трябва да попиташ адвоката, неговия приятел. Хайде, позвъни му.

Сали си отдъхна. Не за пръв път практичните възгледи на Мейбъл ѝ оказваха помощ. Вероятно секретарките на театралните

директори трябва да са точно такива.

— Разбира се. Той няма как да не знае, нали? Но първо трябва да отида до „Барболт“. Може да е още там.

— Пикъринг?

— Да.

— Кога трябваше да се срещнете?

— В един.

— А сега е два и петнадесет. Ако е седял там и е чакал час и петнадесет минути, което ще стане час и тридесет, докато стигнеш, той трябва да е невероятен.

И докато Мейбъл изричаше тези думи, Сали внезапно бе озарена от мисълта, че Джоузеф Пикъринг определено бе точно такъв.

ГЛАВА СЕДМА

Но Джо вече не беше там. Все пак при чакането има известни граници дори и за най-влюбените мъже. И Джо накрая бе принуден да признае, че това е поредната подигравка на Съдбата и да напусне бдението.

Чувствата на един пламенен младеж, който е поканил любимото момиче на обяд и е чакал цяла вечност, лишен от удоволствието на нейната компания, обезателно са объркани и разнопосочни, точно каквито бяха и чувствата на Джо. Като цяло преобладаваше озадачението. Сали му се стори толкова приятелски настроена, толкова нетърпелива да задълбочат познанството... Струваше му се невероятно да е размислила и решила, че не трябва да има нищо общо с него. Но явно точно това бе станало и му оставаше единствено да приеме положението, да я изхвърли, ако е възможно, от съзнанието си и да се съсредоточи върху този Луелин, който според Джери Никълс изпитваше остра нужда от услугите му. В този момент Джо Пикъринг тъкмо стоеше на прага на „Енистън гардънс“ и очакваше отговор на позвъняването.

Вратата се отвори и разкри висок слаб мъж, който от глава до пети приличаше на камериер.

Джо каза, че е дошъл да се види с господин Луелин.

— Влизай направо. Той е вътре — изграчи слабундрестият.

— Може би ще ме заведеш — предположи Джо.

— Не и аз. Дотука бях — призна едва ли не радостно камериерът.

— Напускаш ли?

— Съвсем точно, напускам. Мога да изтърпя забележките. Не възразявам срещу избухванията. Но да хвърлят овесена каша върху ми, това няма да допусна.

И като каза това, високият слаб мъж отмина.

Последните думи накараха Джо да се почувства несигурен относно начина си на действие. Думите на събеседника му бяха кратки и сбити, но все пак достатъчни, за да удостоверят без всякакво

съмнение, че зад вратата, която бе посочил с палец, се спотайва същество твърде странно за бъдещ работодател.

Джо изпита неприятното чувство, че се е изправил пред ситуация, за която не е подготвен: като някакъв нервозен рицар от двора на крал Артур, който се е нагърбил да участва в двубой с огнедишащ дракон, а е забравил да си вземе вълшебната сабя. Годините се изтърколиха назад и той се видя отново единадесетгодишно хлапе, чакащо пред кабинета на директора на началното училище, тъй като последният е обявил, че желае да говори с Пикъринг след утринната молитва.

Ако кажем, че Джо стоеше на място, като че беше пуснал корени, ще се изразим съвсем точно. И той можеше да си остане така неопределено дълго време, ако вратата, за която намекна онзи, който не обичал да го замерят с овесена каша, не се бе отворила с трясък, приведена в действие от един набит едър индивид на средна възраст с голо теме и очи като прожектори.

— Махай се — ревна страховитото видение. — Не желая.

Джо, макар и с разтреперани колена, успя да каже:

— Моля?

— Каквото и да продаваш. Ако правиш абонамент за списания, за да си изкараш колежа, не ми пука, дори и ако никога не прекрачиш проклетия му праг. За какъв дявол те е пуснал Бошър. Я изчакай там, ще му се обадя да дойде и да те изхвърли. Къде, да пукне дано, е Бошър?

— Излезе.

— Излезе?

— Изпари се яко дим.

— Искаш да кажеш напусна?

— Точно това каза, че възнамерява да направи. Носеше куфар.

Новината не натъжи здравеняка.

— Е, както дошъл, така си и отишъл.

— Той ми отвори — продължи Джо, — и даже не си направи труда да извести за мен, толкова бързаше да си обере крушите. Доколкото разбрах, имали сте някакво пререкание.

— Загори ми закуската и аз го замерих с нея — съобщи господин Луелин и вирна брадичката си.

— А, ясно защо беше толкова ядосан. Много хора не обичат да ги замерят с овесена каша. И аз съм между тях.

— А кой си ти?

— Казвам се Джоузеф Пикъринг. Вие трябва сте господин Луелин. Изпращат ме от „Никълс, Еридж, Тръбшоу и Никълс“. Казаха, че искате да ме видите. Което — заключи Джо — правите в момента.

Якият домакин претърпя пълна промяна. Мълниите в очите му изчезнаха, той сграбчи ръката на Джо и я разтърси.

— А ето кой си бил. Радвам се да се запознаем, Пикъринг.

— Много мило от ваша страна — запелтечи Джо.

— Харесва ми как изглеждаш. Създаваш впечатлението точно на улегналия здравомислещ човек, от когото се нуждая — продължи все в същия дух Луелин.

— Това е добре.

— От добре по-добре. Сядай, а аз ще ти напълня чашата.

Почти развеселен, Джо прие поканата. Треперенето, което го бе обхванало в началото на разговора, се изпари така, както гореспоменатият Бошър. Сега се виждаше, че господин Луелин е просто един от ония сладури, които лесно избухват, но тези им настроения, благодарение на това, че сърцата им са на правилното си място, са само гръм и трясък без последствия. Беше срещал този тип хора и преди и добре ги познаваше. Вдигат олелия до небесата и човек трябва само да си кротува, докато им мине. Колкото до замерянето с овесена каша, това беше само поза, на която можеш лесно да погледнеш отвисоко, ако имаш широки възгледи. Джо предвкушаваше идеални взаимоотношения с бъдещия си работодател.

В този момент младежът забеляза, че въпросният бъдещ работодател го оглежда подозрително.

— Хей! — рече господин Луелин.

— Да?

— Виждал съм те някъде.

— Така ли?

— Къде беше вечерта на петнадесети октомври? — запрати въпроса си господин Луелин към Джо и се взря в него.

Джо трепна. Това бе вечерта, за която не искаше да си спомня, вечерта, когато комедията му „Братовчедката Анджела“ се прости със сцената.

— Бях в театър „Регал“ — призна Джо.

— Отпред?

— Говорех си с портиера.

— Така си и мислех — възбудено продължи господин Луелин. — Ти си онзи, който ме изрита навън, когато исках да светна портиера по тиквата. Сгащи ме изотзад и ме изтика на улицата.

Това беше жесток удар за Джо и ако не седеше, сигурно щеше да му се завие свят. Сладките мечти за топло местенце като дясна ръка на господин Луелин, който няма да може да направи и крачка без неговия съвет и ще му снася царска заплата всеки петък, се спускаха с глухо бълбукане. Джо беше интелигентно момче и знаеше, че на този свят един млад мъж може да избира между два начина на поведение в отношенията си с по-възрастен господин, към чието покровителство се домогва. Може така да му влезе под кожата, че да се превърне в пръв довереник или пък да го докопа за гащите и да го изхвърли през входа за артистите. Но двете едновременно не ставаха.

За своя изненада, обаче, видя само благосклонност в погледа на събеседника си. Ако и това не се казва поглед на доволен баща към обичния му син, каза си Джо, то аз нищо не разбирам от доволни бащи, съзерцаващи обичните си синове.

— Пикъринг — каза накрая господин Луелин, — едва ли знаеш каква изключителна услуга ми направи, действайки по този начин. Сценарият ти беше направо върховен.

Макар че стоеше върху доста несигурна почва относно същността на въпроса, на Джо му се стори, че това, което трябва да направи, е да се нахили скромно, но удовлетворено, като че ли е щастлив, че е бил полезен на господин Луелин и е сторил онова, което всеки на негово място би сторил. Така и направи, а господин Луелин продължи:

— На това критиците викат съвпадение: да се окажеш на точното място в точния момент. Не че давам и пет пари за критиците. Те всички тръбяха, че „Две сърца в Мозамбик“ е пълен провал, а той ми спечелила двадесет милиона. Я кажи, как се озова пред входа за артистите онази вечер?

— Това беше последното представление на пиесата ми. Взимах си довиждане с хората.

— Ти си я написал?

— Да.

— Гледах я три пъти. Стори ми се доста остроумна.

Вълна от обич към този проникателен мъж заля Джо. Леката симпатия, която изпитваше към него още от началото на разговора, се разгоря в наситено чувство. Всеки, който твърди, че „Братовчедката Анджеела“ е остроумна, е сродна душа, помисли си Джо.

— А така ли — светна той.

— Ако се пипне малко, може да стане добър филм. Не казвам велик, не казвам даже и голям, но добър. Вярно, пропадна, но набито око като моето може да види възможностите и в най-големия провал. Трябва да поговорим за това по-късно. Междувременно ще ти кажа в какво се състоеше невероятната ти услуга.

— Да, кажете ми.

Господин Луелин се замисли за момент.

— Основното нещо, което трябва да си набиеш в главата — започна той, след като подреди мислите си, — е че аз съм мъж, пред когото жените трудно устояват.

Джо вметна тактично, че това съвсем не го учудва. Още от момента, в който са се срещнали, уточни той, го е забелязал.

— Има нещо властно у вас. Като у Наполеон.

— Той властен ли е бил?

— О, много властен.

— Е, така стоят нещата при мен, откакто се помня. Единственото изключение беше една даскалка, която ухажвах на младини, когато бях в Уелс. Тя отказа да се ожени за мен, докато не изуча от кора до кора, както се изразяваше тя, английската литература. Шекспир, разбираш ли, и всичките там.

— Учителките имат навика да смесват работата с любовта — съгласи се Джо.

— Да, умните мъже ги отбягват. Но като изключим нея, резултатите ми са твърде добри. Знаеш ли колко пъти съм се женил?

— Не бих могъл.

— Пет.

— Това се казва постижение.

— Забележително постижение. Имам злощастния навик да правя предложения. Винаги идва моментът, когато не знам какво друго да кажа, за да не спре разговорът, освен да предложа брак.

— Което, разбира се, те чакат като топъл хляб.

— Естествено.

— Разбирам затруднението ви.

— Въпросът е как да спра да правя предложения.

— Ето това наистина може да се нарече същността на проблема.

— И тук идва твоята роля.

— Не разбирам — учуди се Джо и внимателно погледна събеседника си.

— Ще разбереш. Когато тръгнах от Холивуд, моят адвокат дойде да ме изпрати. Той беше до мен по време на всичките ми пет развода и се безпокоеше, че всеки момент може да се наложи да присъства и на шести. Каза ми нещо, което не знаех преди, а то е, че принадлежал към някаква малка група, именуваща се „Анонимни ергени“, по аналогия с „Анонимни алкохолици“. Не знам дали схващаш.

— Да, схващам. Когато някой член на Анонимните алкохолици почувства желание да гаврътне нещо, той събира останалите и те го вразумяват.

— Именно. А когато член на Анонимните ергени почувства желание да направи предложение за брак, той събира останалите и те му наливат ум в главата.

— Умно — загоря най-накрая Джо.

— Много умно. Но точно тук идва затруднението.

— Съжалявам да чуя това. И какво е то?

— Аз съм в Англия, а тук няма клон на Анонимните ергени. Така че моят приятел ме посъветва да се обърна към адвокатската кантора, която ми препоръча, и да им възложат да ми намерят някой разумен, улегнал индивид, който ще играе ролята на Анонимните ергени. Все още ли схващаш?

— Ясно като бял ден. Показвате признаци, че се каните да направите предложение за женитба и този разумен улегнал индивид ви казва да не се правите на магаре.

— Точно така. Несъмнено той трябва да постави нещата даже по-остро и да продължи да действа, докато не види, че съм се убедил и опасността е отминала.

— А той ще познае по това, че властният ви поглед се е укротил.

— Правилно. Трябваше да се сетя, че ти си човекът, който ми трябва, по сръчността, с която реагира онази вечер в театъра. Чу, че

портиерът казва, че чакам госпожица Далримпъл и с бързата си интуиция разбра, че се каня да я заведа на вечеря. Знаел си колко опасно може да се окаже това, затова ме изрита навън. Валеше и си предвидил, че ще се плъосна в някоя локва. Така и стана. Наквасих се до кости. Само спрях да изпратя на госпожица Далримпъл телеграма, че съм заминал по работа, и веднага се прибрах на топло в леглото.

— Добре сте се измъкнал.

— Да, и изцяло благодарение на теб. Ти си всички анонимни ергени накуп. Познаваш госпожица Далримпъл и си се ужасил при мисълта, че мога да я взема за жена.

— Никой няма да вземе госпожица Далримпъл за жена, освен през трупа ми.

— Съвсем уместно. Пикъринг, нает си и ще встъпиш в длъжност незабавно. Местиш се при мен, разбира се. Ще говорим за заплатата по-късно, но те уверявам, че е значителна. Ако не беше ти, сега щях да съм сгоден, а тъкмо се отървах от Грейс. Грейс — припомни си господин Луелин — беше най-голямата ми издънка от всички съпруги, макар някои да казват, че Бернадин Фриганза ѝ диша почти във врата. Когато се оженихме, я наричаха Императрицата на бурите, и вярвай ми, прякора си беше заслужен. Само в един филм — „Страст в Париж“, смени трима директори на продукцията, двама помощник-директори и един сценарист, докато си уталожил страстите.

— Звучи ми нещо като Вира Далримпъл — вметна Джо.

— И ти ме спаси. Как да ти се отблагодаря, Пикъринг? Какво казва Шекспир за приятеля в нужда?

— Навярно нещо хубаво.

— Би трябвало да знам. Когато бях под влиянието на оная даскалка, поглъщах Шекспир, докато ми изхвъркнат очите, макар че повечето време не разбирах за какво става дума. Този тип има доста странен начин на изразяване. Взemi например онова... О, господи? — възкликна сепнато господин Луелин.

— Какво има?

— Тъкмо си спомних, че в телеграмата каня госпожица Далримпъл на обяд днес в ресторанта на „Бариболт“.

Силна болка разтърси Джо — като че ли някакъв невидим звяр го бе ухапал на деликатно място. Думата „Бариболт“ не можеше да бъде изречена в негово присъствие, без да вземе своите жертви.

— Но всичко е наред — живна изведнаж господин Луелин. — Така приключвам начисто целия злополучен епизод. Една жена ще прости на мъж, че я е изпързалиял веднъж, но не и в два последователни дни. Ще се ядоса като баба Яга и ще ме захвърли като дрипа. Както Шекспир би се изразил — завършек от сърце бленуван. Крайно задоволително. Абсолютно задоволително.

Задоволството му подразни Джо. Той се зае да изтрие тази глуповата усмивка от лицето му.

— Откога познавате госпожица Далримпъл? — попита той.

— Две-три седмици. Защо?

— Защото май имате погрешна представа за тази личност. Изглежда си мислите, че тя ще приеме изчезването ви от живота ѝ просто ей така. Ще пророни някоя и друга тиха сълза и ще се примири, а? Но не ви ли дойде наум възможността да довтаса тук и да ви погне с чадъра си? Тя може и да не е момичето на моите мечти, но е една здрава и добре сложена жена, напълно способно да ви изпотроши кокалите преди да успеете да кажете „Здрасти, хубав ден, а?“. Не е зле да обърнете внимание на този вариант.

Ако Джо беше очаквал с тези си слова да накара кръвта на господин Луелин да смръзне в жилите му, а очите му да изскочат от орбитите си, както би се изразила някогашната му изгора, то той би останал разочарован. Господин Луелин остана спокоен, даже безгрижен.

— Естествено — отвърна самодоволно той, — че не съм пренебрегнал тази възможност. Но когато ме опознаеш, Пикъринг, ще разбереш, че имам всички качества на велик генерал. Гледам напред и чертая плановете си. Разработвам стратегията си внимателно. Виждаш ли тази врата? Джо виждаше вратата.

— Ако госпожица Далримпъл случайно се отбие, аз ще се шмугна през нея и ще те оставя да се разправяш с дамата. И нека да ти кажа, Пикъринг, че я оставям в ръцете ти с абсолютната увереност, че ще съумееш да я изтриеш от списъка на посетителите ми. А-а — обърна се господин Луелин, като чу дрънченето на звънеца, — това може да е, а може и да не е птичката, която имаме предвид, но добрият генерал никога не рискува, тъй че, довиждане, засега.

И той изчезна зад вратата като гмуркащ се паток, докато Джо се зае да изпълни инструкциите му с усещането на млад укротител на

лъвове на прага на лъвската клетка, който е стигнал едва до урок трети от курса за укротители. Отношенията му с госпожица Далримпъл никога не са били сърдечни, а той имаше всички основания да смята, че сега тя ще бъде по-малко сърдечно настроена от всеки друг път.

Джо нямаше защо да се коси. На прага стоеше не Вира Далримпъл, а Сали Фич.

Сали беше съвестно момиче в своята работа, така както Дафни Долби — в нейната. Беше обещала на редакторката си, че днес ще интервюира Айвър Луелин и фактът, че е получила двадесет и пет хиляди лири, в никакъв случай не я бе възпрял.

ΓΛΑΦΑ ΟΣΜΑ

По време на последния рунд от боксовия финал за аматьори, Джо беше сгачен в ъгъла от противника си, който създаваше илюзията, че целият е само ръце — като октопод. В това положение Джо удари наслуки едно дясно кроше с твърде малки надежди, че ще излезе нещо конструктивно от това. Но брадата на противника се фрасна в юмрука на Джо и ударът просна врага на тепиха като чувал с картофи. Това донесе огромно удоволствие на Джо и привържениците му, макар че — в подкрепа на мисълта, че не може да се угоди на всички — успя да вгорчи живота на съперника му. Дълго време Джо считаше този епизод за върхов момент в живота си, но сега той бе изтикан по-назад. Чувствата му при вида на Сали, макар и подобни, бяха къде-къде по-разтърсващи.

Не без основания, както бе изтъкнато, той бе стигнал до заключението, че отсъствието ѝ на масата за обяд издава решението ѝ да изличи Джоузеф Пикъринг от живота си. Сега, обаче, един-единствен поглед му подсказа колко погрешна е била тази теория. Сали стоеше там с полуотворени устни и с блеснали очи. Целият ѝ вид беше на момиче, което е намерило делвата със златното съкровище. Ако и това не беше радост, то той нищо не разбираше от щастливи момичета.

— Ще ми простиш ли някога? — прошепна тя.

Фасулски въпрос.

— Забрави това — отвърна той.

— Мога да обясня, но не знам дали обяснението няма да усложни нещата.

— Няма защо да обясняваш. Знаем какво може да се е случило. Била си на път за „Бариболт“, когато си видяла малко златокосо момиченце и връхлитащ отгоре му камион. Хвърлила си се да го спасяваш, но сама си пострадала и тъкмо излизаш от болницата. Прав ли съм?

— Не съвсем. Аз само заспах.

— Ти... Какво каза, че си направила?

— Бях уморена след безсънна нощ и като последният идиот седнах в едно много удобно кресло, а когато се събудих, беше два часа. Надявай се, че не си чакал дълго.

— Около час.

— О, колко ужасно!

— Няма нищо. Един час минава бързо.

— Направо ми идва да си откъсна главата.

— Не, наистина няма нищо. Прекарах си добре. Но ако имаш угризения, можеш да се реваншираш.

— Как? Само ми кажи?

— Като вечеряш с мен днес.

— О, с удоволствие.

— На същото място.

— Ще бъда там.

— Около седем и половина?

— Идеално. Наистина чудесно е, че не си бесен.

— Съвсем не. Разбирам те. Трябвало е да се напиш. Това изглажда бръчките по челото, както би се изразила даскал ката на господин Луелин.

Намекът за въпросната даскалка естествено не бе разбран от Сали, но споменаването на името предизвика бурна реакция у нея.

— Господин Луелин! Ами да! Сега сигурно ще разплетеш мистерията, която ме измъчва. Как, за бога, се намери в апартамента на господин Луелин?

— Много просто. Аз работя за него.

— Като какъв?

— Дясната ръка на генерала — гордо изпъчи гърди Джо.

— Но това е страхотно. Значи си напуснал работата в адвокатската кантора, която не ти беше по вкуса?

— От днес.

— Е, това се казват хубави новини!

— Да, и аз съм твърде доволен.

— Какъв човек е той?

— Голям сладур. Защо? Идваш да го интервюираш ли?

— Да, и чух, че бил цяла напаст.

— Нищо подобно. Има лека склонност да замеря хората с овесена каша, когато му кипне отвътре, но като изключим това, е

направо бонбон. Ето го, идва. Ще можеш сама да прецениш.

Минута преди това вратата, през която бе осъществено отстъплението на господин Луелин, се беше открехнала само толкова, колкото да му позволи да залепи едно ухо на процепа и да чуе гласа на посетителя, който го бе отпратил в скривалището. Доволен, че не е на Вира Далримпъл, той захвърли всички предпазни мерки и се появи на хоризонта щастлив и усмихнат.

— О, ето ви и вас. Влезте, влезте — избъбри гостоприемно Джо.
— Това е Сали Фич, която иска да ви интервюира.

— Имахме уговорка — намеси се Сали.

— Да, спомням си. Да се захващаме, тогава. Бягай навън, Пикъринг.

Джо го направи с радост. Ако трябваше да живее на „Енистън гардънс“ 8, щеше да е необходимо да се върне до апартамента си и да си опакова куфара. Пищещата машина и останалите неща можеха да почакаат.

— Не забравяй за довечера — напомни той на Сали.

— Няма.

Джо излезе с песен в сърцето. Когато се върна, Сали си беше отишла, а господин Луелин пушеше пура с вида на човек, който е разговарял надълго по въпросите на киното.

— Симпатично момиче — каза той.

Беше попаднал на темата, по която младият му помощник се чувстваше специалист.

— Да — изрече Джо с многозначителна интонация, която сигурно е накарала работодателя му да се почувства при своите момчета на снимачната площадка. — Казваш самата истина, Айви, ако мога да те наричам Айви. Тя е най-прекрасното създание на света. Забеляза ли очите ѝ? Страхотни. Ами видя ли устните ѝ? Да ти падне шапката. А гласа ѝ чу ли го? Като сребърни звънчета, пеещи на лунна светлина. И колкото е красива, толкова е мила, нежна и деликатна. Днес ще я вода на вечеря.

— Така ли? — сепна се господин Луелин.

— И ще ѝ кажа да не обръща внимание на цените в дясната колонка, колкото и колосални да са те в „Бариболт“, защото, Айви, това е то вечерята на моя живот. Междувременно ще разопаковам най-необходимите си неща. По-голямата част от багажа ми ще пристигне

утре. Къде е моята стая? Превъзходно — каза Джо, след като беше информиран по този въпрос. — А мерна ли малката трапчинка на лявата ѝ буза? Няма на земята нищо тъй прекрасно, както е казал поетът Уърдсуърт. Сигурно си спомняш този пасаж от времето с даскалката.

И той остави господин Луелин с вид на актьор, който прави пробни снимки и режисьорът му е казал да изглежда силно разтревожен, филмовият магнат беше обикнал Джо и му бе невъзможно, като човек, завладян от идеите на Анонимните ергени, да не се закахъри при всичките тези приказки за трапчинки и сребърни звънчета на лунна светлина.

Точно такива приказки биха накарали Ефраим Траут да сключи вежди, а също и всичките му колеги от Анонимните ергени да сключат техните. Да можеше сега Траут да е тука и да го посъветва какви стъпки да предприеме, за да спаси Джоузеф Пикъринг от надвисналата беда. В този момент телефонът иззвъня. Господин Луелин тръгна към него, като се окуражаваше, че ако се обажда Вира Далримпъл, за да пита какво по дяволите става, винаги може да затвори.

— Ало? — измънка той.

— Здравей, Айви — се чу добре познат глас.

Гласът на Ефраим Траут.

Господин Луелин потрепера от върха на голото си теме до подметките на обувките си. Много хора реагират по този начин, когато молбите им се изпълняват тъй мигновено.

— Еф — изрева той. — Ти ли си?

— А кой друг?

— Къде си?

— Тук в Лондон. Повикаха ме неочаквано по работа и разбира се ти позвъних веднага. Нали разбираш, интересувам се как се справяш. Обади ли се на „Никълс, Еридж и Тръбшоу“, както те посъветвах?

— Разбира се, веднага щом пристигнах — отвърна господин Луелин, като прецени, че няма нужда да усложнява нещата и да споменава за своето вземане-даване с Вира Далримпъл. — Видях се с младия Никълс, новият партньор.

— И той осигури ли ти бодигард?

— Точно за това исках да поговоря с теб.

— Трябва да си уговорим среща.

— Тинтири-минтири. Идвай направо тук.

— Щях да ходя с един приятел на изложба на редки издания в „Сотби“.

— По дяволите тъпите ти приятели, проклетите ти издания и скапания „Сотби“ — изрева господин Луелин, който винаги се изразяваше цветисто, когато е развълнуван. — Ако те няма след двадесет минути, ще си изтегля всичките дела и ще ги поверя на „Джоунс, Джукс, Дженкинсън и Джърнингъм“.

Такава заплаха господин Траут не можеше да подмине с лека ръка. Бизнесът на господин Луелин беше извънредно ценен за него и Джоунс, поощряван и подстрекаван от Джукс, Дженкинсън и Джърнингъм, отдавна му беше хвърлил око.

— Идвам, Айви — отвърна той и доста преди крайния срок вече седеше в едно кресло на „Енистън гардънс“ 8, а господин Луелин изговаряше встъпителното „Слушай“, след което смяташе да облекчи натежалите си гърди от тежестта, която ги притискаше, както биха се

изразили Шекспир и даскалката от Уелс. Макар че Шекспир би трябвало да помисли малко, преди да сложи в едно изречение „натежали“ и „тежестта“.

— Слушай — започна господин Луелин. — Имам проблем.

— Да не си се сгодил? — трепна господин Траут и в този момент заприлича на разтревожен таралеж.

— Разбира се, че не съм.

Господин Траут имаше възражение срещу употребата на изречение „разбира се“, но го премълча.

— Слава богу — въздъхна той. — Сънувах те онзи ден.

— Зарежи сега сънищата.

— Сънувах те как излизаш от църквата с шестата си съпруга под арка от отхвърлени филмови сценарии и между две редици режисьори. Но ако се съди по думите ти, даже не си сгоден.

— Не става дума за мен. Тревожа се за Пикъринг.

— По дяволите! Кой пък е този Пикъринг?

— Човекът, когото ми пратиха адвокатите.

— Тревожиш се за него? Не ти ли харесва?

— Напротив, много ми харесва.

— Но не го бива за тая работа?

— Не, чудесен е. Но се получи едно усложнение.

— Какво?

— Едно момиче му е завъртяло главата.

Господин Траут издиша шумно.

— Нищо чудно, че се тревожиш. Изглежда това е последният човек, който трябва да се навърта около тебе, след като си в толкова деликатно положение. Може да ти внуши туй-онуй.

— Не, тук грешиш, Еф. Не е там опасността. Казах ти, че не се тревожа за себе си. Безпокойството ми е за Пикъринг.

— Защо? Да не ти е незаконен син или нещо такова?

— Не, не ми е роднина, но го харесвам, като че ли наистина ми е такъв. Още от първата ни среща си паснахме като бекон и яйце и не искам да гледам как съсипва кариерата си в самото начало. Той не трябва и да си помисля за женитба на неговите години. Твърде млад е.

— На колко години е?

— Около двадесет и пет. Искам да поговориш с него.

— Ще поговоря.

— Имаш толкова голям опит.

— Вярно. По-голям опит от моя — здраве му кажи. Знаем ги ние, анонимните ергени, тия буйни Ромеовци.

— Те идват при вас, нали?

— Не, обикновени ние ходим при тях. Достигне ли до ушите ни, че някой заблуден замисля брак, ние веднага го посещаваме. Нещо като лекарска визитация. И мога да ти кажа, че почти винаги успяваме. Макар понякога да се оказва, разбира се, че лудостта се е развила твърде много. Познато ли ти е името Отис Бюстридж?

— За пръв път го чувам.

— Наследникът на милионите от „Пържени картофки Бюстридж“. Когато се опитахме да го възпрем от женитба с четвъртата му вариететна актриса, той насини окото на един от нашите хора, който му изтъкваше доводи. Но това беше изключение. Обикновено доводите си вършат работата. Кажи ми за този Пикъринг? Тежък ли е неговият случай?

— Ей богу, и още как. Бълнува за очите й.

— Господи! Това е лошо.

— Казва, че гласът й прилича на сребърни звънчета, пеещи на лунна светлина.

— Два пъти по-лошо.

— А може и доста дълго да те занимава с трапчинката на лявата й буза.

— Не ми харесва всичко това. Казваш, че няма опасност да се заразиш и ти, но как може да си сигурен? Ще използвам първата възможност да го скастрия. Това той ли е? — попита господин Траут, когато иззад вратата долетя кръшен младежки глас, припяващ весела песничка.

Господин Луелин потвърди и в следващия момент влезе Джо с вида на веселия кръчмар от първо действие на някоя комична опера.

Щом видя господин Траут, гласът му секна.

— О, съжалявам, Айви — каза той. — Не знаех, че имаш посещение.

— Само си бъррим — отвърна господин Луелин. — Това е моят стар приятел Траут.

Джо бе в такова настроение, че всеки стар приятел на господин Луелин му се струваше и негов стар приятел. Усмивката му беше от

сърдечна по-сърдечна.

— Здравейте, здравейте. Какъв хубав ден, нали.

Господин Траут се прокашля сухо, като че искаше да каже, че е виждал и по-хубави дни в живота си, но не бе лесно да обезкуражиш Джо.

— Пълен с радост, слънце и любов — продължи той, като дари адвокатата с такава лъчезарна усмивка, каквато едва ли е огрявала някога целия пощенски район SW 7. — Направо ти иде да пееш, да танцуваш и да се премяташ, нали?

Второ сухо прокашляне дойде да подсказе, че господин Траут не е регистрирал у себе си подобни подтици.

— Отивам да се подстрижа. Не мога да заведа едно момиче на вечеря с глава като на овчарски пес — изпя той и като хвърли още една усмивка, ослепителна като предишната, излетя навън.

Тежко мълчание последва оттеглянето му. Наруши го господин Луелин.

— Видя ли какво имах предвид?

Господин Траут потвърди. Лицето му беше свъсено.

— Хлътнал е до уши — продължи господин Луелин.

— Рядко съм виждал случай, при който симптомите да са така ясно изразени — отвърна господин Траут. — Ще я води на вечеря, а?

— Точно това се кани да направи.

— И ще ходи да си подстригва косата.

— Мислиш, че това е лошо?

— А ти не мислиш ли?

— Да си призная, прозвуча ми злокобно.

— По-злокобно не можеше и да бъде. Първото нещо, което се забелязва при подобни младоци, когато пипнат заразата, е, че винаги отиват да си подстрижат косата. Мъж, който се е подстригал и е бил на маникюр, преди да изведе на вечеря момичето си, има сериозни намерения. Но разбира се, всичко зависи от вечерята.

— Аз направих предложение на Грейс по време на вечеря — припомни си господин Луелин и потрепера като трепетлика пред буря. — Слабата светлина действа по особен начин.

— А също и музиката.

— И шампанското. Пикъринг със сигурност ще поръча шампанско.

— Трябва да го спрем. Налага се да събера момчетата на спешно заседание.

— Но нали те са в Калифорния?

— Вярно, там са. Бях забравил.

— Можеш да му поговориш и сам.

— Едва ли ще има ефект. Обикновено най-добър резултат дават масираните доводи. Ех, да бяха тука Джони Рънсибъл и Д. Дж. Фланъри!

— По дяволите, тях ги няма, а той ще води момичето в „Бариболт“.

— Защо го казваш така многозначително?

— Защото там има един проклет цигулар, който идва да ти свири на ухото лигави любовни песнички. Нали ги знаеш, от тях момчетата стават сантиментални и начаса пожелават да се омъжат за първия срещнат. Ако онзи тип отиде на тяхната маса и започне да се лиготи, това означава, че няма никаква надежда тя да отблъсне Пикъринг.

Лицето на господин Траут беше придобило решителен израз. Лице на човек, който явно бе взел вече своето решение.

— Готово — заключи той.

— Какво е готово?

— Нищо не ни остава, освен да приложим план „Б“.

— План „Б“?

— Този метод не ми е много по сърце и никога не го използваме, освен при особено безнадеждни случаи, където увещанията са били безплодни и субектът е неумолим в намерението си да се подстриже и да изведе момичето на вечеря. Ако това се случи, ние прибягваме до план „Б“. — Господин Траут избърса потта от челото си и поясни: — Даваме му пургатив.

Лицето на господин Луелин просветна мигновено, което подсказа, че план „Б“ получава пълното му одобрение. Той беше от мъжете, склонни към внезапна промяна на своите възгледи и пълно отдаване на нововъзприетите. Господин Траут го бе убедил, че единственият начин на живот, който дава някаква надежда за щастие, е този на ергена, и неприкритите чувства на Джо към Сали го бяха ужасили. Ако някога е съществувал мъж, който трябва да бъде спасен от самия себе си, то това бе Джоузеф Пикъринг.

— Това ще му свърши работа — каза той. — Ще му свърши добра работа. Когато за пръв път отидох в Америка, един тип, с когото се запознах на бара, ми пушна пургатив в чашата и не бях на себе си с часове. А когато се свестих, пред мен можеше да мине цяло шествие от най-хубавите момичета в Ню Йорк и аз нямаше да ги погледна и с крайчеца на окото си. Някак си бях загубил ищах.

Изведнъж лицето му помръкна. Проговори отчаяно.

— Но ние нямаме пургатив.

— Аз имам — отвърна тържествено господин Траут и извади малко хапче от джоба на жилетката си. — Винаги нося у себе си известно количество. А също и Фред Басет, и Джони Рънсибъл, и Д. Дж. Фланъри. Пациентът, особено когато е млад, често отказва да изслуша доводите и дори става агресивен. Само посредством план „Б“ успяхме да предотвратим излизането на Отис Бюстридж с вариететната му актриса. Сигурно ще си помислиш, че е драстично, но ние от Анонимните ергени не се спираме пред нищо, когато дългът ни зове. За нас каузата е свещена.

Джо се забави повече от очакваното. Закъснението му, както обясни той, се дължало на факта, че в допълнение към подстрижката, се подложил още и на измиване и маникюр. Влизайки, той продължи разговора оттам, откъдето го беше оставил.

— Говорехме си, ако си спомняте, господин Траут, колко е чудесен светът. С ваше позволение, бих искал да разгледаме този въпрос в детайли. Това, което го прави толкова чудесен, е, че в него живеят прекрасни хора. Където и да отидех, след като излязох, срещях все сладури. Да вземем симпатягата, който ми подстрига косата. Много хора се държат като истински пънове с непознати, но този беше самата сърдечност. Не спря да говори нито за мит. Разказа ми целия филм, който гледал през почивния си ден и ме държа в напрежение през цялото време. Дали не е бил някой от твоите, Айви. Става дума за...

— Я сръбни едно питие — рече господин Луелин.

— Добра идея.

— Аз ще ти го приготвя — любезно се обади господин Траут.

Сали седеше във фоайето на хотел „Бариболт“ и чувстваше, че ѝ прилява. Тексаските милионери и индийските махараджи, скупчени около малките масички, не забелязваха нищо нередно във вида ѝ, защото тя потискаше емоциите си, но това не ѝ пречеше да се чувства така, сякаш е погълнала някакъв гнусен хап и едва устоява на ефекта му. Сега вече виждаше истинския лик на Джоузеф Пикъринг, а той беше способен да уплаши всяко момиче, позволило си да изпита симпатии към него.

Не можеше да каже кога точно започна да се чувства неспокойна, но вероятно е било когато си погледна часовника и видя, че стрелките сочат осем без десет. След като пристигна точно в седем и тридесет, с лека изненада откри, че Джо още го няма. Въпреки това седна без всякакви опасения, защото при тези натоварени улици човек спокойно може да закъснее с една-две минути. Но двадесет минути вече беше съвсем друга работа.

Първата ѝ мисъл бе, че нещо му се е случило. По-късно обаче едно злобно дяволче ѝ подшушна в ухото отвратителната истина. Той нямаше да дойде. Никога не е смятал да го прави. По такъв начин си откъсваше за това, че тя не дойде на срещата за обяд.

Изглеждаше ѝ невероятно да е толкова дребнав, и все пак какво друго обяснение би могло да се даде. Ако е претърпял инцидент, щеше да телефонира. Дори и ако е било сериозно и са го закарали в болница, лекарят или някой друг можеше да се обади. Не, той нарочно ѝ въртеше номер, както би се изразил господин Луелин, и след малко повдигането се смени с кипяща ярост, а рейтингът на Джоузеф Пикъринг, доскоро много висок, се сгромоляса до самото дъно, наравно с последните отрепки. В този момент Сали чу някой да изговаря името ѝ, вдигна глава и видя пред себе си Джаклин Уорнър.

Макар и невинаги да имаше шанса да проникне до разкошната зала на ресторанта, Джаклин беше чест посетител на фоайето на „Бариболт“, привлечен от присъствието на поне един-двама от богатите му познати, които можеха и да пуснат някой и друг заем, ако

подходи към тях с необходимата печал. А и никога не изоставяше надеждата, че ще дойде ден, когато някой гуляйджия с широко сърце и глава, омекнала от коктейлите на „Бариболт“, ще го покани да вечеря с него.

Тази вечер не срещна никого, който да изглежда обещаващ, но затова пък видя Сали и на секундата се присъедини към нея. Нетърпението му да разбере каква е била реакцията ѝ на писмото му естествено беше голямо.

— Хей, здравей, Сали — каза той. — Сама ли си?

Гласът на Сали прозвуча мрачно.

— Здравей, Джаклин. Да, сама съм.

— Бих искал да мога да те поканя на вечеря, но за беда съм излязъл без пари, а тук не ме познават и не мога да подпиша сметката.

— Не ми се вечеря. Можеш да ме изпратиш до вкъщи, ако искаш. Не на „Лабърнъм роуд“. „Фаунтън корт“, „Парк лейн“.

— Да, някой ми каза, че си се преместила.

— Живея там с още едно момиче.

— Нея ли чакаше? — попита Джаклин и се смръзна, очаквайки отговора ѝ.

— Не, тя отиде на вечеря. Някакво събиране на старото ѝ училище.

Джаклин въздъхна с облекчение. Една среща с Дафни Долби би била доста конфузна. Не е приятно за младеж, който е сгоден за едно момиче и тъкмо е направил предложение на друго, да се окаже в компанията и на двете.

Те извървяха краткото разстояние до „Фаунтън корт“ в мълчание. Джаклин беше изучавал с години хорските настроения и се бе издигнал до експерт в преценката си кога да говори и кога не. Сега виждаше ясно, че Сали е разстроена за нещо и не ѝ се приказва. Едва когато тя отвори вратата на номер 3А и той я последва в дневната, се осмели да зададе въпроса, който бе с предимство пред всички останали мисли в главата му.

— Сали.

— Да?

— Ъ-ъ.

Не беше сигурен, че му харесва начина, по който тя го гледаше. Погледът ѝ му се стори един такъв изпитателен, като че ли го оценява,

а той бе от онези, които не обичат да бъдат оценявани.

Сали наистина правеше точно това. Тя разгада неговото „Ъ-ъ“ с лекота. Даваше ѝ се възможност да върне времето назад и да приведе отношенията им в старата Мъч Мидълфолдска форма.

Ако всичко се бе случило преди Джо Пикъринг да разкрие чудовищната си природа, тя нямаше да се колебае да прекърши надеждите на Джаклин без право на обжалване, както би се изразил господин Траут, но сега усети, че се колебае.

Това, което наклони везните, бе особено горестният му вид. Очевидно през цялото време сърцето му се е късало заради единственото момиче в живота му и сега е решил, че повече не може да издържа. Невъзможно беше да не се трогне от такава вярност, особено след като мъжът, който погрешно бе смятала, че обича, както и че той я обича, се е оказал не само прехвалена круша, ами направо кръгла нула. Не че този въпрос можеше да я занимава дълго, но тя съвсем определено смяташе, че момиче, което се е показало такава гъска, че да се замисли за Джоузеф Пикъринг, направо си заслужава да бъде освидетелствано.

И тя взе решение.

— Получих писмото ти, Джаклин.

— И?

— Отговорът е „Да“. Ще се омъжа за теб, ако наистина го искаш.

— Дали го искам! — извика пламенно Джаклин и пред очите му звъннаха двадесет и пет хиляди лири.

Той се беше съсредоточил върху способностите си да придаде на тази своя страст възможно най-голяма убедителност, но в този момент му дойде наум, че ще бъде разумно, ако преди да се задълбочи повече, демонстрира ясно абсолютното си неведение относно финансовото състояние на Сали. У нея не трябваше да има и най-малкото съмнение, че той по някакъв начин е бил повлиян от нейното присъединяване към редиците на богатите.

— Страхувам се, че ще бъдем много бедни, скъпа, но какво от това? Какво е бедността, ако се обичаме? Та тя е забавление. Всичко се превръща в приключение. Мечтите, плановите, препятствията, които ще трябва да преодоляваме — богатите нямат всичко това. Те не знаят колко щастливи могат да бъдат хората на един таван. Със свещ до леглото. И когато духнеш свещта, си представяш, че си в някой палат с

копринени драперии и танцуващи купидончета на тавана. Прекрасно, прекрасно!

За секунда си помисли дали да не каже и за коричката хляб за закуска, но не беше сигурен дали няма да отиде твърде далече. Дотук Сали не беше показала никакво съпричастие към поетичния му изблик.

— Няма да сме чак толкова зле — обади се тя, практична както обикновено. — Аз имам двадесет и пет хиляди лири.

— Какво!

— И този апартамент.

Джаклин изглеждаше зашеметен. Той гледаше ошашавено Сали, докато тя му разказваше историята. Когато свърши, той призна, че това променя нещата, що се отнася до стандарта им на живот, но изтъкна, че се касае предимно за една дреболия.

— В края на краищата — изтъкна той, — какво са парите? Истината е в любовта.

И като изрази това похвално мнение, той напусна.

Скоро след това се върна Дафни Долби. Явно се бе забавлявала при срещата си със старите приятелки от училище и беше в чудесно настроение.

— Къде си ходила на училище, Сали? — попита тя.

— Обучавана съм частно.

— Понякога и на мен ми се е искало — каза Дафни, — но сега не знам. Като погледна назад, не беше чак толкова лошо, а ония изчадия, които ми бяха особено неприятни, определено са се променили с годините. Утре съм поканила някои от тях на обяд. Искаш ли да дойдеш?

— Опасявам се, че не мога. Би ми било много приятно, но трябва да отида до Вали Фийлдс и да прекарам деня със старата ми бавачка.

— Не ти завиждам. Знам ги тия стари бавачки. Слава богу, моята живее в Единбург. Тя...

Дафни спря. Задуши наоколо. Лицето ѝ стана сурово.

— Сали! Ти си пушила!

— Не аз — отвърна Сали. — Годеникът ми.

— Какво! Сгодена си?

— Да.

— Много си потайна. Откога?

— От тази вечер.

— Кой е той?

— Казва се Уорнър. Джаклин Уорнър.

Това съобщение предизвика кратка пауза в разговора. Винаги е неприятно за едно момиче, което е сгодено, да чуе от приятелка, че и тя е сгодена за същия младеж. Дафни не беше толкова шокирана, колкото биха били много други, защото си спомни, че разказа на Джаклин за наследството на Сали. А доколкото го познаваше, точно такива действия можеха да се очакват от него. Тя не хранеше никакви илюзии за това.

Ето защо, когато проговори отново, беше абсолютно спокойна.

— А Джаклин Уорнър, а-ха.

— Познаваш ли го?

— Срещата съм го.

Последва нова пауза.

— И той не знаеше за наследството ти, така ли?

— Не.

— Ти каза ли му?

— Стана дума, докато говорехме. Той ми обясняваше колко ще ни е трудно и си помислих, че ще го успокоя, ако му кажа.

— Обзалагам се, че му е дошло като гръм от ясно небе.

— Така изглеждаше.

— Зарадва ли се?

— Не особено. Не мисля, че парите много го интересуват.

— А не. Това момче си е чист мечтател.

Като каза лека нощ на Сали, Дафни се прибра в спалнята си и седна. Лицето ѝ изглеждаше натъжено. Макар и на вид да бе приела леко последните разкрития, те доста я бяха разтърсили. Не е приятно, когато една девойка гледа на годежа си като на нещо сигурно, което може да приключи с брак във всеки един момент, а изведнаж открива, че има непосредствена опасност годеникът ѝ да ѝ се изплъзне.

Тя обвиняваше себе си, че се е отнесла прекалено доверчиво към Джаклин. Много лекомислено повярва, че той би се държал здраво за годеница с проспериращ бизнес и готова винаги да отпусне заем. Сред книжата ѝ от известно време имаше и едно разрешително за брак, но все беше твърде заета, за да го използва. Рядко ѝ се случваше да прави нещо глупаво, но сега разбираше, че точно това е направила, като е разчитала Джаклин да стои там, където му е мястото.

Но Дафни не беше момиче, което си губи времето в празни жалби. Много преди да изгаси лампата и да се мушне в леглото, вече беше намерила разрешение.

Сутринта, в края на късната си закуска, Джаклин беше изненадан от познато изсвирване на вратата. Като се увери, надничайки иззад пердето на прозореца, че не е някой навлек — кредитор или шивач, той отвори.

Колата ѝ чакаше на улицата, а в нея — мистериозен непознат.

Това беше индивид, който, що се отнася до мишците, можеше да мине за селския ковач или поне за неговия брат близък, но по отношение на външността си падаше далеч по-ниско от стандартите и на най-нереномирания конкурс за красота. Лицето му изглеждаше като че ли нещо — най-вероятно слон — беше седнало на него и го бе сплескало като мекица. Човек с по-широки разбирания не би си позволил да се настройва срещу ближния си само защото на последния му било сплескано лицето, но в добавка то имаше и мътен, заплашителен поглед, какъвто толкова често може да се види върху лицата на гангстерите в съответните филми. Поглед, който създаваше впечатлението — вероятно съвсем непреднамерено — че на човека му

трябва много малко да се разсърди и да ти строши врата. В ръцете си той държеше букет рози.

— Дойдох да те изведа на разходка, Джаклин — каза бодро Дафни. — Не излизаш достатъчно на свеж въздух.

Джаклин, който оглеждаше спътника ѝ с известна тревога, въздъхна. Нямаше нищо против едно кръгче с колата ѝ. Чудесен начин да прекара сутринта, а да не говорим, че тя ще се почувства морално задължена да го заведе и на обяд, вероятно в някой от ония отлични хотели в Брайтън, където разбират от добра храна.

— Отлично — каза той. — Кой — допълни, понижавайки глас — е онзи със сплесканото лице?

— Сирил Пембъртън, един от детективите ми. Идва с нас.

— Идва с нас?

— Да, той ни е свидетелят. Мислех да ти кажа по-рано. Ще се отбием в регистратурата да се оженим.

— Да се оженим!

— Толкова бях заета в службата, че нямах време да се заема с това по-рано.

— Но...

— Хайде да не спорим, скъпи — прекъсна го Дафни. — Сирил чака с нетърпение да стане свидетел. Знае колко ще го издигне това в очите на останалите от службата — свидетел на сватбата на шефа. Специално купи тези хубави рози. И има много избухлив характер. Искам да кажа, не знам какво може да направи, ако му скършиш хатъра.

Джаклин така и не му скърши хатъра.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Господин Траут имаше здравословния навик да взема по една бърза разходка след обяд, когато времето е хубаво. Това регулираше кръвообращението му и придаваше лека руменина на бузите му. Тъй като денят след посещението при господин Луелин бе доста приятен, той тръгна по „Парк Лейн“ и вече беше стигнал до покрайнините на Фаунтън Корт, когато забеляза, че към него се приближава младият Пикъринг.

Поздрави го най-сърдечно и отношението му бе толкова топло и бащинско, че Джо, на който гемииите му бяха потънали, отхвърли поне пет процента от униинето, което го бе обгърнало като мантия. На веселото: „А, господин Пикъринг“ той отвърна с едно: „О, здравейте, господин Траут“, което, макар и в много отношения да приличаше на глас от гроба, каквито често се срещат в разказите на Едгар Алан По, все пак бе достатъчно сърдечно.

— Прекрасен следобед — продължи господин Траут. Тази среща не му създаваше никакво неудобство. Членовете на Анонимните ергени никога не се чувстваха неловко, когато срещаха тези, чиито брачни планове са провалили. За него Джо беше само поредният пациент, който спешно се нуждаеше от лечение и то му бе дадено. Неговите угризения за това, че му е дал пургатив, не бяха по-големи от тези на един лекар, предписал на инвалид лекарство, което едва не му е струвало живота, но го е излекувало.

— Радвам се да те видя жив и здрав, господин Пикъринг — каза той. — Вчера получи нещо като пристъп. Това ме разтревожи. Разтревожи и двама ни. И какво правиш по тия места?

Ако господин Траут не беше толкова мил и сърдечен, Джо би запазил личните си дела за себе си, но в това състояние на духа всеки мил и сърдечно настроен човек би извикал доверието му с лекотата на илюзионист, който вади от цилиндъра си заек или знамената на всички нации. Той каза на господин Траут, че е бил на посещение у едно момиче, а господин Траут отвърна неодобрително „О-о?“, с което искаше да каже, че не това е начина един млад човек да прахосва

времето си, наместо да прочете една хубава книга. Тия приказки за посещения у момичета го разтревожиха. Изглежда вчерашното му лечение не е било толкова ефикасно, колкото предполагаше.

— Младата дама, за която говореше снощи?

— Да.

— Надявам се, че си я заварил в добро здраве — процеди заядливо господин Траут.

Джо извика рязко като някой страдащ дух, на чийто болен пръст е стъпил хипопотам. Иронията на въпроса бе засегнала оголения му нерв.

— Не съм я заварил изобщо — викна той. — Тя отказа да ме види.

— Така ли? И защо?

— Спомняте ли си — трябваше да я заведа на вечеря снощи?

— А, да. Подстрига си косата.

— И бях на маникюр.

— И после получи оня пристъп. Разбирам. Тя е отишла в ресторанта, а тебе те е нямало.

— Именно. Кой знае какво си е помислила за мен. Искан да я видя и да ѝ обясня. Отидох на адреса, който ми беше дала, но там ми казаха, че се е преместила във „Фаунтън Корт“ или дявол знае къде. Тъкмо бях там.

— И тя не иска да те види?

— Да. Изпрати да ми го предадат.

— Е, значи си се отървал, младежо — каза господин Траут и продължи обичайната си реч с обиграна лекота, която годините в Анонимните ергени му бяха дали. Той никога не трябваше да се замисля и да подбира думи, когато разкриваше недостатъците на брака. Звучите се лееха от устата му, като че някой беше натиснал копче. Същото ставаше и с Фред Басет, Джони Рънсибъл, Дж. Д. Фланъри и всички останали стълбове на тази достопочтена общност. Както Дж. Д. Фланъри веднъж се бе изразил, те просто изглеждаха вдъхновени.

— Да, Пикъринг, добре си се отървал. Направо си си спасил кожата. Замислял ли си се някога какво означава бракът? Нямам предвид отвратителната процедура на службата с разните му там епископи, свещеници, шафери и потопа от роднини, които си се мъчил

да отбягваш от години. Имам предвид това, което идва после. И като казвам това, не говоря за речта, която си длъжен да изрецитираш на сватбената закуска. И тя, и службата са само временни мъки и един корав мъж може да събере сили при мисълта, че скоро ще свършат. Но какво става, когато откриеш, че си свързан доживот с някого, който слиза за закуска, слага си ръцете на очите ти и казва: „Познай кой е“? От това, което казваше за трапчинката на лявата ѝ буза, разбирам, че не ѝ липсва физическо обаяние, но може ли да кара кола? Някой трябва да излиза с колата и да пазарува, докато ти играеш голф. Някой трябва да може да сменя спуканите гуми. А също и писмата. Каква гаранция имаш, че тя ще се грижи за семейната кореспонденция, особено за коледните картички? Както толкова други млади мъже — продължи господин Траут, — ти си си позволил да се хванеш в капана на едно хубавичко лице, без да се запиташ дали човекът, за когото ще се жениш, може да попълни данъчната ти декларация и в състояние ли си да разчиташ на него да рине снега, докато ти си се сгушил пред камината с някой детективен роман. Да — заключи господин Траут разпалено, — ти си късметлия. Ако тя отказва, както спомена, да те вижда и да говори с теб, ти трябва да танцуваш от радост и да се поздравяваш с...

— Господи! — изрева Джо.

Това, което предизвика възклицанието му, беше минаващото такси, в което седеше едно изключително привлекателно момиче с красиви очи и трапчинка на лявата буза — с други думи, Сали на път за Вали Фийлдс, за да подслади живота на госпожица Джейн Прийстли, някогашната ѝ бавачка. От Лондон до Вали Фийлдс пътят беше около десет километра и до днес тя го изминаваше с влак от гара Виктория. Но когато едно момиче съвсем скоро ще притежава двадесет и пет хиляди лири на банковата си сметка, то можеше и да си позволи известна екстравагантност.

Това обяснява наетото возило. А фактът, че като измина известно разстояние, то бе задържано в уличното задръстване, обяснява защо Джо, след първоначалното вцепенение успя да скочи в друго наемно возило и да изреве в ушите на шофьора думите, познати на всички почитатели на истинското четиво:

— Следвай тази кола!

Шофьорът беше набит мъжага с мустаци като на морж, който като чу инструкциите, пожела да ги изясни докрай без да остави и най-малката възможност за грешка. Той рече:

— Коя кола?

— Онази там.

— Коя там?

— Черната.

— Това е такси.

— Добре, следвай го.

Това забавяне бе дало възможност на господин Траут да се присъедини към Джо в таксито, което той и стори с най-голяма готовност. Колкото и да бе красноречив до този момент, все още имаше много мъдрости, които можеше да сподели, и беше решен да не лиши Джо от тях. Но първо трябваше да се постави един въпрос.

— Къде отиваме? — гласеше въпросът.

Това бе първият намек, че Джо се е сдобил със спътник. Духът му бе толкова превъзбуден, че не бе успял да забележи до себе си човешкия силует. Откритието не го зарадва, но той бе младеж, който при всякакви обстоятелства бе любезен с по-възрастните.

— Не знам — отвърна Джо.

Господин Траут го изгледа порицателно. Може дори и да е цъкнал с език, но и да го е сторил, грохотът на лондонското движение бе погълнал звука.

— Не е ли това въпрос — попита той, — по който трябва да се вземе някакво решение преди да се започне едно пътуване?

Джо видя, че трябва да обясни. Вече не питаше толкова нежни чувства към господин Траут както преди няколко минути, когато още не беше скочил непоканен в таксито, но реши, че му е писано да споделя с него.

— Момичето, за което говорихме — отвърна той. — Тя е в таксито отпред.

И отново Траут се отзова на известието с поглед, пълен с укор. Беше благодарен на подтика си да тръгне с Джо.

— И ти смяташ да я последваш и да настояваш за разговор?

— Именно.

Господин Траут беше шокиран и огорчен. Макар да не бе суетен човек, знаеше, че колегите му в Анонимните ергени гледат на него като

на деец от висока класа що се отнася до представяне на аргументи срещу брака. Фред Басит често го казваше. А също и Джони Рънсибъл и Дж. Д. Фланъри. Затова беше истинско оскърбление да открие, че речовитостта му не е имала никакъв ефект. Този увлечен млад човек явно си беше толкова загубен, колкото и преди да изрече първата дума и да глътне божествения пургатив.

— Не ти ли направи впечатление моето предупреждение? — попита без да се мъчи да прикрие враждебността в гласа си той. — Усилията ми са били напразни, а?

— Кой? — попита Джо.

— Говорих ти надълго за неприятностите при впускане в брачна авантюра.

— О, така ли?

— Така.

— Съжалявам. Не съм чул.

— О?

— Мислех си за нещо друго.

— О?

— Нали знаеш как е, когато си мислиш за нещо друго?

— Да — отвърна господин Траут с леден глас.

Беше дълбоко обиден. Нямаше навика да общува с глухи пепелянки. Дори и Отис Бюстридж, макар и накрая да стана агресивен, беше *слушал*. За секунда адвокатът в него реши да се оттегли от случая и да остави Джо да тръгне по наклонената плоскост по начина, популяризиран от Гадаринските свине. Остави заблудения глупак да си счупи главата, така си помисли той. Но тогава непримиримият дух, вдъхновяващ всички членове на Анонимните ергени, взе връх. Като че ли чуваше Фред Басит, Джони Рънсибъл и Дж. Д. Фланъри как го подтикват да опита още веднъж.

— Мога ли да подновя изложението си? — започна той. — Спрях се накратко върху по-окебийните доводи срещу брака и по-късно ще се върна отново към тях, но сега искам да подчертая това, което наричам семейната угроза на материалното състояние. Повечето момичета имат семейства и защо обектът на твоето обожание да прави изключение? Силно се съмнявам, че си дарил любовта си на сираче без братя и чичовци. Като говориш с такъв ентузиазъм за трапчинката на лявата й буза, замислял ли си се, че според статистиката осемдесет и седем

цяло и шест десети от момичетата с трапчинки имат също и братя, които вечно са без работа и трябва да бъдат издържани? А ако не са братя, са чичовци. Ако погледнеш нещата отблизо, практически във всеки дом ще намериш по някой чичо Джордж или чичо Уили, който обича уискито и не обича работата и чиито разноски младият съпруг е принуден да поеме. В болшинството от случаите мъжът, който си е позволил да бъде впримчен в брак, не толкова се установява с момичето, което обича, колкото основава почивен дом за безработните.

Той спря за секунда и Джо проговори.

— Къде, за бога, отива тя? — попита, като още веднъж доказва ясно, че не е следвал изложението на спътника си с нужното внимание.

През последните двадесет минути те бяха минали през Клафъм и Хърн Хил и вече навлизаха в приятен горист оазис, а именно Вали Фийлдс, където някогашната бавачка на Сали се бе оттеглила, за да прекара заника на своя живот. Тя живееше с трите си котки в къща близнак на „Бърбидж Роуд“ със звучното име „Лаврите“ и когато не посрещаше Сали, прекарваше времето си в четене на Стария завет, от който можеше свободно да цитира, или в измисляне на начини как да дразни съседката си. Кучето на последната, наречено кой знае защо Пърси, имаше навика да преследва котките ѝ, а това предизвикваше страстното ѝ негодувание. За жалост резултатът бе една от онези вражди, които не липсват и в такива райски кътчета като Вали Фийлдс.

Таксито на Сали бе по-бързо от онова, което съдбата отреди на Джо, и въпреки усилията на моржа тя вече беше затворила вратата на „Лаврите“ зад себе си, когато Джо навлезе в уличката. Щом возилото спря, той изскочи навън, втурна се през малката градинка и позвъни на звънеца. Вратата се отвори и се показа госпожица Прийстли.

Ако Джо не бе обхванат от треска, той би примижал от страх при вида ѝ. Като толкова много други английски бавачки, наемани заради умението им да поддържат дисциплина, а не заради физическия им чар, нейният вид можеше да уплаши и мечка. Много висока, много слаба и много костелива около очите, тя определено приличаше на лейди Макбет плюс лек намек за ония зловещи икономки, които избилстват по страниците на готическите романи.

Макар че тя извика у Джо спомена за някогашната му бавачка, която често го пошляпваше с опакото на четката за коса, той я погледна

в очите без да трепне. Имаше прекалено много грижи, за да си позволи да бъде смутен от стари спомени.

— Добър ден — поздрави той.

Госпожица Прийстли нямаше коментар.

— Мога ли да вляза?

— Моля?

— Имате ли нещо против да вляза за момент?

— Защо?

— Трябва спешно да видя момичето, което пристигна току-що.

Тук късметът му изневери. Бавачката на Сали би могла да бъде и една блага душа, готова от сърце на направи всичко по силите си, за да помогне на влюбения до уши младеж. Но не би. У госпожица Джейн Прийстли Джо намери пълната противоположност на гореописания възхитителен екземпляр. Отличителният белег на бавачката бе дълбоко недоверие във всички мъже. Тя подозираше мотивите им и ги гледаше накриво. Ако звъняха на звънеца ѝ и търсеха млади момичета, то тя знаеше какво преследват. Погледът ѝ, и без друго остър като бръснач, стана още по-изпитателен.

— Какво искаш от нея? Да пукна, ако е нещо добро. Знам ги тия като тебе. Обикаляте и си търсите жертва.

Тормозите невинните момичета. Дрънкате им, че ще ги покриете със скъпоценни камъни. Разкай се, грешнико — госпожица Прийстли се настрои библейски, — защото е близо царството небесно. Въздръж се от плътската похот, която воюва с душата, или ще те стигне ръката на Господ.

И като изрече това, тя се прибра вътре, като тръшна вратата, а Джо тръгна залитайки към таксито.

Господин Траут стоеше до него. Беше жаден като камила в пустиня за подробностите. Твърде далеч, за да чуе диалога, все пак той успя без затруднение да схване общия дух на сцената, която току-що видя.

— Не иска да говори с теб?

— Не. Качвай се. Отиваме си вкъщи.

— Ти отивай — каза господин Траут. — Харесва ми това място. Мисля да се поразходя малко и да се върна с влака.

Като заяви, че харесвал Вали Фийлдс, господин Траут беше казал самата истина. Харесваше улиците с дървета отстрани, китните полянки и най-вече цветята, опасващи тези полянки. Смята се, че във Вали Фийлдс годишно се сеят повече семена, купуват се повече торове и в жалеините колонки се записват повече листни въшки, отколкото във всеки друг квартал на Лондон. По тази причина цветният парад там през летните месеци винаги е забележителен.

Но когато господин Траут каза на Джо, че само възнамерява да се поразходи наоколо и да се наслади на прелестите на това горско кътче, той чисто и просто го заблуди. Намерението му беше, като остане сам, да иде до „Лаврите“ и да се срещне със Сали. Членовете на Анонимните ергени винаги искат да са наясно кога даден случай може да бъде изпратен в архива и адвокатът бе решил да разбере дали фактът, че Сали отбягва Джо се дължи на временен каприз, който може да се уреди с няколко целувки и един шоколад от страна на последния, или е признак, че тя го е отхвърлила завинаги. Но ако господин Траут сложеше ръка на сърцето си, трябваше да признае, че го човъркаше и онова, което често наричат чисто любопитство. Искаше да види как изглежда момичето, което така бе завъртяло главата на бедния Джо.

Тъй че в момента, когато таксито се скри от погледа му, той забърза към външната врата и натисна звънеца.

Появи се госпожица Прийстли, триумфираща след победата си над Джо. Застана на вратата и го загледа с хладната пресметливост, с която шампионът изучава противника си на боксовия ринг. За пръв път имаше възможност да види господин Траут отблизо и в цял ръст, но вече беше решила, че той с нищо не я привлича.

Без да знае, че любезността няма да го отведе доникъде, господин Траут реши да се подмаже. Като пусна една вежлива усмивка, която премина през госпожица Прийстли като кинжал, той изгука:

— Добър ден, мадам.

Госпожица Прийстли не го удостои с отговор.

— Бих ли могъл да поговоря с младата дама, която пристигна току-що?

Не би могъл да зададе по-злополучен въпрос. За секунда, докато проговори, домакинята на „Лаврите“ го бе взела за един от ония досадници от потребителските организации, които непрекъснато изпращат свои представители да я питат какъв сапун използва и какъв е седмичният ѝ бюджет, но безсрамното му запитване разкри далеч по-подъл образ — а именно, един развратник, при това по-отвратителен от първия поради годините си.

— Не, не би могъл — каза тя яростно. — И трябва да се засрамиш от себе си. На твоите години. Достатъчно си дърт, за да ѝ бъдеш баща.

Вежливата усмивка на господин Траут се изпари, като че забърсана от лицето му с гъба.

— Грешно сте ме разбрали, мадам — побърза да каже той, — просто искам да...

— Е, няма да стане.

— Но, мадам...

— Махни се от мен, сатана.

Много мъже на този етап биха решили, че разговорът се е зачулил и че няма да може да се намери формула, приемлива и за двете страни, но господин Траут беше замесен от по-кораво тесто. Опитът му през годините го бе научил, че всички хора, включително и жените, си имат своя цена. Банкнота от една лира, определи той, би била тази на госпожица Прийстли. Той посегна към портфейла си, извади я и я набута в ръката ѝ.

— Може би това ще ви накара да изслушате по-любезно молбата ми — намигна той лукаво, всъщност почти дяволито, като пушна още една от ония любезни усмивки, които, както видяхме, ѝ се бяха отразили толкова зле.

Госпожица Прийстли погледна безмълвно гнусната вещ. Когато жена с високи принципи е отгледала една девойка и я е превела през бурите и катаклизмите на детството, а някой поиска да му я продаде за злато, емоциите ѝ не могат да се опишат лесно. На първо място сред тези на госпожица Прийстли бе жестокото съжаление, че е излязла без чадъра си, защото би я успокоило малко, ако можеше да цапардоса този зализан донжуан по главата. Лишена от тази линия на действие,

всичко, което ѝ оставаше, бе да захвърли подкупа далеч от себе си, като че бе змия и да се прибере.

Банкнота от една лира има много достойнства — твърде разнообразни, за да се спираме на всички сега, но има и един недостатък — от нея не става добър снаряд. Тази, която бе запратена към господин Траут, се люшна отпуснато в краката му и когато той се наведе, за да си я прибере, внезапен полъх я вдигна и сякаш ѝ даде криле на гълъб. Банкнотата подскачаше в една посока, после танцуваше в друга. Като че ли ѝ бе вдъхнато празнично настроение и репетираше преди да излезе на голямата сцена. Тя не би могла да бъде по-щастлива, дори и ако ѝ бяха казали, че е избрана за солистка.

Господин Траут не ѝ отстъпваше по пъргавина. Той не бе от онези, които се разделят лесно с каквото и да било под формата на капитал. Веднъж бе прекарал половин час на лакти и колене, опитвайки се да измъкне един долар, който се беше търкулнал под някакъв скрин. Сегашният случай възбуди ловеца у него. Той искаше тази банкнота и бе решен да си я вземе. Накъдето и да се отправеше лудетината, той вървеше по петите ѝ и когато накрая прелетя над оградата в съседната градина, му се стори съвсем естествено да я последва. Знаеше, че може да бъде обвинен по закона за нарушение на неприкосновеността на частната собственост, но кръвта му кипеше и не му пукаше.

Ветрецьт бе спрял и плячката лежеше неподвижна на малката тревиста площ пред вратата. Лесен трофей, който направо му се буташе в ръцете. Малко задъхан, но развълнуван от очертаващия се щастлив завършек, той се втурна натам с блестящи очи и протегнати ръце. В този момент някакъв странен звук изотзад като от гърло, което си прави гаргара, го накара да се обърне. Със свито сърце осъзна, че се е озовал в компанията на едно куче.

Господин Траут замръзна, а по кръвоносните му съдове пропъзля неочакван хлад. Никога не се бе чувствал добре в присъствие на кучета, а това бе особено страховит екземпляр — от ония зверове, които обикалят из ъглите и лаят през крайчеца на устата си, куче, което няма как да не е познато на полицията. Господин Траут го гледаше тревожно, а кучето на свой ред наблюдаваше господин Траут с нескрито подозрение.

Името му беше Пърси, споменато и по-рано във връзка с навика му да преследва котките на госпожица Прийстли. Но песът не беше тесен специалист и не се ограничаваше само в този отрасъл. На пощальоните им щръкваха косите, щом го видеха, представителите на потребителските организации реагираха по подобен начин. Мотото на това животно беше: „Ако шава, ухапи го“ и за беда точно в този момент господин Траут шавна. Като изостави по-мъдрата стратегия да стои неподвижен с надеждата, че ще го объркат с цветен храст, той протегна трепереща ръка — действие, за неразумността на което най-добрият му приятел веднага би го предупредил, и изхъхри:

— Добро куче. Добро момче. Добро приятелче.

Най-страшните опасения на Пърси се потвърдиха. Най-неочаквано бе заподозрян, че е изправен срещу звено на организираната престъпност. И колко прав, помисли си той, е бил, когато застана пред този нарушител. Паниката беше лишила гласа на господин Траут от обичайната му вежливост. Неговото „Добро куче“ прозвуча като закана за непосредствени враждебни действия, също както и „Доброто му момче“, а да не говорим за „Доброто му приятелче“. У Пърси не остана никакво съмнение, че се е натъкнал на далеч по-зловещ тип от който и да е пощаджия или представител на потребителска организация. Това постави господин Траут като обществена заплаха по-високо дори и от трите котки на госпожица Прийстли, макар да бяха три зловредни изчадия от доста горен ранг.

И се задейства светкавично, защото споделяше мнението на Наполеон за атаката от отбранителни позиции. Без да чака господин Траут да започне да го обстрелва с бомби, от които джобовете му несъмнено се пръскаха, той ухапа протегнатата ръка с цялата настървеност, която му се намираще, а господин Траут произведе рев, който можеше да се сравни с този на дузина котки, настъпени едновременно от дузина мъжки крака, обути в дузина подковани обуца. В резултат Пърси така се стресна, че си плю на петите и изчезна със скорост около осемдесет километра в час, докато някаква жена излизаше от къщата, очевидно търсеца обяснение.

Това бе госпожа Амилия Бингъм, вдовицата, която обитаваше къщата близнак, съседна на тази на госпожица Прийстли и трите ѝ котки. Господин Траут, който я видя смътно през мъглата от сълзите, причинени от бързите действия на Пърси, не би могъл да я обрисова

подробно, но забеляза, че изглежда досущ като това, което обикновено се нарича миловидна жена. Леката тенденция към напълняване едва ли щеше да ѝ позволи някога да стане Мис „Великобритания“ или Мис „Лондон“, или Мис „Съседни квартали“, или дори мис „Вали Фийлдс“, но несъмнено тя беше миловидна жена. От нея се излъчваше атмосфера на уют. Веднъж, в една дъждовна и студена нощ господин Траут се беше изгубил по време на излет и след часове блуждаене попадна на кръчма, чиито прозорци блещукаха през мъглата и обещаваха топлина и утеха. Първият му поглед към госпожа Амилия Бингъм го изпълни със същите чувства, изпитани тогава.

При нормални обстоятелства тя се усмихваше широко, но сега на лицето ѝ нямаше усмивка. Знаейки, че Пърси не е вързан и чувайки този ужасен рев, тя се страхуваше от най-лошото.

— О, боже. Наранен ли сте? — изхлипа тя и се затича към господин Траут, който изпълняваше пируети като балерина, притиснал ръка към устата си.

— Мадам — изрече господин Траут, като отпуши устата си за момент. — Да, наранен съм.

— Пърси ли ви ухапа?

— Ако Пърси е името на този пес-убиец, да, ухапа ме — изхлипа господин Траут.

— Сигурно си е помислил, че сте пощальонът.

— Ако не може да направи разлика между мен и някакъв си носач на писма — отвърна господин Траут, който можеше да бъде и много саркастичен, когато го предизвикат, — трябва да отиде на консултация при очен лекар.

В този момент Амилия Бингъм предложи да влязат в къщата, за да превърже раната му и той я последва. Още бе под въздействието на справедливия гняв, който обладава мъжете, ухапани от кучета, на които не са направили нищо, освен да ги нарекат „добри момчета“ и „добри приятелчета“, но постепенно ядът му даде път на по-топли чувства. Невъзможно беше да не се усетиш успокоен от компанията на тази жена. Много скоро се завърза изключително приятелски разговор. Амилия Бингъм рече, че Пърси е голям немирник, а господин Траут отвърна, че вече е имал възможност да си състави същото мнение.

— Ти си американец, нали? — попита Амилия Бингъм. — Така си и помислих, когато употреби „носач на писма“ вместо пощальон.

Кажете ми, ако боли — допълни, имайки предвид йода, с който в момента мажеше ръката му.

Господин Траут, който напълно бе възстановил доброто си настроение, я увери, че нищо му няма. Не пропусна също да ѝ направи комплимент за умението, с което слага превръзката, а тя отвърна, че има богат опит.

— Да не би да превързваш често разносвачи?

— А не, не толкова често, защото Пърси обикновено им къса панталоните. Имах предвид болницата. Аз съм медицинска сестра.

— А това обяснява всичко — кимна господин Траут и някаква неочаквана топлина се плъзна по крайниците му.

— Днес е почивният ми ден. В „Сейнт Суидинс“ имаме по един на седмица. Ти от коя част на Америка си?

— От Калифорния — отвърна господин Траут с гордост, каквато винаги се долавяше в гласа му, когато изговаряше това име. — Живея в Холивуд.

— О, имаш нещо общо с киното?

— Не, адвокат съм.

Амилия Бингъм издаде доволен вик.

— Тогава можеш да ми кажеш дали съседката има право да си хвърля охлювите в моята градина.

— Абсолютно никакво. В правно отношение охлювите са диви животни.

— И какво трябва да направя?

— Да ги хвърлиш обратно — мъдро отбеляза господин Траут и вирна брадичка, като че ли бе настъпил жаба в Бъкингамския дворец.

Амилия Бингъм каза, че е смъкнал голям товар от плещите ѝ, а господин Траут я увери, че е бил извънредно щастлив да ѝ услужи. С всеки изминал момент отношенията им ставаха все по-сърдечни.

— Хубаво ли е там? — попита Амилия Бингъм.

— Къде?

— В Калифорния.

— Чудесно. Обикновено наричат Калифорния перлата на Съединените Щати. Окъпана във вечно слънце, охлаждадена от лек ветрец, тя представлява идеалният дом за красивите мъже и нежните жени, които я обитават. Нейните достойни филмови компании, нейните ширнали се портокалови горички...

— А какво ще кажеш за земетресенията?

Господин Траут, който жестикулираше емоционално, спря внезапно с ръце, вдигнати във въздуха, като че ли режисьорът му беше казал „Задръж“. Той се пулеше като човек, който не може да повярва на ушите си.

— Моля?

— Нямахте ли едно доста силно земетресение преди години?

— Имаш предвид пожара в Сан Франциско през 1906.

— А пожар, така ли?

— Пожар — повтори твърдо господин Траут. — Земетресенията са абсолютно непознати в Калифорния.

— Винаги бъркам тия неща. Готово — каза Амилия Бингъм. — Няма да падне, ако не размахваш ръка прекалено. А сега трябва да ми позволиш да ти направя чаша чай. Ще пиеш чаша чай, нали?

— Би било безкрайно освежаващо — даде съгласието си господин Траут.

И точно по време на чая за пръв път той осъзна странните неща, които му се случваха този следобед, както и странните чувства, които се зараждаха в гърдите му. Целият му мироглед като че ли се бе срутил до основи. Докато гледаше как домакинята отпива от чашата си и докато се тъпчеше с възхитителните кифлички, които, както се разбира, бяха нейно производство, господин Траут все повече се убеждаваше, че през последните двадесет години се е движил в напълно погрешна посока. Убеждавайки себе си, че животът на ергена е идеалният живот, той бе допуснал фатална грешка. Все по-ясно и по-ясно, заедно с изчезването на кифличките в стомаха му, осъзнаваше, че това, от което има нужда разумният мъж, е съпруга и дом с кифлички като тези, които винаги да са на негово разположение. С други думи, и той като Ромео, Джо Пикъринг и други известни люде, се бе влюбил от пръв поглед и ако в този момент в ума му се мернеше каквато и да е мисъл за Фред Басит, Джони Рънсібъл и Дж. Д. Фланъри, той би я отхвърлил без угризения.

Изглежда е закон на природата, когато заклет ерген се влюби, да го направи с цялото си сърце и далеч извън размаха на обикновения мъж, който е разпилявал чувствата си тук и там още от невръстна възраст.

На осем години господин Траут бе целунал едно шестгодишно момиченце под клонка бръшлян навръх Коледа, но с това сексуалният им живот бе приключил. Като резултат в продължение на четиридесет години страстите се бяха събирали в гърдите му като вода в язовир. Рано или късно язовирната стена трябваше да се пропука и Амилия Бингъм предизвика това. Внезапно адвокатът усети, че изоставя принципите на целия си живот. Вече не беше златоустият разобличител на любовта, когото членовете на Анонимните ергени сочеха с гордост и жадуваше за Амилия Бингъм така, както елените жадуват за прохладния ручей. Ако в този момент се случеше някой да се появи с клонче бръшлян, той без колебания би я целунал под него.

— Вкусно — въздъхна той, преглъщайки последната кифличка.
— Наистина ли ти сама си ги приготвила?

— Да, и ягодовото сладко също е мое.

— Невероятно. Ще ми позволиш да ти се отплатя за гостоприемството. Мога ли да те убедя да вечеряш с мен днес.

— С най-голямо удоволствие.

— Отседнал съм в Дорчестър. Нека да вечеряме там. Какво ще кажеш в седем и тридесет?

— Чудесно.

— И не води Пърси — каза господин Траут. — Ха, ха — допълни той, за да покаже, че се шегува.

— Ха, ха — отвърна Амилия Бингъм.

— Хо, хо — додаде господин Траут.

А наум си отбеляза, че трябва да отиде на фризьор и на маникюр.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Късният следобед на деня, в който господин Траут най-неочаквано среща любовта, завари Айвър Луелин в най-добро разположение на духа. Намерението му да пъхне пръчка динамит под нежните задни части на лондонските си подчинени бе напълно осъществено; готвачът, когото нае, се проявяваше отлично; презокеанският телефонен разговор със Студиото го увери, че там всичко върви добре, а не беше чувал и дума от Вира Далримпъл. Чувстваше, че Провидението не си поплюва, когато трябва да подслади живота на добрия човек.

Като връх на благоденствието му можеше да се посочи именно онази последна точка в списъка. Ден след ден той все по-ясно осъзнаваше угрозата, която съдържаше в себе си връзката му с Вира Далримпъл. До този момент я беше извеждал на вечеря само два пъти, а бе на косъм от предложението за женитба и едничката случайност отклоняваше катастрофата.

В първия случай някакъв неин приятел от съседната маса го прекъсна тъкмо когато фаталните думи трепереха на устните му. А във втория беше спасен от внезапна атака хълцукания, които му дадоха време да размисли, докато келнерът го потупваше здраво по гърба.

Но той знаеше, че късметът му не може да трае вечно и фактът, че от нейна страна нямаше опити за контакт, му даде нови сили. По време на последната им вечеря беше ужасен, когато забеляза голямата прилика на Вира с последната му съпруга и мисълта, че тя поне засега не представлява заплаха за него, бе направо успокоителна.

Беше размишлявал известно време в тази насока, когато звънецът прекъсна бляновете му. Изправи се и стана да отвори. Ясно съзнаваше, че по този начин поема голям риск, но трябваше да го направи — можеше да е приятелят му Траут. А в този момент той изпитваше вопиюща нужда от среща с него. Траут би подкрепил становището му, че по отношение на Вира Далримпъл действа правилно. Дори и да е

уверен, че е надхитрил жената насреща си, мъжът обича да получава поощрение от авторитетна трета страна.

Наистина беше приятелят му Траут, но това бе един съвсем различен Траут от вчерашния; един Траут, сияещ от главата до петите и в пълна готовност да му тропне още на изтривалката. Даже и в точка на покой създаваше впечатлението, че всеки момент може да премине в състояние на вихрен танц. Главата му потрепваше, а краката му риеха в килима като на някой неустрашим вихрогон.

Тези явления останаха незабелязани от господин Луелин. Не е съвсем лесно да се забележи прилива на страст у някой друг, когато самият ти си вгълбен в себе си, какъвто беше неговия случай. В очите му Траут си беше Траут, независимо от това дали сияеше или си беше угасил светлините. Каза му, че се радва да го види и го попита дали може да вечеря с него, на което господин Траут отвърна, че вече има ангажимент за вечерта. Ако Шерлок Холмс по някакъв начин бе станал свидетел на разговора, веднага щеше да си извади съответните заключения по трепета на гласа и моментално да свирне на верния Уотсън, но господин Луелин въобще не обърна внимание на настъпилите промени. Най-много да си е помислил, че приятелят му страда от катар.

— Спрях само за минута — каза господин Траут. — Тръгнал съм на фризьор. Исках да обменя две думи с младия Пикъринг.

— За какво?

— О, само да му кажа нещо. Симпатията е този Пикъринг. Прекарахме заедно следобед.

— И какво правихте?

— Преследвахме момичета с таксита.

— Господи! — изцъкли се Луелин. — Мислех си, че не си падаш по такива неща.

— По правило не, но Пикъринг ме убеди.

— Какъв глупак! Да си играе с огъня.

— Така ли би го нарекъл?

— Да, така. Ако продължава в същия дух, ще се намери оженен, преди да се усети.

Господин Траут се въздържа от коментар. Адвокатите умеят да бъдат дипломатични, а той забеляза, че темата беше започнала да лази по нервите на приятеля му.

— Не ми каза дали Пикъринг е тука — попита той.

— Не, отиде на разходка. Приличаше на тъмен облак, но не ми обясни защо.

— Това е заради любовните му дела, Айви. Не му провървя.

— Той не си знае късмета.

Болезнен спазъм премина по лицето на господин Траут, като че ли беше помощник на свещеника, принуден да слуша богохулство от своя шеф. Верен на политиката си да бъде дипломатичен, той не каза нищо по въпроса. Между две танцови стъпки попита господин Луелин дали случайно не знае името на момичето, на което Джо Пикъринг е отдал сърцето си.

— Разбира се — отвърна господин Луелин. — Тя ме интервюира за вестника си. Казва се Фич. Слушал ли си онази песен — „Мистър и мисис Фич, тра-ла ла-ла ла...“?

— Не.

— Хубава песен. Често си я пея във ваната, сапунисвайки внимателно ходилата си.

— Наистина ли? Бих искал я да чуя.

— Трябва да дойдеш някоя сутрин. Най-добре около девет и половина. Донеси си дъждобран, защото доста пръскам. Тя е от ония песни, които се пеят с много жестове.

Луелин спря. Траут бе започнал да се носи из стаята като герой от „Лебедово езеро“, а това не му се нравеше. Имаше склонност да държи на дисциплината сред правните си съветници, изисквайки адвокатите да се държат като адвокати и да оставят ексцентричните стъпки на професионалистите. Човек, смяташе той, или е Фред Астер, или не е Фред Астер, и ако не е Фред Астер, не трябва да се държи като него. За пръв път му хрумна, че тази вечер Траут е някак странен, като че ли плува в розови облаци, а той не му плащаше солидна сума, за да прави това.

Гласът му прозвуча рязко:

— За какво ти е името на момичето?

— Смятам да ѝ се обадя и трябва да знам кого да търся. Както разбрах, адресът ѝ е „Фаунтън корт“, „Парк лейн“. Възнамерявам да се срещна с нея и да способствам за помирението ѝ с Пикъринг. Не ми се нрави мисълта две любящи сърца да бъдат разлъчени от едно недоразумение. Кой си мислиш, че съм аз? Някой изверг?

Сега вече господин Луелин определено беше озадачен. Не схващаше и се звереше насреща като настъпена жаба. Дикцията на господин Траут направо звънтеше, не оставяйки никаква възможност да е объркал думите, но смисълът им тотално му се губеше. Той пожела да го постави на мястото му с един укорителен поглед, но това се оказа невъзможно, защото господин Траут трудно можеше да бъде фиксиран. Затова господин Луелин бе принуден да се задоволи с отправянето на изпълнения си с укор поглед само в една по-обща посока.

— Траут — каза той. — Ти да не си обърнал няколко?

— Разбира се, че не.

— Тогава защо плещиш тия врели-некипели за разни любящи сърца? Нали вчера...

Той не довърши изречението. Телефонът звънеше.

— Отговори, Траут — отсече господин Луелин. — Ако е за мен, няма ме.

Господин Траут вдигна слушалката и първите му думи накараха господин Луелин да се вкамени от главата до петите като нимфа, изненадана докато се къпе. Защото те бяха „Добър вечер, мадам“ и от тях сърцето му изстина. Поздрави се за мъдрото решение да накара Траут да вдигне слушалката. Разбира се, Лондон беше пълен с такива, към които можеш да се обърнеш с „мадам“, но той се сецаше само за една. При това единствената, на която беше дал телефонния си номер. Боеше се от най-лошото. Ужаси се при мисълта колко далече бе стигнал в задявките с Вира Далрлимпъл — една линия, която би могла да свърши само с гибел. Без дъх изчака Траут да каже, че го няма.

— Страхувам се — господин Траут беше самата любезност, — че в момента не е у дома, но скоро ще се върне и непременно ще предам вашето съобщение. Сигурен съм, че ще бъде очарован. Няма защо — каза накрая, очевидно в отговор на някакъв вид благодарности от другата страна. — За мен беше удоволствие. Дочуване, мадам, дочуване. Какво чудесно време, нали? Някоя си мис Далрлимпъл — каза той, оставяйки слушалката. — Искане да я заведеш на вечеря вдругиден. Ще те вземе около седем и половина.

Господин Луелин беше втрещен. Ако лейди Шалот, оная, за която е писал Тенисън, беше дошла в този момент, той щеше да я потупа по рамото и да ѝ каже, че знае точно как се е чувствала.

— И... ти... ти й... каза... че... ще... бъда... очарован! — изхриптя той.

След това млъкна, борейки се с чувствата си. Чудеше се как е могъл някога да гледа на Ефраим Траут като на приятел и реши възможно най-скоро да прехвърли правните си дела от неговите ръце в тези на Джоунс, Джукс, Джърнингъм и Дженкинсън. Щеше ли Джоунс, убеждаваше се той, да каже на Вира Далримпъл, че щял да бъде очарован да я заведе на вечеря? Ами Джукс? И дума да не става. Нито пък Джърнингъм или Дженкинсън. И това беше мъж, който се гордееше с членството си в Анонимните ергени. Достатъчно, за да се запита човек накъде отива светът.

Няма да преувеличим много, ако кажем, че господин Луелин беше потресен до дъното на душата си. А такива люде реагират по един от двата начина. Или беснеят и ругаят — този метод е предпочитания от крал Лир, заедно с всичките му там бури, веявици и тям подобни, или пък върху тях се спуска някакво ледено спокойствие, като че ли кръвообращението им е спряло. Господин Луелин спадаше към последната школа. Той можеше да стане раздражителен за дреболии, но в сериозни кризи се превръщаше в леден къс.

В онзи случай, когато „Уейнстейн колос“ му бяха откраднали две от най-даровитите звезди, никой не можеше да познае по поведението каква вулканична ярост бушува в гърдите му. И така той произнесе почти нежно:

— Ти й каза, че ще бъда очарован, нали? Осъзнаваш ли, че ако заведе тази жена на вечеря, най-вероятно ще й предложи да се омъжи за мен?

— И това ще бъде най-доброто, което можеш да направиш — разпали се господин Траут. — Не съм имал удоволствието да се запозная с нея, но вярвам, че е очарователна, а най-важното е да се ожениш. Кой беше описал ергените като диви магарета в пустинята? Забравих кой, но е бил прав, а какво бъдеще чака едно диво магаре? На практика никакво. Просто продължава да си е диво магаре и да хвърля наляво и надясно къчове, докато нещо се случи, за да сложи край на безсмисленото му съществуване. И никой не дава пукната пара за това, че вече го няма. Ти си луд, ако възнамеряваш да продължаваш като самотен ерген, не че би могъл да се наречеш точно ерген. Бракът е единственият път към удоволствието и щастието. Помисли си за

тихите вечери! Тя — заета с плетивото на някаква малка дреха, ти — в старото кресло със своята кръстословица. А до теб — поднос с топли, вкусни кифлички! Помисли си за дружбата, за чувството, че никога повече няма да си сам. Ожени се, Айви. Заведи тази Далримпъл на вечеря и докато хапвате, притегли малката ѝ ръка и я помоли да стане твоя. Извини ме — приключи господин Траут. — Бързам. Трябва да ида на фризьор, а също и на маникюр.

Ефектът от красноречието му върху господин Луелин беше, че към емоциите на лейди Шалот се прибавиха тези на Юлий Цезар в момента, когато Брут го наръгал. Можем да понесем коварството на враговете — дори и да не ни харесва, ще го изтърпим. Но когато ни предаде приятел, раната е страшна и няма лек за нея. Единственото нещо, на което господин Луелин беше сигурен, че може да се опре, беше стабилността на доктрината „Траут“. Всеки друг можеше да му изневери, но Траут беше непоклатим като скала. А ето го сега, да изрича тези чудовищни думи, очевидно без ни най-малкото угризение. В този момент Айвър Луелин не би могъл да бъде по-ужасен и сломен дори и ако беше един от торите в Парламента и чуеше как лидерът му изразява мнение, че в трудовете на Карл Маркс има доста здрав разум и че комунистите не са толкова лоши момчета, когато ги опознаеш.

Казахме преди малко, че в критични моменти господин Луелин винаги запазваше привидно спокойствие, но това се отнасяше само за по-обикновените кризи. При криза от такава величина като сегашната не можеше да се очаква видът му да прикрие големия смут в душата.

Когато господин Траут го напусна, треперенето беше вече неудържимо, филмовият магнат седеше като истукан в креслото и изглеждаше като нещо, което котката е довякла от боклука. С две думи — беше сащисан, сломен, сразен и смазан.

Ето така го намери Джо, като се върна от разходка, и за негова чест, само един поглед към това измъчено лице му беше достатъчен, за да му подсказе, че за момента трябва да остави настрана собствените си неволи и да се концентрира върху тези на работодателя си.

— Боже господи! — възкликна той. — Какво се е случило?

Господин Луелин започна да докладва, както би се изразил той, в накъсани фрази, но все пак не чак толкова накъсани, та да не може Джо да проследи сценария. Имайки преимуществото да познава мис Далримпъл, той можеше да оцени без затруднение чувствата на всеки,

който е застрашен от брак с нея и би потупал съчувствено господин Луелин по ръката, ако последният не я размахваше така енергично. Ясно беше, че сега е моментът всички добри хора да се съберат и да помогнат на страдащия.

— Не ми харесва това — каза той.

— Да не мислиш, че на мен ми харесва — отвърна господин Луелин.

— Само не разбирам защо ще трябва да ѝ предлагаш да се жени за теб. Има толкова други неща, за които можете да си говорите по време на вечерята. Време, книги, положението в Китай, изборите...

Господин Луелин изпръхтя нетърпеливо.

— Обясних ти много ясно, когато се запознахме, но май се налага да го направя отново. Първото нещо, което трябва да си набиеш в главата, е че аз съм човек доволно чувствителен и емоционален. Чатна ли? Не мога да нараня чувствата на хората. Схващаш ли или си такъв тъпанар, какъвто изглеждаш? Да речем, вода я на вечеря. Отначало всичко върви гладко. Минаваме през супата, рибата или каквото е там без някакъв особен катаклизъм, защото тя изчаква — господин Луелин преглътна шумно. — И стигаме до кафето. Кафето е опасното място. Разговорът се прекъсва от пауза.

— Защо?

— Защото тя се готви да си открие картите. Седи насреща с отнесен поглед. Въздиша. Казва колко е самотен животът ѝ и колко празен е успехът и как аплодисментите на публиката не могат да ѝ заменят истинския дом. Тук аз ѝ предлагам да се оженим. Нали трябва нещо да ѝ кажа. Намразил съм кафето за цял живот. Всичките ми бракове са ставали по този начин, даже и с Бернадин Фриганза, която не би разпознала истинския дом, дори и ако ѝ го поднесат на тепсия с гарнитура откроя.

— И те никога не ти отказват?

— Разбира се, че не. Кой би отказал?

Джо се замисли. С подобна чувствителност и емоционалност тоя мъж наистина будеше тревога. Имаше само един изход.

— Не трябва да водиш Вира Далримпъл на вечеря.

— Как обаче да се измъкна? Тя ще ме вземе вдругиден в седем и тридесет.

— Не трябва да си тук.

— Къде на друго място мога да съм?

— В болницата.

— Къде?

— В болницата. Там ще си на сигурно място.

Господин Луелин изпръхтя отново. Не би могъл да изпръхти по-яростно дори и ако имаха съвещание в студиото.

— И как ще се намърдам в болницата? Какво предлагаш да направя? Да се хвърля под гумите на някое такси? Да сдъвча сапун и да се престоря, че имам припадък?

— Кажим им, че искаш да си направиш изследвания. И без друго сигурно имаш нужда.

Огънят в очите на господин Луелин стихна. Поредното изпръхтяване беше преглътнато. Той се загледа в Джо с възхищението на любящ баща, чийто отрок е произнесъл първата си дума.

— Пикъринг — каза той, — на това му се вика идея. Тя не може да ме докопа в болницата.

— Само в дните за посещение.

— За ограничено време.

— И сестри, които сноват нагоре-надолу.

— Именно.

— Разбира се, трябва да внимаваш с гроздето.

— Не те разбирам.

— Тя ще ти носи грозде. Нали не искаш да стане белята.

— Ще кажа на доктора, че моят лекар ми е забранил грозде.

— Защото си склонен към апендицит.

— Именно. Пикъринг, ти си златен.

— Много мило от твоя страна.

— И знаеш ли какво ще направя?

— Ще стоиш по-далече от гроздето.

— Да, разбира се, но като добавка ще взема да снимам филм по оная твоя пиеса. Ето това ще направя. Такова самообладание като твоето заслужава награда.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

С фрази, накъсани като тези на господин Луелин — сами разбирате, че при такива емоционални обстоятелства фразите трудно остават ненакъсани — Джо изрази своята благодарност и признателност, а господин Луелин повтори становището си, че „Братовчедката Анджела“, макар и да няма данни за велико, още по-малко колосално кино, ще стане добър филм. Разбира се, изтъкна той, няма да си слагат таралеж в гащите както при пиесата с Вира Далримпъл. Госпожица Далримпъл, каза той, на няколко пъти му намекнала, че е готова да обмисли договор с Холивуд, но, допълни Айвър Луелин, ако остави тая зловеща заплаха да се развихри в околностите на Бевърли Хилс, той направо си е за лудницата.

— А сега да си приготвя багажа — заключи накрая той.

— Багажа? — не разбра Джо.

— Няколко необходими вещи — четка за зъби, бръснач, крем за бръснене, пижама и няколко романа на Агата Кристи. Нали отивам в болница.

— Но не можеш просто ей така да се самонастаниш. Трябва да те изпрати лекар — прекъсна го Джо.

— Кой ти каза това?

— Всеки го знае.

— Аз не го знам — господин Луелин явно беше недоволен. — Да не искаш да кажеш, че няма да мога да отида още днес? Тогава ще трябва да се преместя в хотел. По дяволите, да не съм луд да стоя тук и да чакам Вира Далримпъл да позвъни на вратата и да ме засмуче като близалка. Само от тази мисъл няма да мога да мигна цяла вечер.

— Казала е, че ще дойде вдругиден — опита се да го успокои Джо.

— Малка хитрост от нейна страна, момчето ми. Иска да приспи бдителността ми.

Джо изпрати благодетеля си до вратата със смесени чувства. От една страна осъзнаваше, че с един жест на чудотворната си ръка

господин Луелин го поставяше върху здрава финансова основа, за която толкова беше мечтал, и това го въодушевяваше. От друга — изпадаше в депресия само при мисълта, че колкото и да спечели от продажбата на „Братовчедката Анджела“, възможността да я сподели с любимото момиче възлизаше на не повече от осем на сто. Всъщност, като се има предвид отказа ѝ да говори с него, един по-педантичен букмейкър би намалил драстично процентите.

Поведението на Сали го учудваше. Разбираше, че неговото отсъствие на масата онази вечер е предизвикало у нея известно раздразнение, но фактът, че не му дава шанс да обясни своето поведение, бе непонятен. Чувстваше се засегнат също и от това, че такова хубаво обяснение трябваше да отиде на вятъра. Ако има извинение за неявяване на среща, което може да издържи на всяка критика, несъмнено „внезапното заболяване“ държеше палмата на първенството.

Това внезапно заболяване озадачаваше Джо. Здравето му винаги е било отлично, но никога не е било по-добро от момента, в който господин Траут му поднасяше чашата. Тогава си мислеше, че след нула време ще седи срещу Сали в ресторанта на „Бариболт“, светлината нежно ще струи около тях и цигуларят, срещу когото господин Луелин така протестираше, ще свири божествено. Тези мисли бяха накарали дори гръбнака му да изтръпне и го бяха изпълнили с това, което французите наричат *bien etre*^[1]. Твърде неподходящ момент, за да бъде сполетян от това мистериозно заболяване.

В апартамента беше много тихо и скоро тази тишина започна да изнервя Джо. Мъж, чиито гемии са потънали толкова дълбоко, колкото неговите, жадува за компания. Едно куче, дори и помияр като Пърси, би могло да помогне, но на „Енистън Гардънс“ 8 нямаше такова. Във внезапен прилив на вдъхновение Джо се сети за Джери Никълс.

Без да храни големи надежди, той отиде до телефона и сграбчи инструмента като спасителен пояс. Ако Джери имаше недостатък, то това беше твърде лекомисленото му отношение към противоположния пол. Той не беше от ония Джо Пикъринговци, чиито сърца, веднъж отдадени, си остават такива навеки. Беше по-скоро от непостоянните младежи, които подхождат към женското общество с широко сърце и имат склонността да броят за загубен всеки ден, в който не забавляват

някое маце, както биха се изразили, на вечеря. И тъй като приближаваше часът за коктейл, повече от сигурно бе, че вече има ангажимент.

Така се и оказа. В отговор на поканата на Джо, той беше принуден да обяви, че не е на разположение.

— Съжалявам, Джо. Имам среща.

— Не можеш ли да ѝ откажеш?

— Не става дума за нея, а за него. Баща ми. От време на време иска да хапваме заедно и точно тази вечер случаят е такъв.

— О, по дяволите.

— Какъв е тоя зор? Можеш да минеш и без мен една вечер. Стисни зъби. Трябва ти само малко воля.

— Имам нужда от съвета ти.

— А, това е друго нещо. Обичам да давам съвети. Ще ти кажа какво ще направя. Баща ми винаги заспива след ядене благодарение на обилните дози портвайн, а той вечеря на смрачаване. Ще се измъкна и ще дойда да те видя.

Джо възобнови самотните си размишления. Скоро цял бе завладян от идеята, че само Джери може да разреши проблема. В края на краищата, каза си той, мъж, който толкова е врял и кипял в тая работа с мацетата, често трябва да се е сблъсквал с подобни проблеми и опитът го е научил как да се справя.

До момента, в който господин Траут пристигна, Джо вече гледаше на Джери както ученик гледа към мъдрец или пророк.

Появата на господин Траут го изненада. Не беше предупреден за посещението и изобщо не беше сигурен, че е доволен да го види. Би могъл да го посрещне и радушно, ако видът на адвоката беше поприличен и сериозен, тъй като последното нещо, което му се гледаше в този момент, бяха ухилени физиономии наоколо. А един-единствен поглед му подсказа, че насреща си има някой, който се рее в розови облаци. Не че господин Траут пееше с пълно гърло някое „тра-ла-ла“ или „тим-ти-рим“, но нещата си бяха от ясни по-ясни.

— А, здравей — смънка Джо.

— Добър вечер, добър вечер, добър вечер — грееше господин Траут. Приличаше на единия от оня комедиен дует „Слънчевите момчета“. — Колко хубав изглежда светът по здрач. Лондон се превръща в същинска приказка. Напомня ми думите на оня поет, чието

име в момента не си спомням, а и тях май не помня, но съм сигурен, че звучаха прекрасно. Тук ли е господин Луелин?

— Не, излезе.

— Още по-добре. Радвам се. Искам да говоря с теб насаме, Пикъринг. Днес в таксито изказах някои съображения по въпроса за любовта и брака, за които сега съжалявам.

— А, така ли?

— Така, макар че явно ти не ме слушаше. Изразих се много остро в тяхна вреда. Оттогава моите възгледи се промениха радикално. Сега гласувам „за“ с цялото си сърце. Убедих се, че любовта движи света. Спомням си една песен, беше популярна преди много години, и се казваше „Обичай ме и светът е мой“. Ето това е, Пикъринг, ето това е. Възхитителна мисъл.

Джо го гледаше слисано. Ако дикцията му не беше толкова ясна и крайниците толкова стабилни, би поставил под съмнение, както бе направил и господин Луелин, трезвостта на господина насреща си. Но сега Джо само зяпаше с надеждата, че обяснението ще дойде по-късно.

— Е, това е прекрасно — каза той.

— „Прекрасно“ е думата, Пикъринг.

— Но ти спомена, че имаш да ми кажеш нещо лично.

— И ще го направя, ще го направя наистина. Но за да ти стане ясна цялата история, ще ти разкажа в резюме живота си до този следобед. Съвсем кратко резюме — допълни, като видя, че Джо трепна. — Само основното.

— Ще прескочиш детството, юношеството и годините в колежа?

— Именно. Годините, за които говориш, не са от значение. Минаваме директно към зрялата възраст.

— Това е добре.

— Когато станах член на Анонимните ергени.

— Анонимните алкохолици?

— Анонимните ергени. Малка група мъже, чиято цел в живота е да избегнат брака. Напрягаме всяка своя клетка, за да запазим ергенството си и ако разберем, че някой от другарите ни проявява слабост, го убеждаваме да е силен. Даже си имаме песен, която пеем в такива случаи. Започва така: „От всички беди, които в засада ни чакат, най-зловещата е бракът“. Мога да ти я изпея, ако искаш.

— Да оставим за някой друг път, а? — предложи Джо и се настани по-удобно в креслото.

— Винаги, когато пожелаеш. Много мелодична песничка.

— Не се съмнявам.

— Текст — Джони Рънсибъл, музика — Дж. Д. Фланъри.

Джо се размърда неспокойно. Господин Траут не бе дал тържествено обещание, че няма да пее и не се знаеше дали няма да го направи. А на Джо хич не му се слушаше нечие скрибуцане на празен стомах. За да отклони вниманието на събеседника си и да предотврати началото на една музикална вечер, той зададе въпрос:

— Какво общо има всичко това с мен? Ужасно интересно, но къде съм аз в цялата тая история?

— Ей сега ще ти кажа. Но първо нека да разкрия, че повече не съм член на Анонимните ергени. Изпратих оставката си, докато идвах насам. Страхувам се, че момчетата страшно ще се разстроят, но нямах друг избор. Както ти споменах, моите възгледи претърпяха радикална промяна. Това се случи във Вали Фийлдс днес следобед. Там намерих любовта, Пикъринг. Срещнах жена, която ме научи що е страст.

Удивлението на Джо растеше. Той можеше да се сети само за един обитател на Вали Фийлдс.

— О, не и дамата с рентгеновите очи, която ми дрънкаше за плътска похот и царства небесни?

— Бях твърде далеч, за да чуя какво ти е дрънкала, а като добавим и това, че в момента шофьорът ми разказваше как влажното време му действа на лумбагото... Но не, не беше тя. Божественото създание, което имам предвид, е госпожа Амилия Бингъм, която живее в съседство.

Джо направи гримаса. Беше шокиран.

— Госпожа? — гласът му прозвуча като камшик. — Траут, ти разбиваш семейство, а?

— Не, не, не. Не, не.

— Ти да не си някой нов Казанова?

— Съвсем не. Госпожа Бингъм е вдовица. Покойният ѝ съпруг паднал зад борда по време на една екскурзия до Булон.

Възцари се едноминутна тишина, докато мислите на двамата витаеха около покойния господин Бингъм.

— Тя прави най-вкусните кифлички на тоя свят — продължи господин Траут.

— О?

— А яagodовото й сладко! Трябва да го опиташ, за да повярваш, че е истинско — продължи господин Траут и шумно преглътна.

— О?

— Сигурно забелязваш, че имам бинт на ръката си. Кучето й ме ухапа, а тя ме превърза.

— О?

— Ръцете й са направо златни. Тя е медицинска сестра.

Джо отново реши да внесе ред.

— Всичко това сигурно е така, но кога ще стигнеш до мен.

— Моля?

— Какво общо имам аз с кучето, ръката ти, кифличките, яagodовите сладка и разните му там други подробности?

— Съвсем близо сме и дотам — успокои го господин Траут. — Само исках да подготвя почвата за моето извинение. Това, което в правото наричаме установяване на причинно-следствените връзки. Ако не бях срещнал госпожа Бингъм и ако не бях прекратил членството си в Анонимните ергени, никога нямаше да се чувствам задължен да ти отправя това извинение.

Джо бе доста изнервен и тези дрънканици вече го вбесяваха.

— Какви са тия приказки за извинения? За какво ще ми се извиняваш? — извиси глас той.

— За това, че вчера ти сложих пургатив в чашата — въздъхна господин Траут.

В един от ранните си романи Роузи М. Банкс има пасаж, където описва реакцията на Клод Деламер, своя герой, който неочаквано открива, че годеницата му не го е мамила, както е предполагал. (Този, когото я е видял да целува, бил нейният брат от Австралия.) „Той се почувства така, пише тя, като че ли пред очите му е блеснала ослепителна светкавица.“ Същото се случи и с Джо Пикъринг, когато чу горните думи. Но докато Клод се изпълнил с радост, която едва не го разплакала, Джо подскочи като разгневен стършел и вратът му пламна сякаш изгорял на слънцето. Толкова титаничен бе справедливият му гняв, че не можеше да говори, само стоеше и

издаваше звуци като празен сифон за сода. Това даде възможност на господин Траут да продължи.

— Да, чувствам, че ти дължа извинение, макар и да твърдя, че имам оправдание за своите действия. Ти се беше разприказвал за момичето с най-голям ентузиазъм, канеше се да я водиш на вечеря, а при това отиде на фризьор и маникюр. Естествено е един дългогодишен член на Анонимните ергени да реши, че няма време за губене и че само план „Б“ ще свърши работа. Бях воден от най-чист алтруизъм. Мислех си, че мисията ми е да те спасявам от самия теб. Представях си как ми благодариш по-късно със сълзи на очи. Откъде можех да знам, че ще срещна госпожа Бингъм и ще прогледна? Мога само да кажа, че съжалявам. Но, междувпрочем, нищо лошо не е станало. Трябва само да идеш при момичето и да ѝ обясниш. Сигурно ще падне голям смях. Леле боже! — господин Траут погледна часовника си. — Толкова късно ли е станало? Трябва да хуквам.

И изчезна.

Липсата на Траут беше компенсирана един час по-късно от пристигането на Джери Никълс, който обяви, че баща му е заспал доста по-бързо от обикновено и така му е дал възможност да се постави в услуга на Джо в най-кратки срокове.

— И какво се е случило? — попита той.

На Джо не му трябваше много време да го осветли по въпроса. Основните факти бяха изложени подред. Беше влюбен в едно момиче, а то не искаше да говори с него. Джери се съгласи, че това положение не е много приятно.

— Кое е момичето?

— Сали Фич. Познаваш я. Дойде при теб в деня, в който бях в офиса ти във връзка с Луелин.

— А, наел едничката.

— Коя?

— Извикахме я, защото ѝ бяха завещали двадесет и пет хиляди лири.

— Какво!

— Ти не знаеше ли?

— Разбира се, че не знаех. Господи, Джери, дали тя не мисли, че знам и я преследвам заради парите ѝ?

— Невъзможно. Всяко момиче с капка мозък в главата би разбрало, че не си такъв човек. Самата честност, това си ти. Написано ти е на челото. Не, трябва да е заради нещо, което си направил. Всъщност, направил ли си нещо?

— Да, но мога да обясня защо.

— Разкажи ми всичко.

— Поканих я на вечеря и не отидох. Естествено това я е подразнило, но поне да ми беше дала възможност да обясня. А тя — не, та не.

— И какво е твоето обяснение?

— Тъкмо когато тръгнах към ресторанта, някой ми пуснал в чашата пургатив.

— Някой какво?

— Ми пуснал пургатив в чашата. Нали разбираш?

Лицето на Джери придоби измъчен вид. Беше ясно, че интелектуалното ниво на разговора му идва в повече.

— Май трябва да ми разкажеш историята на Пикъринг отначало, Джо. На този етап ми се вижда малко объркана.

Джо започна отначало, а Джери слушаше и кимаше разбиращо.

— Съвсем прав си — заключи накрая той. — Имаш добро обяснение. Мога да ти кажа, че много пъти в живота ми се е искало и аз да имам такова. Трябва да се обадим на това гълъбче още утре сутринта.

— Но тя не иска да ме види.

— Ще те види, ще те види. Планът е следният. Отиваме на адреса, звъним на звънеца, отваря се, шмугваме се вътре и готово. Казвам ние, защото аз ще бъда до рамото ти. И тогава ѝ казваш за пургатива. Добре ли е?

— Идеално.

— Но не съвсем — размисли се Джери. — Защото като види да прекрачваш прага, Сали ще скочи и ще се заключи в банята. Очевидно ти не трябва да си там. Аз ще отида, ще се срещна с нея и ще те информирам, ако облаците са се разчистили. Казвам „ако“, защото не трябва да забравяме, че човек трябва доста да се потруди, за да повярва на това твое обяснение. Нужно е да го изложи някой като моя милост.

[1] Bien etre — блаженство, бел.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

1

Има моменти, в които животът ни се обърква и в резултат на това по челото ни се появяват дълбоки бръчки, а изтерзаната ни душа започва да се пита „А сега накъде?“. Та в такива моменти винаги е голямо облекчение да се оставиш в ръцете на някой признат експерт по обърканите работи и да му позволиш да продължи като истински Цезар напред. Домакините, например, започват да виждат светлина в тунела и пищят от щастие, когато се появи водопроводчикът, за да оправи иначе дребната повреда по тръбите. Така и Джо Пикъринг се изпълни с надежда при мисълта, че трудните преговори със Сали Фич се поемат от Джери — един мъж, свикнал да се справя успешно с нежните създания от невръстна възраст. Затова на следващата сутрин беше в доста приповдигнато настроение, когато прекъсна закуската си, за да отговори на телефонното обаждане. Ако не беше повикал Джери на помощ, сега щеше да казва „Ало?“ с немощен глас като старец, молец за грейката си. В случая, обаче, гласът му звънна като монета, изпусната на паважа.

— Е-хей! — чу се в слушалката. — Пикъринг?

— А, привет, Айви. В болницата ли си?

— Разбира се, че съм в болницата. В „Сейнт Суитинс“.

— Всичко наред ли е? — поинтересува се Пикъринг.

— Горедолу. Тук се вдига голяма врява. Има някаква джаджа пред стаята ми, която на две минути мучи: „Доктор Бинс, доктор Бинс“. За какво им е притрябвал доктор Бинс не ми е ясно. Сигурно, за да му кажат някой виц. Но не за това се обаждам. Дойде ми наум, че Траут може да дойде и да пита къде съм. Не му казвай за местонахождението ми за нищо на света. Той веднага ще припне и ще изблее на оная Далримпъл майка си и баща си, а след половин час тя ще цъфне тука с гроздето си и загрижените си въпроси.

— Но той не знае къде живее тя.

— Ще открие. Човек като Траут може всичко да открие.

Да не си се изпуснал?

— Устата ми е заключена.

— Какво ѝ е на устата ти?

— Нищо, казах, че е заключена.

— А, добре. Дръж я така.

Тук последва кратка пауза в разговора. Дочу се някакво странно ръмжене — като от прегладнели лъвове по време на вечеря. После господин Луелин проговори отново.

— Пикъринг.

— Тъй вярно.

— Това беше едно момиче с доста къса пола. Искаше да ѝ дам малко кръв. Но аз ѝ дадох да се разбере. „Не си давам от кръвта на Сульо и Пульо“, тъй ѝ рекох.

— Само на приятели, а?

— Именно. Оставих я с пръст в уста. Та за какво говорехме?

— За господин Траут.

— Не го наричай господин Траут. Траут Гадината или Трауг Изменника, ако искаш, но не и това почтително „господин“. На мен лично ми се гади само като си помисля за него. Чувал ли си за Бенедикт Арнолд?

— Чел съм за него.

— Траут трябваше да се казва така.

— Или по-добре онзи да се е казвал Траут.

— Така ли?

— Така мисля.

— Може да си прав. Но защо се хабим за тая отрепка в човешки образ не мога да разбера.

— Съжалявам.

— Какво?

— Казах, че съжалявам.

— Тогавя не го прави отново.

— Няма. Как ти се вижда в болницата?

— Можеше да е и по-зле. За няколко дни се ядва, но не бих живял тука, даже ако ми я предлагат на тепсия.

— Сестрите бива ли ги?

— А, ето тук улучи в десетката, Пикъринг. Имам една сестра — екстра работа.

— Прекрасно.

— Ето, точно тая дума ѝ подхожда. Не е някоя от ония малолетни престъпнички, които ти се качват на главата и ти искат кръвта, а е разумна мила жена на около четиридесет. Погаждаме се като братче и сестриче. А сега, дим да те няма, Пикъринг — очаквам доктора. Помни за Бенедикт Арнолд Траут.

— Няма да забравя.

— Нито дума! Ако започне да разпитва за местонахождението ми, прави се, че не разбираш за какво става въпрос.

Един стар виц се мерна в главата на Джо, но той го премълча. Чувстваше се по-добре отпреди, но не чак толкова, че да си позволява подобни лековати закачки.

Възходящото развитие в настроението му не продължи дълго. Отчаянието се завърна и стана по-дълбоко, тъй като следобедът беше пълен с посетители от най-разнообразен вид, включително и един оптимист, който се надяваше да продаде богато илюстрираните томове на Дюма. Но никой от навлеците не бе Джери Никълс. Последният се появи едва късно вечерта.

— Е, по-късно не можеше и да дойдеш — смъмри го Джо.

Джери отмина намека с един замах на ръката, подобен на жестовете на господин Луелин в банята, докато си пее „Мистър и мисис Фич“.

— Дойдох веднага, щом можах — каза той. — Редно е, след като ти самият доскоро си бил в тоя бизнес, да си запознат с желязната дисциплина, която цари в една адвокатска кантора. Ако татенцето ме беше пипнал да се измъквам преди края на работното време, нямаше да има никакво значение, че съм му син и щях да бъда изритан сред тълпата чиновници и момчета за всичко, ако не и нещо по-лошо. Спомняш си какво се случи с Дани Дийвър.

Джо трябваше да се съгласи с това. Шефът на „Никълс, Бридж Тръбшоу и Никълс“ можеше и да си подремва от време на време след вечеря, но през деня бдителността му беше като на рис от ония с най-острите очи. Затова Джо се извини, а Джери каза, че няма нищо. Свикнал бил да бъде недооценяван. А сега, допълни той, щял да продължи с рапорта — изявление, което накара Джо да подрипне на стола, като че ли някакъв остър предмет беше минал през седалката и се бе забил в меката му тъкан.

— Видя ли я?

— Не.

Джо беше съкрушен.

— Защо не?

— Не беше там. Едно момиче не си стои вкъщи по цял ден. Има разни неща за вършене от време на време. Чакай да ти разкажа цялата история без да изпускам и най-малкия детайл. Отидох във „Фаунтън Корт“ и позвъних. Дотук ясно ли ти е? — попита той без да има много смисъл, а Джо отвърна, че до този момент разказът не го е затруднил много. Като остана доволен от разбирането на публиката, Джери продължи:

— Вратата се отвори от една сладурана, която се оказа, че живее със Сали. Тя ме информира, че Сали била на фризьор, за да си накъдри косата. „Отбий се по-късно“, така ми каза. „Тука има и някакъв Траут, който чака да я види“. Е, на мене тия, разбира се, не ми минават. „По дяволите по-късно — й викам аз. — Трябва да се видя с госпожица Фич по неотложен въпрос, чието естество не съм упълномощен да разкрия. Влизам и още как, а ако Траут има нещо против, ще му смачкам фасона“. „Както ви е угодно — ми рече тя. — Това е свободна страна“. И изчезна, а аз отидох в дневната, където, както се предвиждаше, намерих Траут.

— Траут — замислено повтори Джо.

— Така се казваше — потвърди Джери.

— Интересно какво ли е искал.

— Той ми каза. Мисията му била същата като моята. Дошъл, за да каже на госпожица Фич, че той бил оня, който ти дал пургатива, което пък те възпрепятствало да се появиш на уговорката за вечеря.

— Мили боже?

— Именно. С бързия си ум ти веднага забеляза, че Траут изникна тъкмо навреме, за да те измъкне от кашата, в която си затънал до гуша. Той щеше да придаде достоверност на иначе твърде сухия и неубедителен разказ. Отивам при нея и й казвам: „Здравейте, госпожице Фич. На бас, че се чудите защо Джо Ви покани на вечеря, а пък не дойде. Много просто. Някой му дал пургатив“. Не е много за вярване, а? Но съвсем друго е, когато Траут се тупа по гърдите и вика: „Аз го сторих“. Ще повярва, къде ще ходи.

— Разбира се.

— На това ние адвокатите му викаме главният свидетел. Останалото е несъществено, некомпетентно, безсмислено и не води доникъде. Следователно, реших да се отдръпна и да оставя Траут да говори, макар и да съжалявах, че няма да видя отново госпожица Фич, тъй като тя ми направи много силно впечатление по време на първата ни среща. Приятно момиче.

— Колко дълго трае едно къдрене?

— Не знам. Никога не съм се къдрил. Но виждам какво имаш предвид. Питаш се дали се е върнала досега. Сигурно, така мисля.

— Тогава трябва да тръгвам. Благодаря за всичко, Джери.

— За мен беше удоволствие, старче. Не че съм направил много. Но както винаги казвам, важно е желанието. А, и още една дума. Замислял ли си се какво ще стане, когато се срещнете?

— Предполагам ще си изясним нещата.

— Дрън-дрън. Не губи време в брътвежи. Действай на секундата. Прескочи формалностите. Сграбчи я, притисни я до гърдите си и дръж така, докато ѝ пропукат ребрата. Опитвал съм тази стратегия няколко пъти и винаги е давала отлични резултати.

Докато караше към „Фаунтън Корт“. Джо все повече се убеждаваше, че Лондон изглежда прекрасно. Господин Траут го бе нарекъл истинска приказка и това беше, помисли си Джо, съвсем точно. Улиците бяха пълни с възхитителни хора, с които, сигурен беше, би се разбирал прекрасно, само да имаше време да спре и да общува с всеки един от тях. Джо изпита същото чувство и към кучетата, изведени на разходка. Ако светкавичната бързина на действие не беше от такова важно значение, Джо щеше да слезе от колата и да погали подред всяко едно от тях, а също и котките, ако имаше такива. С две думи, никнеха му криле и с всяка минута ставаха все по-големи.

Докато караше, той се размисли за господин Траут и за това какъв прелестен човек беше. Ако Калифорния е откърмила такива хора, то е ясно защо я наричат Перлата на Щатите. Някой максималист би поклатил глава по отношение на навика да се пускат чужди тела в питиетата на хората, но това беше незначителен недостатък в иначе непорочната натура на адвоката. А и как прекрасно компенсираше този свой малък недостатък, когато е решил, че е дошъл моментът. Джо изпита угризения, като си спомни как грубиянски бе отказал на господин Траут удоволствието последният да разкаже за детските, младежките и колежанските си години и да изпее песента на Анонимните ергени. И както обикновено става, когато някой говори или в случая мисли за вълка, той се оказва в кошарата.

Защото точно Ефраим Траут отвори вратата на „Фаунтър Корт“ ЗА. Логично би било да се предположи, че след като е казал своето, той е напуснал помещението, но господин Траут бе от ония мъже, които не напускат. Те остават, за да видят какво ще се случи.

Двамата поведоха разговор в коридора.

— Каза ли й? — попита Джо напористо.

Господин Траут потвърди и можеше да добави, че Джо би трябвало и сам да се досети от сияещото му изражение.

Спирайки само, за да възкликне „Браво“, Джо попита как го е приела.

— Тя заплака.

— *Заплака!*

— Сълзи на радост. Тя не беше на себе си от радост, Пикъринг. Явно беше, че от плещите ѝ се е смъкнал огромен товар и че за нея слънцето...

— ... е изгряло на небосклона?

— Точно тази фраза щях да използвам. Мисълта, Пикъринг, че съм послужил за свързването на две разлъчени сърца, ме прави много щастлив. Странно как човешките възгледи могат да се променят ей така, за секунда. Като че ли беше само вчера, всъщност точно вчера беше, когато смятах, че основното за разлъчените сърца е да си останат разлъчени.

— Значи мислиш, че всичко е наред?

— Всичко е тип-топ. Вярно, сгодила се е за някой друг, но иначе много те обича. Ясно личи по държането ѝ.

Ефектът на тези думи върху Джо беше подобен на този, който би последвал удар по носа с мокър шаран. Ченето му увисна, очите му изскочиха, той залитна и можеше да падне, ако не се бе хванал за стойката за чадъри.

— Сгодена за някой друг ли? — гласът му трепереше.

— Да. Доколкото разбрах, някакво нещастно недоразумение. Ти си я поканил на обяд, а тя е била възпрепятствана от обстоятелства извън нейния контрол. Когато после си я поканил на вечеря и на свой ред не си се появил, тя решила, че ти ѝ го връщаш. Понеже е гордо момиче, това никак не ѝ се е понравило. Затова, когато някакъв младеж я помолил да се омъжи за него, тя приела, за да ти натрие носа. Не намираш ли, че в цялата история има нещо от гръцките трагедии?

— И това нямаше да се случи — промълви горчиво Джо, като пусна стойката за чадъри и размаха ръка, — ако ти не се развяваше наоколо и не пускаше пургатив в чашите на хората.

Лека руменина покри бузите на господин Траут.

— Да — каза той. — Предполагам, че това твърдение е донякъде вярно. Но спомни си, аз мислех, че действам за твоите интереси. Слава богу, нищо лошо не се е случило.

— Нищо лошо?

— Убеден съм, че трябва само да я вземеш в прегръдките си и тя ще забрави всичко за другия. Онези сълзи на радост ми казаха всичко. Вземи я в прегръдките си и нещата ще се оправят.

Джо беше поразен. Ако този съвет бе дошъл само от страна на господин Траут, можеше и да го подмине, имайки предвид, че един ветеран в клуба на Анонимните ергени едва ли може да се приеме като извор на мъдростта по отношение на женската психология. Но Джери Никълс беше казал същото, а Джо знаеше, че всяка теория, оповестена от него, е била изпитана поне десет пъти и се е оказала вярна.

Методът на здравата хватка, препоръчван от двамата съветници, можеше, разбира се, и да бъде отхвърлен, защото Джо още нямаше официално потвърждение, че любовта му е споделена. И все пак той реши да заложи на карта всичко или нищо. В главата му се мерна фразата: „Риск печели, риск губи“. В най-лошия случай, ако тя го погледне отвисоко и изсъска „Сър!“, поне ще я е целунал и този спомен ще го топли в дългите самотни зимни вечери край камината. Дори и да са само две-три целувки, пак ще са достатъчно.

— Тя там ли е? — посочи той вратата на дневната.

— Не — отвърна господин Траут. — Когато ѝ разказах всичко, излезе с такси.

— Къде, за бога?

— При тебе, разбира се. Откъде да знае, че си тръгнал към нея. На това му се вика разминаване.

И още докато говореше, ключалката изтрака.

Изтракването на една ключалка е сред по-незначителните лондонски звуци и далеч не може да се сравнява с хилядите други, които съпътстват живота на този град. Но изтракването на въпросната ключалка не можеше да не привлече вниманието на Джо по-скоростно дори и ако беше бомбена експлозия. Той потрепера от глава до пети, а когато вратата се отвори и Сали влезе, беше готов да скочи и да я вземе в обятията си, и щеше да го направи, ако тя междувременно не беше скочила и не го бе сграбчила в своите, повтаряйки: „О, Джо, Джо, Джо!“. Явно и тя като Джо предпочиташе да прескочи формалностите и да мине направо към действията, които говорят по-добре от словата.

— О, Джо! — каза Сали.

— О, Сали! — каза Джо.

— Чувствах се ужасно — каза Сали.

— Аз също — отвърна Джо. — Ако ми бяха давали по една лира всеки път, когато ми се искаше да пъхна главата си във фурната, сега щях да съм богаташ.

— О, Джо! — въздъхна Сали.

— О, Сали! — въздъхна Джо.

Човек, по-деликатен от господин Траут, в този момент щеше тихо да се оттегли, виждайки, че подобна нежна сцена не изисква публика. Но нежеланието му да се оттегля от нежните сцени можеше да се обясни с нежеланието му да напуска мястото на действието и то в най-интересната му част. Така че господин Траут остана да стърчи на мястото си и да озарява въпросната сцена с благосклонна усмивка, така позната ни от платната на старите майстори.

Но ако усмивката му изразяваше само благосклонност, то очите му издаваха загриженост и тревога, защото чувстваше, че не всичко е толкова просто, колкото си го мислеха тези две пиленца. И когато чу Джо да говори ентузиазирано за регистратурата, а Сали страстно да се съгласява, той привлече вниманието към себе си с една от онези сухи кашлици, на които адвокатите са суперспециалисти.

— Дали не забравяме нещо? — попита той.

Джо подскочи като ужилен. Той нямаше представа, че сред присъстващите е и господин Траут. Беше предположил, че след влизането на Сали адвокатът е оценил присъствието си като нежелателно. Но както стана ясно, едно подобно твърдение би дошло като пълна изненада за въпросния адвокат. Човек не би могъл да избяга по-трудно и от семейния призрак.

— Мили боже! — викна Джо. — Ти още ли си тук?

— Още съм тук — увери го господин Траут. — И когато говориш за непосредствено посещение на регистратурата с госпожица Фич, намирам за уместно да напомня, че тя е сгодена за друг.

Очакваше, че въпросът, който повдига, ще възпроизведе охлаждане на страстите и бе напълно прав — страстите бяха попарени. Джо примигна и пусна Сали, а тя се свлече до стойката за чадъри.

— Кой е тоя мерзавец, за когото си се сгодила? — запита Джо.

— Джаклин Уорнър — отвърна Сали и Джо трябваше да я смъмри.

— Говорим сериозно, скъпа. Не е време за шеги. За кого си се сгодила?

— Джаклин Уорнър.

— Не е възможно. Та ти не го познаваш.

— Познавам го от години.

— Тогава трябва да ти е ясно, че брак с него е абсолютен абсурд.

— Кой е този Уорнър? — запита господин Траут. — А? Искам да знам кой е този Джаклин Уорнър?

На този въпрос Джо можеше да отговори изчерпателно.

— Това е най-големият лондонски използвач, плъх, пълзяща гадина, червей, паразит, който за нищо не се е потрудил в живота си и се издържа като взима заеми, които никога не връща.

Господин Траут поклати умно глава.

— Познавам този тип хора. Холивуд е пълен с подобни млади мъже. Преживяват от коктейлите и партитата, на които не са канени. Кръстосват улиците на Бевърли Хилс, докато чуят музика и видят цветни фенери. И тогава най-спокойно се намъкват, за да плюскат топлите вкусни наденички. Изненадан съм, че госпожица Фич се е обвързала с подобен ненадежден елемент.

— Някога бях сгодена за него... Когато живеех в Устършир.

— Е, това не е причина да ти става навик — каза горчиво Джо. Беше възбуден. — Трябва да се свържеш с него веднага и да развалиш годежа.

— Не, не бих могла.

— Защо не?

— Той ще започне да плаче, а аз не бих го понесла.

— Това е дилема — намеси се господин Траут. — Това определено е дилема.

— Виждам друг начин — размишляваше Джо. — Има ли телефон?

— Да.

— Тогава е съвсем фасулско. Просто му позвъни и кажи „Ти ли си, Джаклин? Обаждам ти се, за да ти кажа, че всичко е свършено. Жения се за Джо Пикъринг.“

Господин Траут се намръщи, хъмна веднъж и цъкна два пъти.

— Не бих препоръчал тази процедура.

— Защо не?

— Другата страна може да заведе дело за нарушаване на обещание.

— Хората не завеждат дела за нарушаване на обещания.

— Хората от типа на Джаклин Уорнър завеждат.

— Вярно. От него всичко може да се очаква.

— Те нямат срам. А ние не искаме да рискуваме госпожица Фич да бъде глобена за нанасяне на значителни щети.

— Тогава какво предлагаш?

— Да отида и да се срещна с този младеж. Обстоятелствата не са по силите на неспециалист. Тук е нужен опитен адвокат.

— Това е чудесна идея — одобри Сали и Джо, макар че личните му предпочитания бяха по-скоро в посока на няколко крошета в ценето на Джаклин и още толкова ритника с подкован ботуш, трябваше да се съгласи, че това е разумно.

— Справял съм се с няколко подобни дела в Холивуд. Клиентите често ме хвалят за уменията ми да убеждавам. Но, разбира се, не трябва да изпускаме от очи факта, че във въпросния случай ще срещнем трудности. Не мога да гарантирам успех. От лукса в този апартамент вадя заключение, че ти, госпожице Фич, си богата. Над камината видях един Коро, който сигурно струва значителна сума.

Този Уорнър няма да оттегли претенциите си доброволно. Но ще направя всичко каквото мога. Ще отида и ще се срещна с него.

— Сега?

— Веднага.

— Ще дойда с теб.

— Не, трябва да съм сам.

— Тогава ще те чакам на улицата — настоя Джо.

— Тук нямам възражения — отвърна господин Траут.

— Каж ми — попита Джо, след като тръгнаха, — как смяташ да водиш тези преговори?

— Точно както винаги съм водил преговори от подобен характер. От това, което ми каза за този Уорнър, разбирам, че той не е различен от безпаричните младежи в Холивуд с тяхната диета от сухи мартинита и наденички. Установил съм, че добре приемат парично предложение и не се съмнявам, че така ще бъде и със сър Джаклин Уорнър.

— Мислиш да го купиш?

— Именно.

— Хм.

— Имаш някакви съмнения?

— Имах предвид, че това са разходи.

— Струва си парите.

— Да, разбира се. Няма спор. Въпросът е, че нямам пари. Но ако ми заемеш, ще ти ги върна по-късно. Очертава се скоро да се опарича.

Видимостта в таксито не беше добра, но благосклонната усмивка на господин Траут разсея тъмнината.

— Скъпи момко — рече той. — Нали не мислиш, че ще ти взема такса или ще искам да компенсираш разходите по този случай. Не съм си и помислил. Както се казва, аз черпя. Малко обезщетение за това, че, право да си кажа, ти оплетох нещата. Нито един истински калифорниец не би изпратил сметка за това, че е помогнал на двама млади влюбени да намерят щастието.

Трябваше да минат няколко секунди преди Джо да може да проговори, толкова развълнуван бе от благородството на това изявление. И когато го направи, то бе, за да отдаде дължимото на Калифорния, която, каза той, съдейки по обитателите ѝ, трябва да е

страхотно местенце. Освен, разбира се, ако господин Траут не е уникално явление.

— Кажи ми — попита Джо, — има ли там и други такива като тебе?

— Има няколко — отвърна господин Траут. — Златни момчета.

Той трепна малко, докато говореше. Мислеше си за Фред Басит и Джони Рънсибъл, и Дж. Д. Фланъри и се питаше дали дезертъорството му от Анонимните ергени ще означава край на двадесетгодишната дружба.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

На Джаклин Уорнър не му вървеше. Освен че вече беше семеен, което никак не му се нравеше, имаше отвратителен махмурлук, а и дължеше петдесет лири на един букмейкър. Точно този дълг имаше той предвид, когато каза на бъдещата си невеста, че дължи двадесет. Така и не му стигна смелост да си признае пълната сума.

Отгоре на всичко букмейкърът не беше един от ония любезни букмейкъри със златни сърца, които съчувстват на финансово затруднените младежи и позволяват сметките им да останат неуредени неопределено дълго време. Когато Джаклин го информира, че може доста да се забави с плащането, той пое остро въздух и погледна свирепо:

— О, надявам се, че това няма да се случи, сър. Знам, че е глупаво да си суеверен, но не мога да забравя, че всеки мой клиент, който ме е метнал с пари, е претърпял някакъв инцидент. Всеки път се случва едно и също. И отново, и отново. Като че ли е някаква орисия. Ето, ония дни имаше един човек с рижи мустаци на име Уитърспун. Дължеше ми петдесет и искаше отсрочка. След по-малко от седмица, можеш ли да повярваш, го намериха безчувствен на улицата — сигурно се е бил забъркал в нещо — и шестте шева не му се разминаха. Не, седем бяха. Забравих оня над лявото око.

Този разговор се проведе в къщата на кредитора и Джаклин си бе тръгнал оттам с чувството на млад нервозен член на пиратската банда на капитан Кид, на който току-що са прочели смъртната присъда. Като стигна до дома си в Челси, завари там господин Траут, който чукаше на вратата и вече беше започнал да се опасява, че ще трябва да си тръгне с празни ръце.

— Сър Джаклин Уорнър? — попита той.

Обикновено когато някой посетител зададеше този въпрос, Джаклин отговаряше отрицателно, защото смяташе, че най-добре е да не поема рискове, но видът на господин Траут така силно миришеше на Ръката на Закона, че все пак реши да рискува. Той имаше

просперираща рода из цяла Англия и спокойно някой от тях можеше скоропостижно да е хвърлил топа и да му е оставил малко мангизи, а този адвокат да е тук с тъжната новина.

— Да — отвърна той. — А вие кой сте?

— Името ми е Траут. От правната кантора „Траут, Уап-шот и Едълстейн“, Холивуд, Калифорния, Съединени американски щати.

Надеждите на Джаклин се изстреляха във висините. Той си спомни, че чичо му Юстис беше заминал набързо за Америка по времето, когато полицията го търсеше, за да помогне в разследването на едно мошеничество. Чичо Юстис винаги е обичал племенника си и какво по-вероятно от това да е пуснал котва в Холивуд, да е натрупал купища пари, да се е споминал от преливане и да е оставил въпросните купища на въпросния племенник. С разтуптяно сърце Джаклин превъртя ключа.

— Влизайте — рече той. — Влизайте направо.

Като прекрачи прага след него, господин Траут бе окуражен от гледката, която издаваше явна бедност. Човек с толкова орфанно жилище, помисли си той, със сигурност ще се огъне пред едно парично предложение и макар да бе готов, ако е необходимо, да се бръкне по-дълбоко за щастието на двамата влюбени, Траут се надяваше, че това няма да се наложи. Беше от ония хора, които винаги предпочитат минималните разходи.

След като седна, той пристъпи към въпроса без предисловия.

— Вие сте сгоден — започна той, — за моята клиентка госпожица Сара Фич.

Друг на мястото на Джаклин без съмнение би обяснил, че тъй като е станал жертва на брачна церемония, на практика с дуло опряно в челото, годежът му със Сали вече не е в сферата на реалните намерения. Но вроденото му благоразумие го възпря. Шестото чувство, което му беше в услуга от детинство, му подсказваше, че посещението на този адвокат е свързано по някакъв начин с пари и ще бъде прибързано да му се довери безрезервно.

— Сгоден съм — потвърди той.

— Баща ѝ не одобрява този годеж.

— Така ли?

— И е готов да плати разумна сума, ако го приемете за невалиден.

Ако Джаклин е изпитал съмнение, че един скромен провинциален свещеник като бащата на Сали може да пръска пари по тоя начин, той не го изрази, предполагайки, че преподобният Фич може напоследък да е спечелил на комар или да е заложил на печеливш кон. Затова той не протестира, както биха направили някои мъже, че никога в живота си не е бил обиждан толкова жестоко. С мисли, насочени изключително към нещастника с рижите мустаци и шестте шева, той каза:

— Какво наричате разумна сума?

— Петдесет лири.

— Дадено.

Както господин Траут бе казал на Джо — не му беше за пръв път да води подобни преговори с безпарични младежи, но никой досега не беше взимал решение с такава умопомрачителна скорост и това го накара да зяпне. Може да се каже, че петдесет лири беше отправната му цена и не се съмняваше, че сумата ще послужи само за начало на пазарлъка. Моменталното съгласие на Джаклин с офертата го остави с чувството на човек, който слиза по стъпала в тъмното и кракът му увисва там, където е очаквал последното стъпало.

Първият му импулс, след като се съвзе, беше да каже на Джаклин какво мисли за него, но имаше среща за вечеря с жената, която обича, и макар тя да го бе предупредила, че може да позакъсне от болницата, не посмя да губи време в упреци към хора, които така са загубили чувството си за свян, че критиката би отишла на вятъра.

Затова той плати на Джаклин петдесет лири и напусна без да каже и дума. Не бе стигнал далече, когато дочу развълнувано дишане и в следващия момент видя от сенките да изниква Джо.

— Е? — подкани го той. — Добре ли мина?

Тревогата в гласа му развесели господин Траут. Струваше му се странно този млад приятел да храни каквито и да е съмнения относно успеха на мисия, възложена на Ефраим Траут от „Траут, Уапшот и Едълстейн“. Отвърна, че всичко е минало от гладко по-гладко. Бил огънал, както се очаквало, Джаклин Уорнър като крехка фиданка и го подчинил на волята си посредством своето неудържимо красноречие. От непоколебимия му вид Уорнър заключил, че всеки спор ще бъде безплоден и че тук се пипа здраво.

Джо го погледна с обожание.

— Траут, ти си чудо на чудесата.
— Полагам всички усилия, Пикъринг.
— Хванал си му цаката, предполагам, как да погледнеш човек право в очите и да го накараш да се предаде.
— Наречи го по-добре талант.
— Сигурно си прав. Както и да е, благодаря ти отново. Бих желал и аз да мога да направя нещо за тебе.
— Можеш. Ще ми дадеш ли един съвет?
— Какъв ти е проблемът?
— Днес вечерям с госпожа Бингъм и искам да се консултирам с теб дали е препоръчително да ѝ предложи да се омъжи за мен.
Джо, който беше в приповдигнато настроение, чувстваше, че този свят ще стане още по-прекрасен, ако всеки започне да предлага брак на всеки. Затова отсъди, че това е чудесна идея.
— Не мислиш ли, че е прекалено рано?
— Какво искаш да кажеш?
— Една проява на мъжка пламенност може да я уплаши.
— Съмнявам се.
— Познавам я отскоро.
— Това е второстепенно, несъществено и маловажно. Жените обичат стремителните мъже.
— Така ли?
— Ами че колко е минало — някоя и друга година — откакто мъжете са грабвали жените на седлата си и са отпрашвали с тях нанякъде. А жените са обожавали подобно нещо. Жалко, че днес не се прави така.
— Много жалко.
— Сега, разбира се, те очакват да им предложиш. Важното е да не го правиш по време на супата. Чакай до кафето. Къде ще вечеряте?
— В Дорчестър.
— Ще те закарам дотам.
— Много мило. А защо не по време на супата?
— Не е романтично.
— Разбира се, разбира се, разбира се. Щях да направя голям гаф. Благодаря ти, Пикъринг.
— Няма защо. Тръгвай, Траут, и бог да ти помага.

Джо беше в настроението на оня джентълмен, който в песничката си пее „Тра-ла-ла, тра-ла-ла, тра-ла-ла, бързам аз като стрела, на сватбата ми ти ела“. В това си настроение, след като достави господин Траут на местоназначението, той упъти таксито към „Фаунтън Корт“. Ако искаме да сме съвсем педантични, това не беше точно сватбата му, но този факт не се отрази много на завладялата го еуфория. На номер 3А беше посрещнат от Сали. Джо тутакси я сграбчи в обятията си, обиколи в това състояние с валсова стъпка четири пъти стаята и я информира, че този е най-щастливия му ден от цялата прекрасна година, защото тъмната угроза „Джаклин Уорнър“ е обезвредена.

— Всичко е уредено — каза ѝ той. — Няма да обличаш сватбената рокля.

— Знам — отвърна Сали. — Той вече е женен.

Джо още веднъж усети онова особено чувство, като че някой го е млатнал по носа с мокър шаран. Той отхлаби здравата прегръдка и зяпна с недоумение.

— Той е какво? Кой ти каза това?

— Дафни. Точно за нея е женен. Каза ми след като ти и господин Траут тръгнахте.

— Коя е Дафни?

— Дафни Долби. Тя живее с мен.

— А, сладураната — Джо си спомни забележката на Джери Никълс.

— Тя наистина е сладурана — каза Сали, — но не за това Джаклин се е оженил за нея. Май е по-добре да ти обясня.

— Ако не искаш съвсем да се оплета като пате в кълчища, обяснявай.

— Всъщност, доста е просто.

— За ум като твоя, може би, но не и за мен.

— Дафни е била сгодена за Джаклин.

— Къде са ѝ били очите?

— Била е решена да стане лейди Уорнър.

— А, разбирам.

— И когато ѝ казах, че съм се сгодила за него, естествено се е размислила. Решила е, че трябва да действа бързо или ще го загуби,

защото аз съм много по-изгодна партия от негова гледна точка. Току-що наследих двадесет и пет хиляди лири.

— Да. Джери Никълс ми каза.

— Така че тя го откарала в регистратурата и го принудила да се ожени за нея.

— Да, сега проумявам. Тя май е страхотно момиче.

— Такава е.

— Трябва да я поканим на вечеря, когато се установим в нашия малък дом.

— Страхувам се, че май наистина ще бъде съвсем малък.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма да можем да си позволим повече. О, Джо — въздъхна Сали, — направих страхотна щуротия. Аз съм най-голямото диване на тоя свят.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Джо се намръщи.

— Говориш за жената, която обичам — каза той нацупено.

Сали навлезе в детайлите.

— Но ще продължиш ли, ако ти кажа какво направих?

— Какво да продължа?

— Да ме обичаш.

— Разбира се, че ще продължа. Любовта побеждава, както би се изразил Траут. А, между другото! Траут!

— Какво за него?

— Трябва да сме много внимателни какво му казваме. Той никога не трябва да узнае, че Джаклин е бил женен. Мисли си, че победата му изцяло се дължи на неговото красноречие и на силата на неговия характер. Ще бъде доста коварно кроше за достойнството му, ако научи ужасната истина.

— Не виждам защо трябва толкова да се суетим около чувствата на Траут. Та той едва не съсипа живота ни.

— Но с най-добри намерения.

— По всичко личи, че все пак май успя да съсипе моя.

— И по какво съдиш?

— Заради него може да те загубя.

— Какво те кара да мислиш, че може да загубиш своя Пикъринг?

Сали преглътна. Беше настъпил моментът за изповед, а той, както и на повечето хора, й бе неприятен.

— Какво значение имат парите за теб, Джо?

— Много малко, скъпа — призна Джо. — Смет, така ги наричам понякога.

— Щеше ли да ме обичаш, ако няхах и пукнат грош?

— Не задавай глупави въпроси.

— Щеше ли, щеше ли?

— Разбира се, че щях — бързо отвърна Джо и се замисли за онези никому ненужни двадесет и пет хиляди лири и непоправимите

последници върху женския мозък.

— Е, това е добре. Защото нямам — прекъсна мислите му Сали и го загледа с очи, изпълнени с очакване.

Съществуват забележки, които обикновено препъват разговора и потапят и най-оживения диалог в блатото на мъртвото мълчание. Човек би могъл да предположи, че последната ще бъде точно от тях, но Джо, макар и стреснат, посрещна новината хладнокръвно. Истината бе, че въпреки уверенията на Джери Никълс, той не беше успял напълно да преодолее безпокойството си, породено от дълбоката пропаст между финансите на Сали и своите. Колкото и да бяха чисти мотивите му да я направи своя жена, имаше неприятното чувство, че хората, които не знаят тези мотиви, ще го поставят в групата на Джек Уорнър. Благодарение на господин Луелин, този съвременен Дядо Мраз, това неудобство беше престанало да го терзае. Той проговори с абсолютно спокойствие:

— Нямах пукнат грош?

— Не.

— Но какво стана с наследството? Не може да си похарчила двадесет и пет хиляди лири за шоколад и сладолед от миналия вторник.

Сали се усмихна мило, но това беше болезнена усмивка. Изповедта едва сега започваше, а тя я мразеше повече от всякога.

— Господин Никълс не ти ли каза за наследството?

— Не в подробности. Споменах му, че те обичам, а той каза „А, наследничката“ и прибави, че някой ти оставил куп пари.

— Да, госпожица Карбъри. Казвах ти за нея.

— Противничката на тютюна, за която си работила?

— Да. Тя ми остави парите при условие, че няма да пуша. А Дафни Долби трябваше да живее с мен, за да види дали спазвам условието. Ако ме хване да пуша, всичко отива в Ан ти никотиновата лига. Така че внимавах да не го правя.

— Много разумно. Много мъдро. Но май имаш още за разправяне.

— Имам. Днес го направих. Запалих цигара.

— С онази Долби, слухтяща и дебнеща наоколо като хрътка!

— Не дебнеше. Там е цялата работа. Излезе около пет минути след вас. И забрави да си вземе табакерата. Стоеше ето там на тази

малка масичка. Зърнах я и внезапно почувствах, че ще умра, ако не си дръпна веднъж. Всичко е заради Траут.

— Точно тук не те разбирам много добре. Какво общо има Траут?

— Ами начинът, по който говореше. Не помниш ли? Всичките тия приказки, че не можел да гарантира успех, защото не трябвало да забравяме, че въпросният случай бил съпътстван от непосредствени трудности. Звучеше като че ли няма много надежда.

— Адвокатите винаги говорят така. Да беше чула Шусмит от „Шусмит, Шусмит, Шусмит и Шусмит“. Вродена предпазливост. Застраховат се, ако мога да се изразя така. Ако нещата се издънят, ще могат да кажат: „Предупреждавах ви, че това можеше да се случи“. Ако се уредят, ще си помислиш колко е кадърен адвокатът, щом се е справил въпреки всички трудности.

— Е, аз не знаех това. Да ме беше видял след като излязохте — треперещо кълбо от нерви.

— Обаче страхотно кълбо!

— ... и тъкмо се чудех как да се взема в ръце и да избягам от това ужасно чувство за обреченост, когато погледът ми падна върху табакерата на Дафни.

— И посегна към нея.

— Посегнах.

Джо поклати глава разбиращо.

— Всяко момиче на твое място би го направило. После Долби се върна за табакерата и те завари да пафкаш?

— Да.

— Така си и помислих. Аз съм драматург, а ние драматурзите имаме шесто чувство. Е, като казвам, че съм драматург, имам предвид, че „Братовчедката Анджела“ все пак има шестнадесет представления. Много автори са се задоволявали с откриване в петък и закриване следващата събота. А като говорим за „Братовчедката Анджела“ ...

— Да я беше видял само, непоклатима като скала.

— Като говорим за „Братовчедката Анджела“ ...

— Мислех си, че като сме станали приятелки, ще се престори, че не е забелязала, но когато нещо било свързано с работата ѝ, нямало място за приятелство.

— Много похвално. Но исках да ти кажа за „Братовчедката Анджела“. Имам новина, която може да ти върне цвета на бузите. Луелин ще прави филм по нея.

Беше прав за бузите. Стана точно както го предрече. Сали издаде звук, който от някое не чак толкова симпатично момиче би прозвучал като съвсем обикновено квичене.

— Можеше да ми кажеш по-рано — погледна го тя с укор.

— Изскочи ми от ума.

— Преживях същински ад.

— Добре е за адреналина.

— Колко?

— Още не сме уговаряли условията.

— Но тези филмови къщи винаги плащат стабилно, нали?

— Без изключение.

— Ще бъдем богати и без моите пари.

— Прилично осигурени.

— И няма да има опасност от това да ти е криво, че аз плащам сметките.

— Съпругът винаги трябва да има пари. Питай всеки съпруг.

— Да. Иначе остава с наранена гордост, или както французите я наричат *amour propre*.

— Божичко. И френски ли? Взимам си учена жена. Сигурно си ходила на много екскурзии до Булон.

— Наистина ходих веднъж.

— Да не би да си срещнала човек на име Бингъм?

— Не си спомням.

— Щеше да си спомняш, ако го беше срещнала. Паднал е зад борда. Щеше да забележиш. Е, извини ме за момент.

— Къде отиваш?

— Само до телефона. Мисля, че трябва да позвъня на Луелин и да го питам как я кара. Той е в болницата.

— Болен ли е?

— Не. Само се крие от Вира Далримпъл. Ще ти обясня по-късно.

От впечатленията си за Айвър Луелин, придобити по време на интервюто, което взе за вестника си, Сали би могла да предположи, че всеки телефонен разговор, в който той взема участие, продължава неопределено дълго. Представяше си го като човек, който винаги има

много да каже и обича да слуша гласа си. Но точно този разговор свърши преди още да е започнал. Джо каза: „Айви? Пикъринг.“ и толкоз. След като слуша не повече от минута, остави слушалката и се отдалечи от инструмента, тъй като от другата страна Луелин явно бе оставил своя.

Това озадачи Сали. Тогава видя лицето на Джо и озадачението бе заменено с ужас.

— Джо! — извика тя. — Какво има?

Джо бе разтегнал устни в крива усмивка, усмивката на човек, който е видял как светът се срутва под краката му, но знае, че трябва да се покаже твърд като камък и хладен като стомана.

— Искаш ли да ти го кажа малко по малко?

— Не!

— Ще бъде голям удар.

— Не ме е грижа.

— Е, ще трябва да те осведомя, че Луелин ме уволни и няма да направи филма.

Тя не припадна, но когато си спомняше по-късно за този момент, се чудеше как е успяла да не го стори. Подът се надигна като океанска вълна, а за момент Джо се превърна в двама Джоновци и двамата с размити очертания. Измина цяла вечност преди да може да проговори и когато го направи, успя да произнесе:

— Но защо?

Джо отвърна, че господин Луелин не му е разяснил.

— Само рече: „Пикъринг, а? Точно този, когото исках да чуя. Уволнен си, Пикъринг, и ако мислиш, че ще направя филм от проклетата ти пиеса, жестоко се лъжеш.“

— И нищо повече?

— Само инструкции да преместя незабавно идиотския си багаж от „Енистън Гардънс“ 8.

— Но какво си му направил?

— Нищичко.

— Враждебно ли се държеше с тебе?

— Напротив, гледаше на мен с най-добро око. Искаше да се скрие от Вира Далримпъл, която се бе обадила да каже, че ще го навести, и аз предложих да отиде в болница. Благодарността му беше неизмерима.

— Е, тогава нищо не разбирам.

— А аз разбирам. Това е злият дух, който ме преследва от седмици и превръща всяко мое дело в грешка.

— Не всяко. Ти намери мен.

— Но не можем да се оженим.

— Защо да не можем? Само се опитай да ме спреш.

— С какво ще живеем?

— Аз имам работа.

— А аз нямам.

— Ще си намериш.

— Кой казва това?

— Аз го казвам. Ще се оправим. Трябва ни само разум и икономичност. Сега иди и си събери нещата, а после можеш да ме заведеш на вечеря в „Бариболт“. Дължиш ми я тази вечеря.

Като стигна до местоназначението, Джо се чувстваше, макар и малко, но по-добре. И най-кратката раздяла със Сали си беше чиста мъка, но все пак друго си е, реши той, да може човек да остане на спокойствие и без да го прекъсват. Много мисли му тежаха и уединението в „Енистън Гардънс“ 8, му даде възможност да се вдълбочи.

Една от темите за размисъл беше, разбира се, мистерията около внезапната враждебност на Айвър Луелин, която, както би казал Шерлок Холмс, несъмнено представляваше известен интерес. Защото когато човек ти е благодарил — при това задъхан от вълнение — за това, че си му показал изход от неприятна дилема, не очакваш пет минути по-късно да започне да се държи с теб като с прокажен, който се опитва да изкръпка нещо.

Явно, обаче, в ерата на голямото движение, човек рядко може да остане дълго време необезпокоен. Джо едва беше впрегнал сивите си клетки на работа по темата „Необяснимото раздражение на филмовия магнат“, когато телефонът иззвъня. Джо въздъхна и си помисли колко хубаво би било да има някой, както господин Луелин винаги имаше, на когото да каже: „Виж кой звъни. Ако е за мен, няма ме“. После посегна към слушалката и чу познат глас:

— Джо?

— О, здравей, Джери.

— Обаждам се да питам дали всичко е минало добре. Да си призная, не очаквах, че ще те намеря на „Енистън Гардънс“. Мислех си, че ще си във „Фаунтън Корт“.

— Сега се връщам там.

— Според плана ли се развиха нещата?

— Да.

— Последва ли съвета ми?

— Да.

— Взе ли я в прегръдките си?

— Да.

— Изпукаха ли й ребрата?

— Да.

— Помирихте ли се окончателно?

— Да.

— Не звучиш много ентузиазизиран.

— Имам неприятности с Луелин.

— Това ли е всичко?

— Предостатъчно за мене.

— Не се оставяй да ти развали настроението. Тия неща винаги се изглаждат. И моят баща понякога започва да вдига врява. Ние само седим мирно и го оставяме да вилнее, защото знаем, че накрая ще му минат бесовете и всичко ще си дойде на мястото. Е, толкоз, Джо. Всъщност, трябва да бягам. Отивам да похапна с едно маце.

Джери се оттегли, но старото правило, че ако искаш да бъдеш оставен на спокойствие, за да обмислиш проблемите си, телефонът непременно ще извъни, беше доказано още веднъж в следващата минута. Този път беше господин Траут.

— Пикъринг? Добра ти вечер, Пикъринг. Радвам се, че си там, Пикъринг. Можеше и да не те намеря, а искам да си кажем две думи.

Дори и на разстояние от него, Джо не се затрудни да постави диагноза на душевното състояние на събеседника си. Гласът на господин Траут беше глас на човек, който залагайки всичко или нищо, бе спечелил всичко. Силата му беше доказателство. Какво друго можеше да накара адвоката да пробие тъпанчето му, ако не това, че любимата е пристанала. Забравяйки своите проблеми за момент, Джо се зарадва на добрия шанс на ближния си. Господин Траут може и да

беше от ония, за които лудниците ще се изтрепят, но той му желаше доброто.

— Разбирам от гласа ти, че си поискал ръката ѝ и си я получил. По време на кафето ли го направи?

— Не, Пикъринг, по време на стридите. Не можах да чакам до кафето. Преглъщайки петата стрида, аз я метнах на седлото си, ха, ха, ха, и я отвякох. Ще пием кафе, като свърша разговора. Надявах се да чуя и Луелин.

— Той е в болницата.

— Така ми каза и Амилия. Тя му е била сестра. Но вече не е там. Обадох се в „Сейнт Суитинс“, той си е тръгнал.

— Тръгнал ли си е?

— Ни вест, ни кост. Имал проблем с някой си, който искал да му вземе кръв. Предполага се, че е на път за „Енистън гардънс“. Е, ако дойде, искам да му кажеш за мен и Амилия. Кажу му го тактично, защото ще бъде страшен шок.

— Защо?

— Когато напуснал болницата, ѝ предложил да се ожени за него.

— Не думай!

— Напротив, напротив. А тя казала, че ще си помисли. Ще си помисли! Ха! — отсече господин Траут. — Не ѝ дадох много време да си помисли. Направо трябва да съм я влудил.

Джо го погледна с възхищение. Разбира се ефектът от този поглед до голяма степен бе намален поради факта, че говореха по телефона.

— Казах ти, че жените обичат стремителните мъже.

— Колко прав си бил, момчето ми.

— Ти и Ерол Флин сте като две капки вода.

— Май е така.

— Поздрави бъдещата госпожа Траут.

— Ще я поздравя.

Сега трябваше само да се появи господин Луелин, за да се затвори кръгът от близките на Джо. Скоро след като каза дочуване на господин Траут, списъкът беше попълнен. Чу се превъртане на ключ и филмовият магнат влезе с неспокойния вид на човек, който току-що е избягал от болницата без съгласието на болничния персонал. Косата му беше разчорлена и бе пропуснал да си сложи връзка.

Даже и за разсеяния наблюдател можеше да стане ясно, че господин Луелин не е между обожателите на Джо. В погледа, който му отправи като влезе, се четеше откритата неприязън, която демонстрира индийски гражданин, когато се подготви за сутрешната баня и намери кобра във ваната си. Дори и сестрата, която искала да му вземе кръв, не е била удостоена с такъв страховит взор.

— А, ти ли си — процеди той.

Джо не отрече.

— Какво правиш тука. Казах ти да се омиташ.

Джо отвърна, че си събира багажа.

— Както бях инструктиран — добави той. Отговаряше рязко, тъй като от разговора им насам вече не хранеше много светли чувства към бившия си работодател. Що за безобразие, да уволнява добрите хора само ей така, заради моментен каприз!

— И знаеш ли защо ти казах да се омиташ?

— Опитвах се да проумея.

— Ще ти кажа.

Господин Луелин се беше надул като жаба и погледът му бе станал още по-настървен.

— Защото ти най-официално настоя да отида в оная проклета болница, след като би трябвало да знаеш какъв ще бъде резултатът. Днес следобед се случи неизбежното. Направих предложение на моята сестра. Тя каза, че ще помисли. А трябва да ти е ясно, че след като помисли, няма начин да не каже „да“. Нито една жена, на която съм правил предложение, не е казвала друго. Не могат да ми устоят. Следователно утре ще бъда сгоден, а от там до женитбата има само една крачка. Не казвам нищо срещу Амилия Бингъм, нея си я бива, но аз не искам да се женя, а благодарение на тебе ще ми се наложи. Още ли се чудиш защо съм те уволнил? И защо, по дяволите, се хилиш като малоумна маймуна?

Той имаше предвид леката усмивка, която се бе появила на лицето на Джо при споменаването на името Амилия Бингъм.

— Мога ли да кажа една дума?

— Не.

— Исках само да...

— Не искам и да знам.

— Само...

Телефонът иззвъня.

— Отговори — нареди господин Луелин. — Ако е за мен, няма ме.

Джо едва не му отвърна: „Отговори си сам, проклетнико“, но все пак вдигна слушалката и с изненада чу гласа на големия любовник Траут. Мислеше си, че адвокатът има други занимания.

— Пикъринг?

— Да.

— Там ли е Луелин?

— Току-що се прибра.

— Каза ли му?

— Още не.

— Дай ми го. Горкият човек, голям удар ще бъде, като чуе, че аз съм спечелил Амилия, но сам си е виновен. Защо му е трябвало да я оставя да си помисли. Жените не се печелят така. Жените трябва...

— Знам. Да се метнат на седлото и така нататък.

— Именно.

Джо подаде слушалката на господин Луелин.

— Траут — започна той.

След като го нарече Бенедикт Арнолд и го попита не е ли предал още някой форт напоследък, Джо не бе изненадан да види как очите му просветват. Оттук нататък участието му в разговора беше само с ахкане и гъргорене, но скоро стана ясно, че добрите отношения между старите приятели са възстановени. Когато остави слушалката, лицето му имаше израза на човек, който в последния момент е избегнал ешафода, а гласът му така напомняше на чучулигини трели, че Пърси Биш Шели, ако бе между присъстващите, с пълно основание би се обърнал към него с небезизвестния си стих „Привет на теб, щастлива птичко“.

— Не ми казвай, че вече не се случват чудеса — запя той. — Колко съм грешал, като съм предполагал, че моят ангел-пазител е заспал някъде и не вижда. Знаеш ли какво?

— Да.

— Амилия Бингъм ще се жени за Траут.

— Да. Точно това се опитвах да ти кажа.

— Но това е върховно.

— Да.

— Това е сензационно.

— Да.

— Какво стоиш като истукан, Пикъринг. Не разбираш ли какво означава това за мен. Искаш ли да ти нахвърля набързо сценария на бъдещите си планове? Връщам се незабавно в Калифорния, където ще стана член на Анонимните ергени. Траут ще ми даде писмо до един негов приятел на име Рънсибъл и ме уверява, че ще ме приемат с отворени обятия. Господи, чувствам се като на седмото небе!

Джо се изсмия глухо и безрадостно.

— Може и да се чувстваш — каза той. — Но не и аз.

— На тебе пък какво ти е?

— Няма да правиш филм по пиесата ми.

— Кой го казва?

— Ти го каза.

— Дръж ме да не падна! — викна господин Луелин изненадано. — Да не би да вярваш на всичко, което ти каже шефът на някое филмово студио? Спомням си, че ти бях малко ядосан по едно време и се изразих порядъчно силно, което ми е присъщо, но не трябва да обръщаш внимание на това. Разбира се, че ще филмирам пиесата ти. Трябва само да се споразумеем. Какво ще кажеш за двеста и петдесет хиляди долара?

Джо изхвъркна петнадесет сантиметра нагоре с див рев, а господин Луелин изтълкува погрешно реакцията му. Често му се случваше филмови звезди да реват така диво в отговор на някоя оферта. Джо, обаче, не беше звезда и господин Луелин се обиди.

— По дяволите, не можеш да очакваш максимална цена за първия си филм. Двеста и петдесет хиляди съвсем не е лошо, питай всеки. Приемаш или дим да те няма.

— Приемам — отвърна Джо.

— Добре. Хайде сега да идем да вечеряме.

— Мислех да вечерям с годеницата си.

— Тогава и аз ще дойда — отсече господин Луелин, който знаеше какво удоволствие ще достави присъствието му на компанията.

Първо, обаче, по предложение на Джо, последният написа договора, а после сложиха подписите си. И тъкмо в този момент на вратата се позвъни. В резултат телесата и брадичката на филмовия магнат се разтресоха панически.

— Вира Далримпъл — заекна той.

Джо не сподели ужаса му. Мина времето, когато трепереше от страх пред всяко смръщване на въпросната дама. С този договор в джоба и с тия сватбени камбанки в ушите се чувстваше силен за една дузина Вири.

— Остави я на мен, Айви — потупа го той. — Бягай и се скрий в банята или под леглото, или където искаш. Аз ще се погрижа.

И с твърда стъпка закрачи към вратата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.